

2025

ОКТОМВРИ - ДЕКЕМВРИ

Библейски уроци

Год. 101 Бр.4

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Евангелието по Йоан

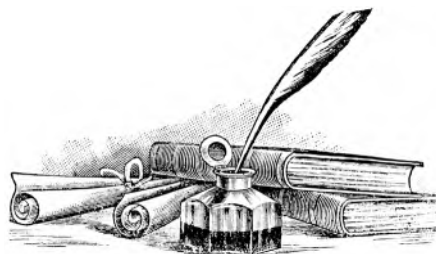
Заклучителните сцени от земното служение на Христос и нашият отклик...

Съботни библейски уроци

ОКТОМВРИ - ДЕКЕМВРИ 2025 г.

Евангелието по Йоан

част четвърта

Съдържание

Исус пред Анна и Каяфа.....	5
Юда Искаротски.....	12
Исус пред Пилат.....	19
Исус пред Ирод.....	25
Бичуването и осъждането на Исус.....	32
Голгота.....	39
Погребението и възкресението на Исус.....	46
Исус се появява на учениците.....	53
Промяна на характера.....	60
Възлюбеният ученик.....	68
Великото поръчение.....	75
Практическо мисионерство.....	81
Посрещане на жетвата от души.....	89
Залез на слънцето.....	96
Програма за сутрешно и вечерно богослужение.....	97

Съботни библейски уроци, една ежедневна учебна програма, която се основава единствено на Библията и Духа на пророчеството, без допълнителни коментари. Цитатите са възможно най-кратки, за да предоставят кратки, директни мисли. Скоби [] се поставят в някои случаи, за да се осигури яснота, подходящ контекст и гладка четливост. Силно се препоръчва по-нататъшно изследване на изходните материали. Страниците на всички цитати от Духа на пророчеството са според оригиналното им издание на английски език.

Уроците са изготвени от

Генералната конференция на АСД РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

<http://www.sdarm.org>

e-mail: info@sdarm.org

Църква

АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. „Св. св. Кирил и Методий“ № 74, гр. София - 1202

Телефони за връзка:

0878 112 694 - Председател

0888 983 942 - Секретар

За кореспонденция: 1000 гр. София, п. кутия 614

e-mail: sdarm.bg@abv.bg

ISSN 1312-1200

www.sdarm-bg.org

Предговор

С приключването на тази поредица от уроци от „Евангелието по Йоан“, навлизаме в заключителните сцени - последната седмица от живота на Христос на земята. Йоан е посветил на този период почти половината от цялото Евангелие. Той „сякаш се радваше на специално приятелство от страна на Христос“ („Осветеният живот“, с. 53). В резултат от близостта му с Исус прозренията на апостола за жертвата на Спасителя достигат до голяма дълбочина.

След възнесението на Господа, Йоан бе „призован в Рим да отговаря за вярата си. Тук пред властите ученията на апостола бяха изопачени. Лъжливи свидетели го бяха обвинили, че проповядва бунтовни ереси. Чрез тези обвинения враговете му се надяваха да постигнат унищожението му.

Йоан отговаряше прямо и убедително, с такава простота и откровеност, че думите му имаха могъщо влияние. Слушателите му бяха удивени от неговата мъдрост и красноречие, но колкото по-убедително беше свидетелството му, толкова по-дълбока ставаше злобата на противниците му. Император Домициан бе изпълнен с гняв. Той не можеше нито да спори с верния защитник на Христос, нито да се сравнява със силата, придружаваща изговаряната от него истина. Въпреки това реши да смълчи гласа му.

Йоан бе хвърлен в казан с вряло масло, но Бог запази живота на верния Си слуга, както запази и тримата евреи в огнената пещ. На думите: „Така погиват всички, които вярват в този измамник Исус Христос от Назарет“, Йоан отговори: „Моят Господ търпеливо понесе всичко, което Сатана и неговите ангели можаха да изобретят, за да Го подложат на унижения и мъчения. Той даде живота Си, за да спаси света. За мен е чест, че ми бе позволено да страдам заради Него. Аз съм един слаб, грешен човек. Христос беше свят, никому не вредящ, неосквернен. Той не стори никакъв грях, нито се намери лъст в устата му“.

Тези думи оказаха своето влияние и Йоан бе изваден от казана от същите хора, които го бяха хвърлили там.” *Деяния на апостолите*, с. 569, 570.

И ние днес можем да имаме такъв победоносен християнски живот, какъвто е преживял възлюбеният ученик Йоан. Нека помним, че „добре би било да прекарваме всеки ден по един час в размисъл върху живота на Христос. Трябва да го разглеждаме стъпка по стъпка и да оставяме въображението си да вниква във всяка сцена, особено в сцените от последните дни на Неговия живот. Като разсъждаваме върху голямата Му жертва за нас, доверието ни в Него ще бъде по-постоянно, любовта ни ще се разгори и ще бъдем по-дълбоко пропити от Неговия Дух. Ако искаме да бъдем спасени накрая, трябва да научим урока на покаяние и смирение в подножието на кръста.” *Копнежът на вековете*, с. 83.

Дано Светият Дух ръководи сърцата и умовете ни, докато съзерцаваме тези заключителни сцени в земния живот на нашия скъпоценен Изкупител!

Съботноучилищният отдел при Генералната конференция

Събота, 4 октомври 2025 г. е ден за всеобщ пост, за молитва, за лично освещение и за успеха на Божието дело.

Дарения от първата събота

събота, 4 октомври 2025 г.

Мисия Лесото в Южна Африка

Лесото е малка страна без излаз на море. Разположена е на територията на Република Южна Африка, но основана като отделна, независима нация през 1822 г. Районът тук е с планински релеф и има уникален климат, включващ много студени периоди през зимата, често придружени със сняг.

Сред населението от близо 2,3 милиона души, над 49% са римокатолици, следвани от различни християнски и нехристиянски вероизповедания. През 2021 г. мисионери от Зимбабве донесоха в Лесото вестта на ЦАСД Реформаторско движение. Тези братя и сестри често пътуват от родната си страна, за да споделят вестта с душите в западните градове Масеру и Мафетенг и да ги призват да спазват четвъртата заповед, както е разкрита в Писанието.

Бяха достигнати над 600 души, които потвърдиха своето разбиране за съботата, а 259 от тях посетиха богослуженията. С Божията благодат, през април 2023 г. 14 души бяха кръстени като първи плод от тези мисионски усилия. Църквата вече е регистрирана и функционира официално в тази страна.

Сега има голяма нужда от молитвен дом, тъй като църквата действа от частни домове и наети апартаменти. Най-голямото ни предизвикателство е, че страната страда много от безработица и нашите членове нямат работа, в добавка на това гражданите са дълбоко повлияни от културните си практики.

Затова смирено призоваваме всички братя и сестри по света любезно да ни подадат ръка за помощ относно:

- закупуването на парче земя и построяването на скромен молитвен дом с офис, който да служи като светлина, огряваща посетителите и заинтересованите души;
- създаване на училище, което да подпомага младежите. За съжаление, в Лесото има много бездейни млади хора, чието неравностойно финансово положение ги кара да напуснат училище;
- закупуване на палатка и столове за провеждане на лагерни срещи;
- осигуряване на микробус за 18 пътници, с който да бъдат превозвани хората на нашите срещи;
- закупуване на печатна преса за литература.

Нека онези, които са били докоснати от Светия Дух, от близо и далеч, стари и млади, мъже и жени, да дарят щедро за тези специални нужди и Бог със сигурност ще възстанови техните ресурси.

Нека Господ продължи да ви благославя за вашия сърдечен принос за църквата и мисионерските проекти в тази част на света. Амин.

Вашите братя и сестри от Лесото

Исус пред Анна и Каяфа

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Той беше угнетяван, но смири Себе Си, и не отвори устата Си; както агне водено на клане, и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата Си“ (Исаия 53:7).

Препоръчително четиво: *Копнежът на вековете*, гл. 75 „Пред Анна и съдилището на Каяфа“ (с. 698 -715 англ. изд.)

„Христос не отпадна духом, нито се обезсърчи. И Неговите последователи трябва да проявяват същата устойчива вяра. Те трябва да живеят така, както Той живя, и да работят така, както Той работи, понеже зависят от Него и се упоават на Него - великият Учител.“ *Копнежът на вековете*, с. 679.

1. ПРЕД ЕВРЕЙСКИТЕ НАЧАЛНИЦИ

нед., 28 сеп.

а. Пред кого беше грубо отведен Исус след ареста Му в Гетсимания? Йоан 18:12-14; Матей 26:57.

Йоан 18:12-14: *И тъй, четата, хилядният и юдейските служители хванаха Исуса и Го вързаха. 13 И заведоха Го първо при Анна; защото той беше тъст на Каиафа, който беше първосвещеник през тая година. 14 А Каиафа, беше онзи, който беше съветвал юдеите, че е по-добре един човек да загине за людете.*

Матей 26:57: *А тия, които бяха хванали Исуса, заведоха Го у първосвещеника Каиафа, гдето бяха събрани книжниците и старейшините.*

„Анна беше главата на свещеническото семейство, което извършваше богослуженията в храма, и от уважение към възрастта му бе признат от народа за първосвещеник. Неговият съвет се търсеше и изпълняваше като глас Божий. Той пръв трябваше да се срещне с Исус, станал пленник на свещеническата власт. Трябваше да присъства на разпита на затворника, да не би не толкова опитният Каяфа да не успее да постигне целта, която преследваша. В този случай трябваше да се използват неговата ловкост, хитрост и коварство...“ *Копнежът на вековете*, с. 698.

6. Кой ученици следваха от разстояние съдебния процес на Христос? Йоан 18:15.

Йоан 18:15: И подир Исуса вървяха Симон Петър и един друг ученик; и този ученик, като беше познат на първосвещеника, влезе с Исуса в двора на първосвещеника.

„След като изоставиха своя Учител в градината, двама от учениците се осмелиха да последват на известно разстояние тълпата, която отвеждаше Исус. Това бяха Петър и Йоан. Свещениците познаваха Йоан като добре известен ученик на Исус и го пуснаха в залата, като се надяваха, че като види унижението на своя Водач, ще презре идеята, че такова едно същество може да е Божи Син. Йоан каза няколко думи в полза на Петър, така че успя да осигури вход и за него.“ *Пак там, с. 710.*

2. ПЕТЪР СЕ ОТРИЧА ОТ ИСУС

пон., 29 сеп.

а. Къде беше застанал Петър? Йоан 18:16, 18.

Йоан 18:16, 18: А Петър стоеше вън до вратата; и тъй другият ученик, който беше познат на първосвещеника, излезе та каза на вратарката и въведе Петра. 18 А слугите и служителите бяха наклали огън, защото беше студено, и стояха та се грееха; а и Петър стоеше с тях и се грееше.

„Някои от учениците събраха кураж да влязат там, дето беше Исус, и да наблюдават процеса. Очакваха, че Той ще прояви Божествената Си сила, ще Се освободи от ръцете на враговете Си и ще ги накаже за жестокостта, проявена към Него... Не можеха да повярват, че ще умре. Все още се надяваха, че ще прояви силата Си и с повелителния Си глас ще разпръсне кръвожадната тълпа, както тогава, когато влезе в храма и изгони онези, които бяха обърнали дома на Отца Му в търговски дом и се разбягаха пред Него, като че бяха подгонени от група въоръжени войници. Учениците се надяваха, че Исус ще прояви силата Си и ще убеди всички, че Той е Царят на Израила.“ *Опитности и видения, с. 171.*

„В двора бе накладен огън, защото бе най-студеният час на нощта — точно преди зазоряване. Една група се бе събрала около огъня и Петър самонадеяно зае място сред нея. Той не желаше да се знае, че е Христов ученик. Надяваше се, че като се смеси безгрижно с тълпата, ще го сметнат за един от довелите Исус в залата.“ *Копнежът на вековете, с. 710.*

б. Как се отрече Петър от своя Господ? Йоан 18:17, 25-27; Лука 22:56-60.

Йоан 18:17, 25-27: *И слугинята вратарка казва на Петра: И ти ли си от учениците на Този човек? Той казва: Не съм. 25 А Симон Петър стоеше и се грееше; и рекоха му: Не си ли и ти от Неговите ученици? Той отрече казвайки: Не съм. 26 Един от слугите на първосвещеника, сродник на онзи, комуто Петър отсече ухото, казва: Нали те видях аз в градината с Него? 27 И Петър пак се отрече; и на часа изпя петел.*

Лука 22:56-60: *И една слугиня, като го видя седнал до пламъка, вгледа се в него и рече: И тоя беше с Него. 57 А той се отрече, казвайки: Жено, не Го познавам. 58 След малко друг го видя и рече: И ти си от тях. Но Петър рече: Човече, не съм. 59 И като се мина около един час, друг някой настоятелно казваше: Наистина и той беше с Него; защото е галилеянин. 60 А Петър рече: Човече, не зная що казваш. И на часа, докато още говореше, един петел изпя.*

„Петър последва своя Господ след предаването Му. Искаше да види, какво ще сторят с Исус. Но когато го обвиниха, че той е от Исусовите ученици, уплашен за собствената си сигурност, заяви, че не познава този човек.“ *Опитности и видения, с. 169.*

„Петър не искаше да се разкрие неговият истински характер. Като си придаваше вид на безразличие, той всъщност бе стъпил на вражеска почва и стана лесна плячка на изкушението. Ако го призовяха да се бори за своя Учител, той би бил смел войник; но когато срещу него презрително бе насочен пръст, се оказа страхливец. По същия начин и много християни, които не биха и трепнали пред една действителна битка за своя Господ, попаднали под подигравките на хората, се отричат от своята вяра. Общувайки с такива, които би трябвало да избягват, сами влизат в пътя на изкушението. Те просто канят неприятеля да ги изкушава и после казват или вършат неща, в които при други обстоятелства никога не биха се провинили. Всеки Христов ученик, прикриващ в днешно време вярата си пред страха от страдания или укори, се отрича от своя Господ така, както това направи Петър в съдебната зала.“ *Копнежът на вековете, с. 712.*

3. ДУХОВНОТО ОБРЪЩАНЕ НА ПЕТЪР

вт., 30 сеп.

а. След като се отрече от Господа за трети път и чу кукуригането на петела, какво си спомни Петър и какво стори? Матей 26:75; Марк 14:72.

Матей 26:75: *И спомни си Петър думата на Исуса, Който беше рекъл: Преди да изпее петелът, три пъти ще се отречеш от Мене. И той из-*

лезе вън и плака горко.

Марко 14:72: *И на часа петелът изпя втори път. И Петър си спомни думата, която Исус му беше рекъл: Преди да пее петелът дважд, три пъти ще се отречеш от Мене. И като размисли за това, заплака.*

„Докато унизителните клетви бяха още на устните на Петър и понизителното пеене на петела още звучеше в ушите му, Спасителят отвърна лице от намръщените съдии и погледна право в лицето на Своя окаян ученик. В същото време и погледът на Петър бе привлечен към неговия Учител. В благородното Му изражение той прочете дълбока жалост и скръб, но не и гняв.

Видът на това бледо, страдащо лице, на тези треперещи устни, този поглед на състрадание и прощение пронизаха сърцето му като стрела. Съвестта му се пробуди. Паметта му заработи. Петър си припомни обещанието, което бе дал само преди няколко часа — че би отишъл със своя Господ и в затвор, и на смърт. Спомни си колко мъчно му стана, когато Спасителят му бе казал в горницата, че ще се отрече същата тази нощ три пъти от своя Господ. Току-що бе заявил, че не познава Исус; но сега осъзна с горчива скръб колко добре го познава неговият Господ и колко вярно бе прочел в сърцето му онази невярност, за която и сам той не подозираше.“ *Копнежът на вековете, с. 712, 713.*

б. Къде отиде униженият ученик? Лука 22:62. Каква е причината за големия му грях?

Лука 22:62: *И излезе вън та плака горко.*

„Той [Петър] бързаше сам в мрака, без да знае и без да го е грижа къде отива. Накрая се намери в Гетсиманската градина. Сцените, които се бяха разиграли само няколко часа, преди да дойде тук, изплуваха живо в паметта му. Страдащото лице на неговия Господ, опетнено от кървавите капки пот и сгърчено от болка, се появи пред него. Той си спомни с разяждащо угрисание, че Исус бе плакал и бе агонизирал в молитва самичък, докато онези, които трябваше да стоят близо до Него в този страшен час на изпит, спяха...

Бе подготвил пътя към този си голям грях, когато спеше, след като Исус му бе заръчал да бди и да се моли. Всички ученици претърпяха голяма загуба, защото спяха в онзи критичен час. Христос знаеше огненото изпитание, през което трябваше да преминат. Той знаеше как щеше да действа Сатана, за да парализира техните чувства, та да останат неподготвени за изпитанието. Точно затова им даде онова предупреждение. Ако онези часове в градината бяха прекарани в бдене и молитва, Петър нямаше да бъде оставен да зависи от собствената си слаба сила. Той нямаше да се

4. РАЗПИТЪТ НА ХРИСТОС

ср., 1 окт.

а. Какъв въпрос отправи Анна към Исус? Йоан 18:19.

Йоан 18:19: *А първосвещеникът попита Исуса за учениците Му и за учението Му.*

„Ако бъдеше намерен за виновен [Христос] в противодържавна дейност, това щеше да осигури осъждането Му и от римляните. Анна се опита да установи първо второто обвинение. Той започна да разпитва Исус за учениците и ученията Му, като се надяваше, че подсъдимият ще каже нещо, което би му дало материал да действа. Смяташе да изтръгне изявление, с което да се докаже, че Христос се стреми да основе тайно общество с цел да установи ново царство. В такъв случай свещениците щяха да Го предадат на римските власти като нарушител на мира и подстрекател към бунт.“ *Копнежът на вековете*, с. 699.

б. Разкажете какво изпитание на търпението издържа Исус. Йоан 18:20-23; Исаия 53:7.

Йоан 18:20-23: *Исус му отговори: Аз говорих явно на света, винаги поучавах в синагогите и в храма, гдето всички юдеи се събират, и нищо не съм говорил скришно. 21 Защо питаш Мене? Питай ония, които са Ме слушали, какво съм им говорил; ето, те знаят що съм казвал. 22 Когато рече това, един от служителите, който стоеше наблизо, удари плесница на Исуса и рече: Така ли отговаряш на първосвещеника? 23 Исус му отговори: Ако съм продумал нещо зло, покажи злото; но ако добро, защо ме биеш?*

Исаия 53:7: *Той беше угнетяван, но смири Себе Си, и не отвори устата Си; както агне водено на клане, и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата Си.*

„Пред решителността на този отговор Анна млъкна... Един от неговите служители, разярен от това, че Анна бе принуден да млъкне, удари Исус по лицето с думите: „Така ли отговаряш на първосвещеника?“...

Той не отговори с гневни, отмъстителни думи. Неговият спокоен отговор дойде от едно безгрешно, търпеливо и благородно сърце, което

не можеше да бъде предизвикано.

Христос остро страдаше от малтретирането и оскърбленията. Понасяше всякакви оскърбления от ръцете на съществата, които бе сътворил и за които правеше безгранична жертва. И страдаше съразмерно на съвършенството на Неговата святост и омраза към греха. Разследването Му от хора, държащи се като демони, представляваше за Него непрекъснато жертване. Да бъде заобиколен от човешки същества, контролирани от Сатана, Го отблъскваше. А знаеше, че ако божествената Му сила проблесне само за момент, би могъл да повали в праха жестоките Си мъчители. Това правеше съдебния процес още по-тежък за понасяне.

Евреите очакваха един Месия, Който да разкрие Себе Си чрез външни прояви. Те очакваха от Него с един проблясък на мощната Си воля да промени хода на човешките мисли и да ги принуди да признаят Неговата върховна власт. Смятаха, че по този начин Той щеше да осигури както собственото Си издигане, така и да задоволи амбициозните им надежди. Така че, когато Христос биваше третиран с такова презрение, у Него се пораждаше силното изкушение да прояви божествения Си характер. Само с една дума, само с един поглед Той би могъл да накара преследвачите Си да признаят, че е Господ, Който стои над царе и управници, над свещеници и храм. Но трудната Му задача се състоеше точно в това - да запази избраното от самия Него положение — да е едно с човечеството.“
Пак там, с . 700.

5. ОСЪДЕН ЗАРАДИ ИЗЯВЕНА САМОЛИЧНОСТ

чет., 2 окт.

а. Като не намери никакви убедителни доказателства да осъдят Исус, какъв въпрос постави Каяфа на Спасителя? Матей 26:63.

Матей 26:63: Но Исус мълчеше. Първосвещеникът му каза: Заклевам Те в живия Бог да ни кажеш: Ти ли си Христос Божият Син?

б. Какво отговори Христос на Каяфа и как беше използван този отговор като предполагаемо доказателство срещу Него? Матей 26:64-66.

Матей 26:64-66: Исус му каза: Ти рече. Но казвам ви, от сега нататък ще видите Човешкия Син седящ отдясно на силата и идещ на небесните облаци. 65 Тогава първосвещеникът раздра дрехите си и каза: Той богохулствува! Каква нужда имаме вече от свидетели? Ето сега чухме богохулството. Вие какво мислите? 66 А те в отговор рекоха: Изложи се на смъртно наказание.

„Накрая Каяфа, издигайки дясната си ръка към небето, се обърна към Исус с въпрос под формата на тържествена клетва: „Заклевам Те в живия Бог да ни кажеш: Ти ли си Христос, Божият Син?“

При този апел Христос не можеше повече да мълчи. Имаше време за мълчание, имаше и време за говорене. Не бе проговорил, докато въпросът не Му бе зададен пряко. Той знаеше, че да отговори сега, това би означавало сигурна смърт. Но апелът бе отправен от най-високия признат от нацията авторитет и в името на Всевишния. Христос не би пропуснал да покаже дължимото уважение към Закона. Нещо повече: ставаше въпрос за Неговата връзка с Отца. Трябваше да обяви ясно Своя характер и Своята мисия. Той бе казал на учениците Си: „Всеки, който изповяда Мене пред хората, ще го изповядам и Аз пред Отца Си, Който е на небесата“ (Матей 10:32). Сега чрез собствения Си пример Исус повтори този урок.

Всяко ухо се приклони да чуе и всяко око се вгледа в лицето Му, когато Той отговори: „Ти рече!“ Небесна светлина сякаш озари бледото Му лице, когато добави: „Но казвам ви: Отсега нататък ще видите Човешкия Син седящ отдясно на силата и идещ на небесните облаци!“
Копнежът на вековете, с. 706, 707.

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 3 окт.

1. На какви изкушения трябва да устоя, за да не се отрека от моя Господ?
2. Какъв грях бих извършил, ако прикривам вярата си?
3. Разбирам ли значението на истинското покаяние така пълно, както го разбра Петър?
4. Разкажете за диалога между Анна и Исус.
5. Какво пророчество е включено в отговора на Христос към Каяфа?

Юда Искаротски

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Исус им отговори: Не Аз ли избрах вас дванадесетте, и един от вас е дявол? А Той говореше за Юда Си-монов Искаротски; защото той, един от дванадесетте, щеше да Го предаде“ (Йоан 6:70, 71).

Препоръчително четиво: *Копнежът на вековете*, гл. 76 „Юда“ (с. 716 - 722 *англ. изд.*)

„Макар че [Юда] стана служител на Христос, той не се поддаде на Божествената преобразяваща сила. Смяташе, че може да запази своя начин на разсъждение, своите мнения и мисли и подхранваше предразположение към критикуване и осъждане.“ *Копнежът на вековете*, с. 717.

1. ПЪРВОНАЧАЛЕН КОНТАКТ

нед., 5 окт.

а. Как Юда среща Исус в началото на Исусовото служение и какво го привлече към Господа? Матей 8:19.

Матей 8:19: *И дойде един книжник и Му рече: Учителю, ще вървя след Тебе където и да идеш.*

„Докато Исус подготвяше учениците за тяхната мисия, един, който не беше повикан, натрапи присъствието си между тях. Това беше Юда Искаротски — човек, който изповядваше, че е Христов последовател. Сега той дойде, търсейки място във вътрешния кръг на учениците.“ *Копнежът на вековете*, с. 293.

„Юда се бе присъединил към учениците, когато множествата следваха Христос. Поученията на Спасителя затрогваха сърцата им, когато слушаха увлечени Неговите думи, прозвучали в синагогата, край морския бряг или на планината. Юда виждаше как при Исус се стичаха болни, сака-ти, слепи от села и градове. Виждаше да поставят умиращи при нозете Му. Беше свидетел на великите дела на Спасителя: излекуването на болни, изгонването на демони и възкресяването на мъртви. Той почувства и върху самия себе си доказателствата и проявата на Христовата сила. Признаваше Христовото учение като стоящо много по-високо от всичко, което бе чул дотогава. Обикна великия Учител и желаше да бъде с Него. Почувства силно желание да промени характера и живота си. И се надяваше да постигне това, като се свърже с Исус.“ *Пак там*, с. 716, 717.

а. Как отреагира Исус на предложението на Юда да заеме позиция сред дванадесетте и как реагираха другите ученици? Матей 8:20.

Матей 8:20: *Исус му каза: Лисиците си имат леговища, и небесните птици гнезда; а Човешкият Син няма где глава да подслони.*

„Юда вярваше, че Исус е Месия, и се надяваше, като се присъедини към апостолите, да си осигури висок пост в новото царство. Исус реши да пресече тази надежда, като му разкри колко е беден.

Учениците силно желаеха Юда да стане един от тях. Те го препоръчаха на Исус като човек, който може да Му помага много в работата, защото Юда бе с властна осанка, с остър ум и способност да ръководи. Изненадани бяха, че Исус го посреща толкова хладно.

Учениците бяха твърде разочаровани, че Исус не се бе опитал да си осигури сътрудничеството на израилевите водачи. Смятаха, че е грешка да не укрепи Своего дело, като Си осигури поддръжката на тези влиятелни хора. Ако Исус бе отпратил Юда, дълбоко в сърцата си учениците щяха да поставят под въпрос мъдростта на техния Учител. Последвалите събития с Юда щяха да им покажат опасността да се позволява на каквито и да било светски съображения да надделеят в решаването кой е подходящ за Божието дело. Сътрудничеството на такива хора, каквито учениците искаха да привлекат, би предало делото в ръцете на неговите най-големи врагове.“ *Копнежът на вековете, с. 294.*

б. Какво е написано за Юда като апостол? Матей 10:2-4; Йоан 6:64.

Матей 10:2-4: *А ето имената на дванадесетте апостоли: първият, Симон, който се нарича Петър, и Андрей, неговият брат; Яков Завеев, и Иоан, неговият брат; 3 Филип и Вартоломей; Тома и Матей бирникът; Яков Алфеев и Тадей; 4 Симон Зилот и Юда Искариотски, който Го предаде.*

Йоан 6:64: *Но има някои от вас, които не вярват. Защото Исус отначало знаеше кои са невярващите, и кой е тоя, който щеше да Го предаде.*

„Спасителят не го отблъсна. Той му даде място между дванадесетте. Повери му работата на евангелизатор. Надари го със силата да лекува болни и да изгонва бесове. Но Юда никога не стигна дотам, че да се предаде напълно на Христос. Той не се отказа от светските си амбиции, нито от любовта си към парите. Макар че стана служител на Христос, той не се поддаде на Божествената преобразяваща сила. Смяташе, че може да

запази своя начин на разсъждение, своите мнения и мисли и подхранваше предразположение към критикуване и осъждане.“ *Пак там*, с. 717.

в. Как беше предсказано предателството на Юда? Йоан 6:70, 71; 13:9, 10; Псалм 41:9.

Йоан 6:70, 71: Исус им отговори: Не Аз ли избрах вас дванадесетте, и един от вас е дявол? 71 А Той говореше за Юда Симонов Искаримотски; защото той, един от дванадесетте, щеше да Го предаде.

Йоан 13:9, 10: Симон Петър Му казва: Господи, не само нозете ми, но и ръцете и главата. 10 Исус му казва: Който се е окъпал няма нужда да умие друго освен нозете си, но е цял чист и вие сте чисти, но не всички.

Пс. 41:9: Да! Самият ми близък приятел, комуто имах доверие, който ядеше хляба ми, дигна своята пета против мене.

3. КОВАРЕН ХАРАКТЕР

вт., 7 окт.

а. Опишете разликата между образа на Юда, както са го виждали учениците и истинските му мотиви и характер. Йоан 12:6.

Йоан 12:6: А това, рече не защото го беше грижа за сиромасите, а защото бе крадец, и като държеше касата вземаше от това, което пускаха в нея.

„Юда бе ценен много високо от учениците и имаше голямо влияние над тях. Самият той оценяваше високо собствените си качества и смяташе братята си по-нискостоящи от него по разсъждения и способности. Те не виждат благоприятните случаи, мислеше си той, нито пък се възползват от обстоятелствата. Църквата никога няма да има успех с такива късогледи и тесногърди хора за водачи. Петър беше буен, действаше прибързано. Йоан, който скътваше като съкровище истините, изговаряни от Христовите уста, бе неспособен финансист. Матей, научен да гледа на всичко с най-голяма точност, бе много възискателен по отношение на честността, а освен това винаги разсъждаваше върху думите на Учителя и така биваше погълнат от тях, че не можеше да му се повери работа, която изисква предвидливост и далновидност. Така Юда преценяваше всички ученици и се ласкаеше, че църквата често би изпадала в затруднено положение и объркване, ако не беше неговата способност на ръководител. Смяташе се за ненадминат от другите по дарба. Според собствената му преценка

той бе чест за делото и винаги го изтъкваше...

Малките суми, които постъпваха в ръцете му, бяха постоянно изкушение. Често пъти, когато извършеше някоя дребна услуга за Христос или посветеше известно време за религиозни цели, той си плащаше от оскъдните средства в касата. С такива претексти извиняваше постъпките си сам пред себе си, но в очите на Бога това бе кражба.“
Копнежът на вековете, с. 717.

б. По какъв конкретен повод характерът на Юда бе открито проявен? Йоан 12:3 -5; Матей 26:14-16. Как се опита да му помогне Исус?

Йоан 12:3-5: *Тогава Мария, като взе един литър миро от чист и скъпоценен нард, помаза нозете на Исуса, и с косата си отри нозете Му; и къщата се изпълни с благоухание от мирото. 4 Но един от учениците Му, Юда Искариотски, който щеше да Го предаде, рече: 5 Защо не се продаде това миро за триста динария, за да се раздадат на сиромасите?*

Матей 26:14-16: *Тогава един от дванадесетте, наречен Юда Искариотски отиде при първосвещениците и рече: 15 Какво обичате да ми дадете и аз ще ви Го предам? И те му претеглиха тридесет сребърника. 16 И от тогава той търсеше удобен случай да им Го предаде.*

„Юда бе заслепен по отношение на слабите места на своя характер и затова Христос го постави там, където той щеше да има случай да ги види и да ги поправи. Като касиер на учениците му бе поверена задачата да се грижи за нуждите на малката група и да облекчава нуждите на бедните... Юда можеше да развие неегоистичен дух, като служи на другите. Но макар че всеки ден слушаше уроците, предавани от Христос, и бе свидетел на Неговия неегоистичен живот, продължаваше да поддържа предразположението си към алчността.“ *Пак там.*

4. УСИЛИЯТА НА ИСУС ДА СПАСИ ЮДА

ср., 8 окт.

а. Как се опита Христос да пробуди алчния апостол? Йоан 12:7, 8.

Йоан 12:7, 8: *Тогава Исус рече: Оставете я; понеже го е запазила за деня на погребението Ми. 8 Защото сиромасите всякога се намират между вас но Аз не се намирам всякога.*

„Спасителят четеше мислите на Юда; Той познаваше дълбините на беззаконието, в които Юда би потънал, ако не бъде избавен чрез Божията

благодат. Свързвайки този човек със Себе Си, Исус му даде възможност да бъде ден след ден в допир с лъчите на Неговата всеотдайна любов. Ако отвореше сърцето си пред Христос, Божествената благодат би прогонила демона на себелюбието и Юда би могъл да стане поданик на Божието царство.

Бог приема хората такива, каквито са, с човешките черти в техния характер и ги обучава да служат, стига да желаят да се подчиняват и да бъдат учени от Него. Те са избрани не защото са свършени, а въпреки несвършенствата си, така че посредством познаването и практикуването на истината, посредством благодатта на Христос да могат да се преобразят по Негов образ.

Юда имаше същите възможности като другите ученици. Той слушаше същите ценни уроци. Но практикуването на истината, изисквано от Христос, не съответстваше на желанията и намеренията на Юда, тъй като той не желаше да се откаже от своите идеи и да приеме мъдрост от Небето.“ *Копнежът на вековете*, с. 294, 295.

б. Опишете характера на Добрия Пастир, който Христос демонстрира към Юда. Псалми 77:9; 86:15.

Пс. 77:9: Забрави ли Бог да бъде благодатен? Или в гнева Си е затворил Своите благи милости? (Села).

Пс. 86:15: Но, Господи, Ти си Бог многомилостив и благодатен, дълготърпелив и изобилващ с милост и вяност.

„Колко нежно се отнасяше Спасителят към този, който щеше да Го предаде! В своите проповеди Исус разглеждаше принципите на милосърдието, което удря в самия корен на алчността. Той представи пред Юда отвратителния характер на алчността и неведнъж учениците разбираха, че нравът и грехът му се излагат на показ. Въпреки всичко Юда не пожела да изповяда и да изостави своето беззаконие. Бе самодоволен и вместо да устои на изкушението, продължи да мами. Христос бе пред Него — жив пример за това, какъв трябва да бъде, ако се възползва от Божественото посредничество и служба. Но този ученик слушаше уроците напразно.

Исус не го укори рязко за алчността му, а имаше свято търпение към този грешен човек дори когато му даваше доказателства, че чете сърцето му като отворена книга. Представи му най-висшите подбуди за вършене на правото; и ако отхвърлеше небесната светлина, Юда би останал без извинение.“ *Пак там*, с. 295.

а. Кога Исус направи последното Си усилие за спасението на Юда и какво накрая стори злополучният апостол? Йоан 13:1-5, 10-14; 18:2-5.

Йоан 13:1-5, 10-14: *А преди празника на пасхата, Исус, знаейки, че е станал часът Му да премине от този свят към Отца, като беше възлюбил Своите, които бяха на света, до край ги възлюби. 2 И когато беше готова вечерята, (като вече дяволът беше внушил в сърцето на Юда Симонова Искаротски да Го предаде), 3 като знаеше Исус, че Отец, е предал всичко в ръцете Му, и че от Бога е излязъл и при Бога отива, 4 стана от вечерята, сложи мантията Си, взе престилка и се препаса. 5 После наля вода в умивалника и почна да мие нозете на учениците и да ги изтрива с престилката, с която бе препасан. 10 Исус му казва: Който се е окъпал няма нужда да умие друго освен нозете си, но е цял чист и вие сте чисти, но не всички. 11 Защото Той знаеше онзи, който щеше да Го предаде; затова и рече: Не всички сте чисти. 12 А като уми нозете им и си взе мантията седна пак и рече им: Знаете ли какво ви сторих? 13 Вие Ме наричате Учител и Господ; и добре казвате, защото съм такъв. 14 И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни един на друг да си миете нозете.*

Йоан 18:2-5: *А и Юда, който Го предаваше, знаеше това място; защото Исус често се събираше там с учениците Си. 3 И тъй, Юда като взе една чета войници и служители от главните свещеници и фарисеите, дойде там с фенери, факли и оръжия. 4 А Исус като знаеше всичко, което щеше да Го сполети, излезе и им рече: Кого търсите? 5 Отговориха Му: Исуса Назарянина. Исус им каза: Аз съм. С тях стоеше и Юда, който Го предаваше.*

„Когато тълпата навлезе в градината, [Юда] водеше начело, следван отблизо от първосвещеника... Приближавайки се към Исус, хвана ръката Му като близък приятел. С думите „здравей, Учителю“ той Го целуна няколко пъти и се престори, че плаче от съчувствие пред опасността, която Го заплашва.

Исус му каза: „Приятелю, за какво си дошъл?“ Гласът Му потрепна от скръб, когато добави: „Юдо, с целувка ли предаваш Човешкия Син?“ Този апел трябваше да пробуди съвестта на предателя и да смекчи закоравялото му сърце. Но от него се бяха оттеглили чест, върност и човешка нежност.“ *Копнежът на вековете*, с. 695, 696.

б. Опишете окончателния край на Юда. Матей 27:3-10.

Матей 27:3-10: *Тogaвa Юда, който Го беше предал, като видя, че Исус бе осъден, разкая се и върна тридесетте сребърника на главните свещеници и старейшините и каза: 4 Съгреших, че предадох невинна кръв.*

А те рекоха: Нам що ни е? Ти гледай. 5 И като хвърли сребърниците в храма, излезе и отиде и се обеси. 6 А главните свещеници взеха сребърниците и рекоха: Не е позволено да ги туряме в храмовата каса, понеже са цена на кръв. 7 И като се съветваха, купиха с тях грънчаревата нива, за погребване на чужденци. 8 Затова оная нива се нарече кръвна нива, както се нарича и до днес. 9 Тогава се изпълни реченото чрез пророк Еремия, който каза: „И взеха тридесетте сребърника, цената на оценени-ния, Когато оцениха някои от израилтяните, 10 и дадоха ги за грънчаревата нива, според както ми заповяда Господ“.

„Хвърляйки се към съдийския престол, той [Юда] изсипа пред първосвещеника сребърниците, които представляваха цената за предаването на неговия Господ. Сграбчи дрехата на Каяфа и жадно го замоли да освободи Исус, заявявайки, че не е направил нищо, заслужаващо смърт...

По-късно през същия ден по пътя от съдебната зала на Пилат до Голгота виковете и подигравките на нечестивата тълпа, която отвеждаше Исус до мястото на екзекуцията, бяха внезапно прекъснати. Като минаха край едно уединено място, видяха в подножието на сухо дърво тялото на Юда. Гледката бе отвратителна. Тежината на тялото бе скъсала въжето, с което той се бе обесил. Тялото му се бе обезобразило страшно при падането и в този момент псета го бяха заобиколили и го разкъсваха.“ *Пак там, с. 721, 722.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 10 окт.

1. Какво предупреждение следва да приема, като наблюдавам вътрешната слабост на Юда?
2. Каква нарастваща опасност може да възникне за мен, ако закоравя сърцето си като него?
3. Как да оценя копнежа на Христовото сърце към моята душа?
4. Какви бяха мотивите на Юда да потърси да бъде един от дванадесетте апостоли?
5. Кои бяха най-големите слабости на Юда?

Исус пред Пилат

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Пилат Му каза: Що е истина? И като рече това, пак излезе при юдеите и каза им: Аз не намирам никаква вина в Него” (Йоан 18:38).

Препоръчително четиво: *Копнежът на вековете*, гл. 77 „В съдилището на Пилат“ (с. 723 -740 *англ. изд.*)

„Пилат погледна хората, които пазеха Исус, след това се загледа изпитателно в самия Него... Видя един човек със спокойно и благородно държание, чието лице не носеше чертите на престъпник, а отличителните черти на едно небесно същество.“ *Копнежът на вековете*, с. 724.

1. ПРЕХВЪРЛЯНЕ ОТ ЕДИН НА ДРУГ

нед.,

а. Къде отведоха евреите Исус след явяването Му пред Анна и Каяфа? Марк 15:1; Йоан 18:28 (първа част).

Марко 15:1: *И на сутринта главните свещеници със старейшините и книжниците и целият синедрион, незабавно се съвещаха и като вързаха Исуса, заведоха Го и Го предадоха на Пилата.*

Йоан 18:28 (първа част): *Тогава поведоха Исуса от Каиафа в преторията; а беше рано.*

„Исус стоеше вързан като затворник в съдилището на Пилат — римския управител. Около Него бе стражата от римски войници, а съдебната зала бързо се пълнеше с народ. Точно отвън пред входа се намираха съдиите от Синедриона, свещениците, управниците, старейшините и тълпата.

След осъждането на Исус съветът на Синедриона бе дошъл при Пилат, за да получи потвърждението и изпълнението на произнесената присъда.“ *Копнежът на вековете*, с. 723.

б. Обяснете лицемерието на еврейските водачи. Йоан 18:28 (втора част).

Йоан 18:28 (втора част): *Но сами те не влязоха в преторията, за да се не осквернят, та да могат да ядат пасхата.*

„Но тези официални лица не искаха да влязат в римската съдебна зала. Според техния церемониален закон това би ги осквернило и би им попретило да вземат участие в празнуването на Пасхата. В своето заслепление те не виждаха, че смъртоносната омраза бе осквернила вече сърцата им. Не виждаха, че Христос е истинското пасхално Агне и че тъй като Го бяха отхвърлили, великият празник бе загубил за тях своето значение.“
Пак там.

2. В РИМСКИЯ ТРИБУНАЛ

пон., 13 окт.

а. Какъв неудобен въпрос зададе Пилат на юдейските водачи? Йоан 18:29.

Йоан 18:29: Затова Пилат излезе при тях и каза: В какво обвинявате Тоя човек?

„Външният вид и изражение на Христос направиха благоприятно впечатление на Пилат. Доброто в него се обади. Той бе чул за Исус и делата Му. Съпругата му бе разказвала за удивителните неща, извършени от този галилейски Пророк, Който лекувал болните и възкресявал мъртвите. Всичко това сега оживя като сън в паметта на Пилат. Спомни си за слуховете, които бе чул от различни източници, и реши да попита евреите какви обвинения привеждат срещу този затворник.

„Кой е този Човек и защо Го доведохте? — каза той. — Какво обвинение привеждате срещу Него?“ Евреите се смутиха. Понеже знаеха, че няма да могат да докажат обвиненията си срещу Христос, те не желаеха да бъдат разпитвани публично.“ *Копнежът на вековете, с. 724*

б. Какъв арогантен и уклончив отговор представиха юдейските водачи на Пилат? Йоан 18:30.

Йоан 18:30: В отговор му рекоха: Ако не беше Той злодеец, не щяхме да Го предадем на тебе.

„Надявах се [членовете на Синедриона] да направят впечатление на Пилат с високото си положение и по този начин да го накарат или да го подведат да отстъпи пред тяхната молба, без да минава през много предварителни разследвания. Силно желаеха присъдата им да бъде утвърдена; защото знаеха, че хората, които бяха видели удивителните дела на Христос, биха могли да разкажат една история, съвсем различна от фалшификацията, която самите те сега разказваха.“
Пак там.

в. Кое изявление на Пилат направи положението на свещениците още по-трудно? Йоан 18:31.

Йоан 18:31: А Пилат им рече: Вземете Го вие и Го съдете според вашия закон. Юдеите му рекоха: Нам не е позволено да умъртвим никого.

„[Свещениците] помолиха Пилат да повярва на думите им за вината на Христос и да потвърди присъдата им. Те щяха да носят отговорност за последствията.

Пилат не беше нито справедлив, нито пък съвестен съдия; но колкото и слаба да бе моралната му сила, той отказа да приеме това искане. Не желаше да осъди Исус, докато срещу Него не се приведе някакво обвинение.“ *Пак там, с. 725.*

3. НАТИСК ВЪРХУ ПИЛАТ

вт., 14 окт.

а. Какъв въпрос зададе Пилат на Исус, когато се завърна в съдебната зала и защо? Йоан 18:33.

Йоан 18:33: И тъй, Пилат пак влезе в преторията, повика Исуса и Му каза: Ти юдейски Цар ли си?

„Свещениците се оказаха на кръстопът. Видяха, че трябва да прикрият лицемерието си с най-дебелото покривало. Не трябваше да позволят да проличи, че Христос е бил арестуван на религиозна основа. Ако това се посочеше като причина, тяхното разследване не би имало никаква тежест пред Пилат. Трябваше да излезе така, че Исус действа срещу обичайното право; тогава Той би могъл да бъде осъден като политически престъпник. Сред евреите възникваха постоянно бунтове и безредици срещу римското управление. Римляните се справяха с тях много строго и бяха постоянно нащрек, за да потушават всичко, което би могло да доведе до въстание...

Той [Пилат] не повярва, че затворникът е правил заговор против властта. Неговият кротък и скромнен вид съвсем не отговаряше на такова обвинение. Бе убеден, че е организиран таен заговор, за да бъде погубен невинен човек, застанал на пътя на еврейските сановници.

Пилат бе учуден от поведението на Исус. Дали този човек се отнася с такова пренебрежение към процеса, понеже не Го е грижа за живота Му? — се питаше той. Като Го гледаше как понася оскърбления и подигравки, без да им отвръща, сметна, че Христос не би могъл да е толкова несправедлив и неправоен, каквито бяха крещящите свещеници.“ *Копнежът на вековете, с. 725, 726.*

6. Как отговори Исус на въпроса на Пилат и каква реакция получи насреща? Йоан 18:34, 35.

Йоан 18:34, 35: Исус отговори: От себе си ли казваш това, или други са ти говорили за Мене? 35 Пилат отговори: Че аз юдеин ли съм? Твоят народ и главните свещеници Те предадоха на мене. Какво си сторил?

„Надявайки се да разбере истината от самия Него и да избегне врявата на тълпата, Пилат отведе Исус настрана и отново Го запита: „Ти юдейският цар ли си?“

Исус не отговори пряко на този въпрос. Той знаеше, че Светият Дух се бори с Пилат и Му даде възможност да признае своето убеждение. „От себе си ли казваш това — попита Той — или други са ти говорили за Мене?“, т. е. какво е подтикнало Пилат да зададе този въпрос — обвинението на свещениците или това бе желание да приеме светлина от Христос. Пилат разбра значението на Христовите думи, но гордост се надигна в сърцето му. Той не пожела да признае убеждението, което го налягаше.“ *Пак там, с. 726.*

4. ЕСТЕСТВОТО НА ХРИСТОВОТО ЦАРСТВО

ср., 15 окт.

а. Как Исус обясни естеството на Своего царство така ясно, че да бъде разбрано от всички чак до живеещите в края на земната история? Йоан 18:36.

Йоан 18:36: Исус отговори: Моето царство не е от този свят; ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят да не бъда предаден на юдеите. А сега царството Ми не е от тук.

„Но днес в религиозния свят има множества, които вярват, че работят за установяването на Христовото царство като земно и светско владение. Те желаят да направят от нашия Господ владетел на земните царства, управител в техните царски дворове и бойни лагери, в техните съдебни зали, в техните дворци и пазари. Очакват Той да управлява чрез закони и постановления, изявяващи човешки авторитет. Тъй като Христос сега не е тук лично, самите те ще подемаат делото вместо Него, ще провеждат законите на Неговото царство. Установяването на такава царство е същото, което евреите желяеха в дните на Христос. Биха приели Исус, ако Той бе пожелал да установи светско управление, да подкрепи онова, което те смятаха за Божи закон, да ги направи хора, откриващи Неговата воля и да ги упълномощи със Своя авторитет. Но Той каза: „Моето царство не е от този свят“ (Йоан 18:36). Не искаше да приеме земен трон.“ *Копнежът на вековете, с. 509.*

б. Какво напомня Христос на земните жители? Марк 12:17.

Марко 12:17: *Исус им рече: Отдавайте Кесаревото на Кесаря, и Божието на Бога. И те много се зачудиха на Него.*

„Управлението под което живееха евреите беше корумпирано и потисническо. Навсякъде имаше крещящи злоупотреби, грабежи, нетърпимост и алчна жестокост. Но Спасителят не предприе граждански реформи. Не атакува националните злоупотреби, нито осъди националните врагове. Той не се намеси в действията на властта. Той, Който беше наш пример, стоеше настрана от земните правителства не защото беше безразличен към стенанията на хората, но защото лекарството не се крие в човешки мерки. За да бъде ефикасно, то трябва да стигне до хората индивидуално и трябва да обнови сърцето.

Не чрез решения на законодателни събрания, нито чрез покровителството на велики светски мъже се установява Божието царство, а чрез вкореняване на Христовото естество в човешкото чрез делото на Светия Дух.“ *Пак там.*

„Съединяването на църквата с държавата, колкото и незначително да е, макар да изглежда, че приближава света до църквата, в действителност приближава църквата до света.“ *Великата борба, с. 297.*

5. ПРОПУСКАНЕ НА ЗЛАТНА ВЪЗМОЖНОСТ

чет., 16 окт.

а. Как Исус деликатно се обърна към съвестта на Пилат? Йоан 18:37.

Йоан 18:37: *Затова Пилат Му каза: Тогава, Ти цар ли си? Исус отговори: Ти право казваш, защото Аз съм цар. Аз за това се родих, и за това дойдох на света, да свидетелствувам за истината. Всеки, който е от истината, слуша Моя глас.*

„И все пак Исус не го остави [Пилат] без по-нататъшна светлина, макар и да не отговори направо на въпроса му. Той изложи ясно Своята мисия. Даде на Пилат да разбере, че не се стреми към земен престол....

Христос потвърди, че Неговото слово бе само по себе си ключ, който би могъл да отключи тайната пред готовите да я приемат. То притежава в себе си силата да се утвърждава и това бе тайната за разпространяването на Неговото царство на истината. Исус желаше Пилат да разбере, че само чрез приемане и усвояване на истината можеше да бъде възстановено неговото покварено естество.“ *Копнежът на вековете, с. 727.*

6. Какъв по-дълбок въпрос зададе Пилат на Исус и какво показва, че той не се интересуваше искрено от отговора? Йоан 18:38.

Йоан 18:38: *Пилат Му каза: „Що е истина? И като рече това, пак излезе при юдеите и каза им: Аз не намирам никаква вина в Него.“*

„Пилат имаше желание да узнае що е истина. Умът му бе объркан. Той жадно се хвана за тези думи на Спасителя и сърцето му се развълнува от силния копнеж да разбере какво всъщност представляваше истината и как би могъл да се сдобие с нея. „Що е истина?“ — запита той, но не дочака отговор. Врявата отвън му напомни за неговите интереси и задължения в момента, защото свещениците крещяха за незабавно действие. Излизайки навън при евреите, той заяви категорично: „Аз не намирам никаква вина в Него.“

Тези думи, излезли от устата на един езически съдия, бяха унищожителен укор против вероломството и лъжовността на израилевите управници, които обвиняваха Спасителя.“ *Пак там.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 17 окт.

- 1. Как може и аз, подобно на евреите, да бъда в опасност от изкривяване на идеята за „оскверняване“?**
- 2. В какви ситуации и аз, подобно на Пилат, може да се противопоставя на гласа на съвестта?**
- 3. Под какъв натиск може да се окажа в опасност да избягвам да се изправа пред истината?**
- 4. Какво очакваха евреите от Пилат?**
- 5. Разкажете за разговора между Пилат и Исус.**

Исус пред Ирод

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Който грях не е сторил, нито се е намерило лукавщина в устата Му; Който бидейки охулван, хула не отвръщаше; като страдаше, не заплашваше; но предаваше делото Си на Този, Който съди справедливо; Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с Чиято рана вие оздравяхте.“ (1 Петрово 2:22-24).

Препоръчително четиво: *Опитности и видения*, част „Духовни дарби“, подзаглавие „Разследването на Христос“ (с. 172-175 *англ. изд.*)

„Мисията на Христос в този свят не се състоеше в това да задоволява празно любопитство. Дойде, за да лекува съкрушените сърца. Ако можеше да изговори някоя дума, за да излекува раните на болни от греха души, Той нямаше да мълчи. Но за тези, които само биха потъпкали истината под невятните си нозе, нямаше никакво слово.“
Копнежът на вековете, с. 730.

1. ОПИТ ЗА ИЗБЯГВАНЕ НА ПРОБЛЕМА

нед., 19 окт.

а. Какво стори Пилат, опитвайки се да избегне отговорността за осъждането на Христос? Лука 23:5-7.

Лука 23:5-7: *А те по-настойчиво казваха: Той вълнува люде, понеже поучава по цяла Юдея, като е почнал от Галилея и е следвал даже до тук. 6 А Пилат, като чу това, попита дали е галилеянин човекът. 7 И като узна, че е от Иродовата област, изпрати Го до Ирода, който беше през тия дни в Ерусалим.*

„[Свещениците и старейшините] шумно оспориha изявлението му и го заплашиха с неодобрението на римската власт. Обвиниха го, че отказва да осъди Исус, Който според техните твърдения се е надигнал против кесаря...

До този момент Пилат нямаше намерение да осъди Исус. Той знаеше, че евреите Го обвиняваха поради омраза и предразсъдъци. Знаеше задълженията си. Правосъдието изискваше Христос да бъде освободен незабавно. Но Пилат се уплаши от зложелателството на народа. Ако откажеше да предаде Исус в ръцете им, можеше да се вдигне голям шум, а

той се страхуваше точно от това. Когато чу, че е бил от Галилея, той реши да Го изпрати на Ирод, управителя на тази провинция, който по това време се намирал в Йерусалим. С тази си постъпка Пилат смяташе да снеме от себе си отговорността по делото и да я прехвърли на Ирод. Смяташе също така, че това е и един добър случай да излекува старата вражда между него и Ирод. Точно така и стана. Двамата магистрати се сприятелиха покрай процеса на Спасителя.“ *Копнежът на вековете*, с. 727, 728.

2. СРЕЩАТА С ИРОД

пон., 20 окт.

а. Как се почувства Ирод при срещата си с Исус и за какво си мислеше, когато Го видя? Лука 23:8.

Лука 23:8: А Ирод, като видя Исуса, много се зарадва, защото отдавна желаше да Го види, понеже бе слушал за Него; и надяваше се да види някое знамение от Него.

„Това бе същият Ирод, чиито ръце бяха опетнени от кръвта на Йоан Кръстител. Когато чу за първи път за Исус, той бе поразен от ужас и каза: „Това е Йоан, когото аз обезглавих, той е възкръснал от мъртвите“ „и затова тия сили действат чрез него“ (Марк 6:16; Матей 14:2). И все пак Ирод желаше да види Исус. Сега му се отдаваше случай да спаси живота на този пророк и царят се надяваше по този начин да заличи завинаги от ума си спомена за онази кървава глава, поднесена на блюдо. Той желаше също така да задоволи и любопитството си и си помисли, че ако на Христос се обещае свобода, Той би направил всичко, което би се поискало от Него.

Голяма група свещеници и старейшини бяха придружили Христос до Ирод и когато Спасителят бе въведен вътре, тези сановници, говорейки всички много възбудено, представиха своите обвинения. Но Ирод обърна малко внимание на обвиненията. Той заповяда да млъкнат, желаяйки да му се даде възможност да разпита Христос. Заповяда да свалят белениците Му, като същевременно осъди обвинителите, че са се отнесли така грубо с Него. Поглеждайки състрадателно спокойното лице на Спасителя на света, прочете там само мъдрост и чистота. И Ирод като Пилат отчете, че обвинението срещу Христос се дължеше само на злоба и завист.“ *Копнежът на вековете*, с. 728, 729.

б. Как започна интервюто на Ирод с Исус? Лука 23:9 (първа част), 10.

Лука 23:9 (първа част), 10: И запитваше Го с много думи; 10 А главните свещеници и книжниците стояха и силно Го обвиняваха.

„Ирод зададе на Христос много въпроси, но през цялото време Спасителят запазваше дълбоко мълчание. По заповед на царя бяха докарани немощни и сакати хора и на Христос бе заповядано да докаже възможностите Си, като извърши чудо. „Хората казват, че можеш да лекуваш болни“ — каза Ирод. — Нетърпелив съм да видя, че тази Твоя тъй широко разпространена слава не е лъжа.“ Исус не отговори, но Ирод продължи да настоява: „Щом можеш да вършиш чудеса за другите, направи сега за себе Си и това ще Ти послужи за добро.“ И той пак заповяда: „Покажи ни знак, че Ти действително притежаваш тази сила, която мълвата Ти приписва.“ *Пак там, с. 729.*

3. РАЗПИТ, ОБВИНЕНИЕ, МАЛТРЕТИРАНЕ

вт., 21 окт.

а. Опишете поведението на Христос и мотивите Му, пред онези, които Го разпитваха. Лука 23:9 (последна част); 1 Петрово 2:22-24.

Лука 23:9 (последна част): *Но Той нищо не му отговори.*

1 Петр. 2:22-24: *Който грях не е сторил, нито се е намерило лукавщина в устата Му; 23 Който бидейки охулван, хула не отвръщаше; като страдаше, не заплашваше; но предаваше делото Си на Този, Който съди справедливо; 24 Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с Чиято рана вие оздравяхте.*

„Но Христос се държеше така, като че ли не чуваше и не виждаше нищо. Божият Син бе приел човешко естество. Той трябваше да постъпва така, както трябва да постъпва човек при подобни обстоятелства. Затова не искаше да върши чудо, за да Си спести страданието и унижението, които човек трябва да понася, когато бъде поставен в същото положение...

Съвестта на Ирод сега бе далеч по-малко чувствителна от времето, когато потрепери от ужас пред искането на Иродиада за главата на Йоан Кръстител... И сега сплаши Исус, като няколко пъти Му заяви, че има власт да Го освободи или да Го осъди. Но Исус не даде никакъв признак, че чува и дума от онова, което Му се казва.

Мълчанието ядоса Ирод. То като че ли показваше пълно безразличие към неговия авторитет. За суетния и надут цар явният упрек би бил по-малко оскърбителен, отколкото да бъде игнориран по този начин. Той отново гневно заплаши Исус, Който все още продължаваше да стои спокоен и мълчалив.

Мисията на Христос в този свят не се състоеше в това да задоволява празно любопитство. Дойде, за да лекува съкрушените сърца.

Ако можеше да изговори някоя дума, за да излекува раните на болни от греха души, Той нямаше да мълчи. Но за тези, които само биха потъпкали истината под несвятите си нозе, нямаше никакво слово.“
Копнежът на вековете, с. 730.

б. Какво можем да научим от примера на Христос в този случай? Притчи 26:4.

Притчи 26:4: Не отговаряй на безумния според безумието му, да не би да станеш и ти подобен нему.

„Христос можеше да каже на Ирод думи, които биха пронизали ушите на закоравелия цар. Можеше да го смрази от ужас и да го накара да се разтрепери от страх, като открие пред него всичките нечестия в живота му, както и ужаса от предстоящата му участ. Но Христовото мълчание бе най-строгий укор, който Той би могъл да отправи. Ирод бе отхвърлил истината, представена му от най-великия от пророците и нямаше да получи повече никаква друга вест. Небесното Величество нямаше за него ни една дума. Същото това ухо, което бе винаги отворено за вопъла на човешките неволи, не бе отворено за заповедите на Ирод. Очите, които със състрадателна, прощаваща любов отправяха взор към каещия се грешник, нямаха и един поглед, който да дарят на Ирод. Устните, които бяха изговаряли най-внушителните истини, които с най-нежна молба бяха подканяли и най-грешните, и най-ниско падналите, бяха затворени за надменния цар, не чувстващ никаква нужда от Спасител.“ *Пак там, с. 730.*

4. ИРОД ПОДЛАГА ИСУС НА МАЛТРЕТИРАНЕ

ср., 22 окт.

а. Как реагира Ирод, когато осъзна, че не можеше да сплаши Исус? Лука 23:11 (първа част).

Лука 23:11 (първа част): Но Ирод с войниците си, презирайки Го, след като Му се поруга...

„Лицето на Ирод потъмня от ярост. Като се обърна към тълпата, той гневно обяви Исус за измамник. След това Му каза: „Ако не дадеш някакво доказателство в подкрепа на Твоите твърдения, ще Те предам на войниците и на народа. Те може да успеят да Те накарат да проговориш. Ако си измамник, смъртта от техните ръце е единственото, което заслужаваш; ако си Син на Бога, спаси се, като извършиш чудо!“

Едва бяха изговорени тези думи и тълпата от хора се втурна към Христос. Като диви зверове се нахвърлиха те върху плячката си. Дърпаха Го

насам-натам, като и Ирод се присъедини към тях, стремейки се да унизи Божия Син. Ако римските войници не се бяха намесили и не бяха отблъснали побеснялата тълпа, Спасителят щеше да бъде разкъсан на парчета.

„Но Ирод с войниците си, презирайки Го, след като Му се поруга, облеche Го във великолепна дреха...” (Лука 11:23). Римските войници взеха участие в това издевателство. Всичко, което тези нечестиви, покварени войници, подпомогнати от Ирод и еврейските сановници, можаха да измислят, бе стоварено върху Спасителя. Но въпреки това Неговото Божествено търпение не се поддаде.“ *Пак там, с. 730, 731.*

б. Защо Ирод изпрати Исуса обратно при Пилат? Лука 23:11 (последна част).

Лука 23:11 (последна част): *Облеche Го във великолепна дреха, и Го прати обратно на Пилата.*

„Христовите гонители измерваха характера на Спасителя със своя. Те Го бяха представили подъл, каквито бяха самите те. Но зад цялата тази видима картина се натрапи и една друга — сцена, която един ден ще видят в цялата ѝ слава. Имаше някои, които потрепериha от Христовото присъствие. Докато грубата тълпа Му се покланяше подигравателно, някои от онези, които идваха по-напред със същите намерения, се дръпваха назад, изплашени и онемели. Ирод се почувства изобличен и осъден. Последните лъчи на Божията милост грееха над закоравялото му от грях сърце. Той усети, че това не бе обикновен човек, защото Божеството проблясваше през човешкия образ. В същото време, когато Христос бе заобиколен от подигравачи, блудници и убийци, царят чувства, че гледа един Бог на Своя престол.

Колкото и да беше закоравял, Ирод не посмя да потвърди осъждането на Христос. Той поиска да се освободи от тази страшна отговорност и Го изпрати обратно в римската съдебна зала.“ *Пак там, с. 731.*

5. КАТО АГНЕ, ВОДЕНО НА КЛАНЕ

чет., 23 окт.

а. Какво е състоянието на човек, отделен от Бога? Исаия 53:6 (първа част).

Исаия 53:6 (първа част): *Всички ние се заблудихме както овце, отбихме се всеки в своя път.*

„Грехът бе станал наука, а порокут — осветена част от религията. Бунтът бе пуснал дълбоки корени в сърцата и враждебността на човека към Небето бе станала още по-яръстна. На вселената бе показва-

но, че без Бога човечеството не можеше да си помогне. Нов елемент на живот и сила трябваше да му бъде даден от Този, Който сътвори света.“ *Копнежът на вековете*, с. 37.

б. Как Бог отвори вратата за нашето възстановяване? Исая 53:5, 6, 11.

Исая 53:5, 6, 11: *Но Той биде наранен поради нашите престъпления, Бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. 6 Всички ние се заблудихме както овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни. 11 Ще види плодовете от труда на душата Си и ще се насити; праведният Ми служител ще оправдае мнозина чрез знанието им за Него, и Той ще се натовари с беззаконията им.*

„Величието на небето не Си угаждаше. Всичко, което вършеше беше с оглед спасението на човека. Себелюбието под каквато и да е форма биваше изобличено в Неговото присъствие. Той прие нашето естество, за да страда като нас, принасяйки душата Си в жертва за грях. Бе поразен от Бога и наскърбен, за да спаси чоевка от удара, който той заслужаваше за нарушаването на Божия закон. Чрез светлината, струяща от кръста, Христос възнамери да привлече всички хора при Себе Си. Неговото човешко сърце копнееше за човешката раса. Ръцете Му бяха отворени, за да прегърнат човека и Той прикани всички да дойдат при Него. Животът Му на земята бе непрестанен акт на себеотрицание и снисхождение.“ *Свидетелства за Църквата*, т. 4, с. 418.

„Христос понесе това, което ние заслужаваме, за да може с нас да се постъпи така, както Той заслужава. Той бе осъден за нашите грехове, в които няма никакъв дял, за да може ние да бъдем оправдани чрез Неговата правда, в която ние нямаме никакъв дял. Той понесе смъртта, която принадлежеше на нас, за да можем ние да получим живота, който бе Негов.“ *Копнежът на вековете*, с. 25.

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 24 окт.

- 1. Какво мога да науча от решението на Христос да запази мълчание пред Ирод?**
- 2. При какви обстоятелства има опасност да проявя нетърпение, подобно на Ирод?**
- 3. Как гледането към страданията на Исус заради мен влияе на моето отношение и поведение?**
- 4. Опишете страданията, през които мина Исус в двореца на Ирод.**
- 5. Обобщете Исая, 53-та глава.**

Дарения за първата събота

събота, 1 ноември 2025 г.

Дарения от първата събота за литература за бедните страни

Има една известна поговорка: „Една капка мастило може да накара милиони да се замислят“. Печатният материал по принцип оказва по-голямо влияние, отколкото изговорените устно думи, до голяма степен защото е по-траен във времето. Можем да отделим време да прочетем писмения материал с наше собствено темпо, както и да се върнем и да обмислим позадълбочено информацията, която се стремим да научим. Написаното помага, когато се опитваме да усвоим дълбоки духовни теми.

Така е било през цялата земна история: „Перото на Лутер беше мощно и неговите писания, разпръснати на дълж и на шир, провокираха и оживиха света. Същите средства са и на наше разположение, при това със стократно умножени възможности за отпечатване и разпространение. Под ръка имаме библии и публикации на много езици, излагащи истината за това време и те могат бързо да бъдат разнесени по целия свят.“ *Свидетелства за Църквата, т. 6, с. 403.*

„Именно чрез нашите издателства трябва до голяма степен да бъде завършено делото на онзи друг ангел, който слеза от небето с голяма сила и който осветява земята със славата си.“ *Пак там, т. 7, с. 140.*

През 1849 г. Джеймс Уайт започна да издава малък вестник, наречен „Настоящата истина“. „Малката купчинка листи бе положена на пода. Тогава братята и сестрите се събраха около нея и със сълзи на очи умоляваха Бога да благослови малката брошура при разпространението ѝ. Материалът бе сгънат, опакован и адресиран, а Джеймс Уайт занесе пратките на осем мили в пощата на Мидълтаун.“ *Опитности и видения, (xxv).*

Тази постъпка е в отговор на вестта: „Трябва да започнеш да отпечатваш малък вестник и да го разпространяваш всред народа. Нека изпърво да бъде малък, а когато хората го прочетат, ще ти изпратят средства, с които да печаташ. Вестникът още от началото ще бъде успешен.“ *Пак там, (xxiv).*

Какво се случва, когато разходите за доставка скочат сериозно, а граничните ограничения ни принудят да прибегнем към още по-скъпи форми на разпространение? Нашата абонаментна цена не покрива тези нови разходи. Следователно трябва да зависим от любезната щедрост на нашите вярващи братя и сестри, за да изпълним пророчеството, отправено към онзи ранен издател: „Хората като прочетат, те ще ви изпратят средства“. Молитвата ни е през тази Първата събота за Литературния отдел на Генералната Конференция да бъдат докоснати сърцата ви да направите едно допълнително дарение за души, които имат нужда да прочетат за настоящата истина. Благодарим ви!

Вашите братя и сестри от отдел „Литература“ към ГК

Бичуването и осъждането на Исус

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „А Пилат в отговор им рече: Искате ли да ви пусна Юдейския цар? (понеже видя, че главните свещеници от завист Го бяха предали)“ (Марк 15:9, 10).

Препоръчително четиво: *Свидетелства към проповедници*, раздел 15 „Божиите служители“, *гл. 57 „Божиите работници“*, от подзаглавие „Борбата се усилва“ до подзаглавие „Перспективни служители“ вкл. (407 - 411 англ. изд.)

„Неговото унижение [на Христос] беше залог за Неговото възвисяване. Капките кръв на Неговата агония, които от наранените Му слепоочия се стичаха по лицето и брадата Му, бяха залогът за помазването Му с „миро на радост“ (Евр. 1:9) като наш велик Първосвещеник.“ *Копнежът на вековете*, с. 734.

1. СЛАБОСТТА НА ПИЛАТ

нед., 26 окт.

а. Когато Исус беше върнат в двора на Пилат, какъв аргумент представи управителят в Негова полза? Лука 23:13-15.

Лука 23:13-15: *Тogaвa Пилат свика главните свещеници, началници и народа, и рече им: 14 Доведохте ми Тоя човек като един, който развращава людете; но, ето, аз Го разпитах пред вас, и не намерих в Тоя човек никаква вина относно онова, за което Го обвинявате. 15 Нито пък Ирод намерил; защото Го е изпратил обратно до нас; и ето, Той не е сторил нищо, което заслужава смъртно наказание.*

б. Как слабостта и колебливостта доведоха Пилат до погубление? Лука 23:16; Йоан 19:1.

Лука 23:16: *И тъй, като Го накажа, ще Го пусна.*

Йоан 19:1: *Тogaвa Пилат взе Исуса и го би.*

„Той [Пилат] бе заявил, че Исус е невинен и въпреки това пожела да Го бичува, за да усмири гонителите Му. Беше готов да пожертва справедливостта и принципа, за да направи компромис с тълпата. Това го постави в неблагоприятно положение. Тълпата се възползва

от неговата нерешителност и ревна още по-силно срещу живота на затворника. Ако Пилат от самото начало бе застанал твърдо, отказвайки да осъди човек, когото намира за невинен, той би строшил онази фатална верига, която щеше да го омотае и да му причини измъчващите го до края на живота му угризения и чувство за вина. Ако бе останал верен на своите убеждения за правото, евреите нямаше да имат смелостта да му диктуват. Христос пак щеше да бъде умъртвен, но вината нямаше да падне върху него. Пилат обаче стъпка по стъпка погазваше своята съвест. Той потърси извинение за себе си да не съди справедливо и безпристрастно и сега се намери почти безпомощен в ръцете на свещениците и управниците. Неговата колебливост и нерешителност доведоха до неговата гибел.“ *Копнежът на вековете*, с. 731, 732.

2. БОЖИИТЕ УСИЛИЯ ЗА СПАСЕНИЕТО НА ПИЛАТ

пон., 27 окт.

а. Каква допълнителна възможност даде Бог на Пилат? Матей 27:19.

Матей 27:19: *При това, като седеше на съдийския престол, жена му изпрати до него да кажат: Не струвай нищо на Тоя праведник; защото днес много пострадах насъне поради Него.*

„В отговор на Христовата молитва жената на Пилат бе посетена от небесен ангел и в сън тя видя Спасителя и говори с Него. Жената на Пилат не бе еврейка, но когато погледна Исус в съня си, тя нямаше вече никакви съмнения относно Неговия характер или мисия. Позна Го като Божи княз. Видя Го на процеса в съдебната зала. Видя ръцете Му, вързани здраво като ръцете на престъпник. Видя Ирод и неговите войници да вършат своето ужасно дело. Чу как свещениците и управниците, изпълнени със завист и злоба, Го обвиняваха като обезумели. Чу думите: „Ние имаме закон и по нашия закон Той трябва да умре.“ Тя видя Пилат да предава Исус на бичуване, след като бе заявил: „Не намирам никаква вина в Него.“ Чу произнесената от него присъда и го видя да предава Исус на убийците. Видя издигнатия на Голгота кръст. Видя земята, обвита в мрак и чу тайнствения вик: „Свърши се!“ Но тя видя и друга сцена: Христос седнал на голям бял облак, докато Земята се олюляваше в пространството, а убийците Му бягаха от Неговата слава. Събуди се с вик на ужас и незабавно написа на Пилат предупредително писмо.“ *Копнежът на вековете*, с. 732.

6. Какво предложи Пилат на тълпата в опита си да освободи Исус? Марк 15:6-10.

Марко 15:6-10: *А на всеки празник той им пущаше по един затворник, когото биха поискали. 7 А в онова време имаше някой си на име Варава, затворен заедно с ония бунтовници, които във време на бунта бяха извършили убийство. 8 И народът се изкачи и почна да иска от Пилата да им направи каквото имаше обичай да прави. 9 А Пилат в отговор им рече: Искате ли да ви пусна Юдейския цар? 10 (понеже видя, че главните свещеници от завист Го бяха предали).*

„Станало бе традиция на този празник да се пуска на свобода някой от затворниците, когото народът би избрал. Обичаят бе езически. В него нямаше и сянка от справедливост, но много се ценеше от евреите. По това време римските власти бяха задържали един затворник на име Варава, който бе осъден на смърт. Този човек бе претендирал, че е Месия. Той твърдеше, че има власт да установи нов, съвсем различен порядък на нещата, за да постави ред в света. Изпаднал под влиянието и заблудата на Сатана, твърдеше, че всичко, което може да придобие чрез кражба и грабеж, е негово собствено. Извършил бе удивителни неща чрез сатанинските сили, спечелил бе последователи сред народа и бе подстрекавал към бунт срещу римската власт. Прикрит под булото на религиозен ентузиаст, той бе закоравял и непоправим престъпник, склонен към размирие и жестокост. Като предложи на народа да избере между този човек и невинния Спасител, Пилат се надяваше да възбуди у тях чувство на справедливост. Надяваше се да спечели тяхната симпатия на страната на Исус против свещениците и управниците.“ *Пак там*, с. 733.

3. ХРИСТОС ИЛИ ВАРАВА?

вт., 28 окт.

а. Какво направиха свещениците, за да осигурят Христовото осъждане и какво в крайна сметка щеше да означава това за тях? Матей 27:20.

Матей 27:20: *А главните свещеници и старейшините убедиха народа да изпроси Варава, а Исуса да погубят.*

б. Какъв окончателен избор направи множеството за изненада на Пилат? Матей 27:21-23; Йоан 18:39, 40.

Матей 27:21-23: *Управителят в отговор им рече: Кого от двамата искате да ви пусна? А те рекоха: Варава. 22 Пилат им казва: Тогава*

какво да правя с Исуса, наречен Христос? Те всички казват: Да бъде разпнат. 23 А той каза: Че какво зло е сторил? А те още повече закрепяха, казвайки: Да бъде разпнат.

Йоан 18:39, 40: А у вас има обичай да ви пушам по един на Пасхата; желаете ли, прочее, да ви пусна юдейския цар? 40 Тогава те пак закрепяха, казвайки: Не Тоя, но Варава. А Варава беше разбойник.

„Тогава какво да правя с Исус, наречен Христос?“ — запита Пилат. Бушуващото множество изрева отново, сякаш ревяха демони. Всъщност в тълпата присъстваха истински демони в човешки образ, така че какво друго би могло да се очаква, освен отговорът: „Да бъде разпнат!“ *Копнежът на вековете, с. 733.*

„Така еврейските водители направиха своя избор. Тяхното решение бе отбелязано в книгата, която Йоан видя в ръката на Онзи, Който седеше на престола, книгата, която никой не можеше да разтвори. Това решение ще се появи пред тях с цялата си отмъстителност в деня, когато тази книга бъде разпечатана от Лъва от Юдовото племе.

Еврейският народ подхранваше мисълта, че е любимец на Небето и че трябваше винаги да бъде издиган като Божията църква. Те заявяваха, че са чедата на Авраам, и на тях им се струваше, че основанието за тяхното благополучие е така непоклатимо, че нито земята, нито небето биха могли да оспорят правата им. Но чрез живота си на невярност към Бога, те се подготвяха да бъдат осъдени от небето и отделени от Бога.“ *Притчи Христови, с. 294.*

в. Как и днес се повтаря тази сцена и каква е нашата роля в нея? Исус Навиев 24:15.

Ис. Навин 24:15: Но ако ви се види тежко да служите Господу, избере днес кому искате да служите, - на боговете ли, на които служиха бащите ви от татък реката, или на боговете на аморейците, в чиято земя живеете; но аз и моят дом ще служим Господу.

„[Сатана] е изпълнен с гняв, защото не може да прибави Божия народ към снопите на света, та Божиите люде да му отдадат пълна вярност. Царе, господари и управници са поставили на себе си знака на антихриста и са представени като змея, който отива да воюва със светиите - с онези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата Исусова. В своята вражда срещу Божия народ показват, че и те са виновни за избора на Варава вместо на Христос.“ *Свидетелства към проповедници, с. 39.*

а. Как допринесоха римските войници за мъченията на Спасителя и как отреагира Той? Йоан 19:2, 3; Марк 15:16-19.

***Йоан 19:2, 3:** И войниците сплетоха венец от тръни, наложиха го на главата Му, и като Му облякоха морава дреха, 3 приближиха се при Него и казваха: Здравей, царю юдейски! и удряха Му плесници.*

***Марко 15:16-19:** И войниците Го заведоха вътре в двора, тоест, в преторията, и свиоха цялата дружина. 17 И облякоха Му морава мантия, сплетоха и венец от тръни и го положиха на главата Му. 18 И почнаха да Го поздравяват със: Здравей, Царю Юдейски! 19 И удряха Го по главата с тръст, заплюваха Го, и коленичейки кланяха Му се.*

„Чудете се, о, небеса! И удивлявай се, о, земя! Погледнете насилника и потиснатия! Една обезумяла тълпа бе обкръжила Спасителя на света. Подигравки и хули се смесваха с груби клетви и богохулства. Скромният Му произход и смиреният Му вид се подмятаха от уста на уста сред безчувствената тълпа. Осмиваха Го за твърдението Му, че е Божи Син, и от уста на уста се понасяха оскърбителни подигравки и вулгарни жестове.

Сатана бе, който водеше жестоката тълпа в гаврата ѝ със Спасителя. Неговата цел бе да Го провокира, ако е възможно, да отвърне със същото или да Го принуди да извърши чудо, за да се освободи и по този начин да осуети спасителния план. Само едно петно върху Неговия човешки живот, само един неуспех на човешкото Му естество да издържи на страшния изпит и Божият Агнец би се превърнал в една несъвършена жертва, а изкуплението на човека би се провалило. Но Този, Който само с една своя заповед бе в състояние да извика на помощ небесното войнство, Този, Който можеше да накара тълпата да се разбяга ужасена, ако само малко проблеснеше Неговото Божествено величие, се предаде със съвършено спокойствие и на най-грубите оскърбления и безчинства.“ *Копнежът на вековете, с. 734.*

б. Какво заяви Пилат, след като нарани Христос пред очите на хората? Йоан 19:4, 5.

***Йоан 19:4, 5:** Тогава Пилат пак излезе вън и каза им: Ето, извеждам ви Го вън за да познаете, че не намирам никаква вина в Него. 5 Исус, прочее, излезе вън носещ трънения венец и моравата дреха. Пилат им казва: Ето човекът!*

„Там стоеше Божият Син, облечен с дреха за подигравка и с венец от тръни на главата. Разсъблечен до кръста, по гърба Му личаха дългите следи от жестоките удари, от които обилно струеше кръв. Лицето Му бе в кръв и носеше белезите на изтощение и болка, но то никога досега не бе изглеждало по-красиво. Образът на Спасителя не бе загрозен пред враговете Му. Всяка черта изразяваше благородство, смирение и най-нежно състрадание към жестоките Му врагове. В държанието Му не проличаваха малодушие или слабост, а силата и достойнството на дълготърпението. Поразителен бе контрастът между Исус и затворника, който стоеше до Него. Всяка бръчка от лицето на Варава говореше, че е закоравял престъпник. Контрастът бе красноречив за всеки присъстващ. Някои от зрителите плачеха, като гледаха Исус, сърцата им преливаха от съчувствие. Даже свещениците и управниците се убедиха, че Той действително бе това, което твърдеше, че е.“ *Пак там, с. 735.*

5. БОЖИЯТ СИН

чет., 30 окт.

а. Какво предложение отправи Пилат към евреите, разкриващо неговата непоследователност, и кое изявление го изпълни със страх? Йоан 19:6-8.

Йоан 19:6-8: А като Го видяха главните свещеници и служители извикаха, казвайки: Разпни Го! разпни Го! Пилат им каза: Вземете Го вие и разпнете Го; защото аз не намирам вина в Него. 7 Юдеите му отговориха: Ние си имаме закон и по този закон Той трябва да умре, защото направи Себе Си Божий Син. 8 А Пилат като чу тая дума още повече се уплаши.

„Пилат се стресна. Той нямаше правилна представа за Христос и Неговата мисия, но имаше неясна вяра в Бога и в същества, по-висши от хората. Една мисъл, която преди му бе минавала през ума, сега му се натрапи с още по-голяма сила. Питаше се дали пред него не стои Божествено същество, облечено в червената дреха за подигравка и увенчано с трънена корона.“ *Копнежът на вековете, с. 736.*

б. Какъв разговор се проведе между Исус и Пилат? Йоан 19:9 -11.

Йоан 19:9-11: И пак влезе в преторията и каза на Исуса: Ти от къде си? А Исус не му даде отговор. 10 Затова Пилат Му каза: На мене ли не говориш? Не знаеш ли че имам власт да Те пусна, и имам власт да Те разпна? 11 Исус му отговори: Ти не би имал никаква власт над Мене, ако не бе ти дадено от горе; затова, по-голям грях има оня, който Ме предаде на тебе.

в. Какъв нечестен аргумент от страна на евреите накара Пилат страхливо да се поддаде на тяхното искане? Йоан 19:12-16. На кого се падаше най-голямата вина за това престъпление?

Йоан 19:12-16: Поради това Пилат търсеше начин да Го пусне; юдеите, обаче, викаха, казвайки: Ако пуснеш Тогова, не си Кесарев приятел; всеки, който прави себе си цар, е противник на Кесаря. 13 А Пилат, като чу тия думи, изведе Исуса вън и седна на съдийския стол, на мястото наречено Каменно настлание, а по еврейски, Гавата. 14 Беше денят на приготовление за Пасхата, около шестия час; и той казва на юдеите: Ето вашият цар! 15 А те извикаха: Махни Го! Махни! Разпни Го! Пилат им казва: Вашият цар ли да разпна? Главните свещеници отговориха: Нямаме друг цар освен Кесаря. 16 Затова той им Го предаде да бъде разпнат.

„Пилат отстъпи пред исканията на тълпата. За да не рискува поста си, той предаде Исус да бъде разпнат. Но въпреки всичките му предпазни мерки, по-късно му се случи точно това, от което ужасно се страхуваше. Впоследствие почестите му бяха отнети и той бе изхвърлен от високия му пост. Измъчван от угризенията на съвестта и от наранената си гордост, не много време след разпятието, той сложи край на своя живот. По същия начин всички, които правят компромиси с греха, ще спечелят само скръб и гибел.“ *Пак там, с. 738.*

„Най-голямата вина и най-тежката отговорност падаше върху заемащите най-високите постове в нацията — пазителите на святите истини, предавани сега по най-долен начин.“ *Пак там, с. 737.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 31 окт.

- 1. Какви характерни черти на Пилат съм в опасност да възпроизведа?**
- 2. Колко често и аз, подобно на Пилат, съм пренебрегвал вярно предупреждение?**
- 3. Как бих постъпил под натиск, на какъвто е бил подложен Пилат?**
- 4. Какво средство използва Пилат, за да се опита да освободи Исус?**
- 5. Кой е виновен за смъртта на Божия Син и защо?**

Голгота

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво“ (Галатяни 3:13).

Препоръчително четиво: *Свидетелства за Църквата, т. 2, Свидетелство XVII, гл. 30 „Христовите страдания“ (с. 200 - 215 англ. изд.)*

„...Адам и Ева бяха изгонени от Едем. Христос — нашият заместник, трябваше да пострада въвн от пределите на Ерусалим. Той умря оттатък градските порти, където биваха екзекутирани престъпниците и убийците.“ *Копнежът на вековете, с. 741.*

1. РОЛЯТА НА ВОЙНИЦИТЕ

нед., 2 ноем.

а. Какво направиха римските войници, след като Пилат им предаде Исус? Матей 27:27-30.

Матей 27:27-30: Тозава войниците на управителя заведоха Исуса в преторията, и събраха около Него цялата дружина. 28 И като Го съблякоха, облякоха Го в червена мантия. 29 И сплетоха венец от тръни и го наложиха на главата Му, и туриха тръст в десницата Му; и като коленичиха пред Него, ругаеха Му се, казвайки: Здравей, Царю Юдейски! 30 И заплюваха Го, и взеха тръстта и Го удряха по главата.

б. Къде отведоха войниците Исус, след като Го унижиха? Матей 27:31; Йоан 19:17. Кой още ги последва?

Матей 27:31: И след като Му се поругаха, съблякоха Му мантията и Го облякоха с Неговите дрехи и Го заведоха да Го разпнат.

Йоан 19:17: И така, взеха Исуса; и Той сам носейки кръста Си излезе; и дойде на мястото наречено Лобно, което по еврейски се казва Голгота.

„Поведоха Христос, скъпоценният Божи Син, и кръстът бе положен на раменете Му. На всяка крачка оставаха следи от кръв, която се стичаше от раните Му. Заобиколен от огромна тълпа от озлобени врагове и безчувствени зрители, Той бе поведен да бъде разпънат...

Скърбящите Му ученици Го следваха отдалеч, вървящи зад тълпата убийци.“ *Свидетелства за Църквата, т. 2, с. 208.*

„Новината за Неговото осъждане се бе пръснала по цял Йерусалим и народ от всички класи и слоеве се стичаше към мястото на разпятието. Свещениците и управниците се бяха обвързали с обещанието да не закачат последователите на Христос, ако Той им бъде предаден, и учениците и вярващите от града и околностите се присъединиха към тълпата, която следваше Спасителя.“ *Копнежът на вековете*, с. 741.

2. НА ПЪТ ЗА ГОЛГОТА

пон., 3 ноем.

а. Обяснете физическото състояние на Христос, когато кръстът беше поставен върху Него да го носи и какво сториха, за да може Той да продължи към Голгота. Матей 27:32.

Матей 27:32: А на излизане намериха един киринеец, на име Симон; него заставиха да носи кръста Му.

„От Пасхалната вечеря с учениците Той [Исус] не бе слагал в устата Си нито храна, нито вода. Бе преминал агонията в Гетсиманската градина в борба със сатанинските сили. Преживял бе голямата мъка и болка от предателството и бе видял как учениците Му Го изоставят и се разбягват. Бе заведен при Анна, след това при Каяфа, а после при Пилат. От Пилат бе изпратен при Ирод, а после отново при Пилат. Върху Него се бяха изсипвали хула след хула, подигравка след подигравка, два пъти бе бичуван — цялата тази нощ се бяха разигравали сцени от такъв характер, че да изпитат една човешка душа до крайност. Но Христос не съгреши. Той не изговори нито една дума, която да не е за прослава на Бога. По време на целия този позорен фарс, наречен съдебен процес, се бе държал твърдо и достойно. Но когато след второто бичуване на гърба Му бе стоварен кръстът, човешкото Му естество не можа да го понесе. Христос припадна под тежестта на кръста...

В този момент един чужденец, Симон Киринеец, който идваше от провинцията, среща тълпата... Спря изненадан от гледката. И тъй като изрази съчувствието си, го грабнаха и натовариха кръста на раменете му.

Симон беше чувал за Исус. Синовете му вярваха в Спасителя, но самият той не беше ученик. Отнасянето на кръста до Голгота, бе благословение за него и до края на дните си бе благодарен за това providение. Този случай стана причина да поеме доброволно Христовия кръст и да го носи с радост през целия си живот.“ *Копнежът на вековете*, с. 742.

б. Какво пророчество изрече Исус, когато чу думи на съчувствие, отправени към Него? Лука 23:27-31.

Лука 23:27-31: *И след Него вървяха голямо множество от народ и от жени, които плачеха за Него. 28 А Исус се обърна към тях и рече: Дъщери ерусалимски, недейте плака за Мене, но плачете за себе си и за чадата си; 29 защото, ето идат дни, когато ще рекат: Блажени неплодните, и утробите, които не са раждали, и съсците, които не са кърмили. 30 Тогава ще почнат да казват на планините: Паднете върху нас, и на хълмовете: Покрийте ни. 31 Защото, ако правят това със суровото дърво, какво ще правят със сухото?*

„...Христос погледна напред към времето, когато Йерусалим щеше да бъде разрушен. По време на онова ужасно събитие много от тези, които сега плачеха за Него, щяха да загинат заедно с децата си.

В разрушението на непокаяния град Той видя символ на последното унищожение, което щеше да връхлети света. Каза: „Тогава ще почнат да казват на планините: Паднете върху нас! И на хълмовете — Покрийте ни. Защото ако правят това със суровото дърво, какво ще правят със сухото?“ Чрез зеленото дърво Исус представяше самия Себе Си — невинния Изкупител. Бог позволи Неговият гняв към беззаконието да се излее върху възлюбения Му Син. Исус щеше да бъде разпънат заради греховете на хората. Какво страдание тогава щеше да понесе грешникът, който продължаваше да живее в грях?“ *Пак там, с. 743.*

3. РАЗПЪВАНЕТО НА КРЪСТА

вт., 4 ноем.

а. Опишете какво се случи на Голгота и сърцераздиращия му ефект върху Исусовата майка. Матей 27:33, 34; Йоан 19:18, 25.

Матей 27:33, 34: *И като стигнаха на едно място, наречено Голгота (което значи лобно място), 34 дадоха Му да пие вино размесено с жлъчка; но Той като вкуси, не прие да пие.*

Йоан 19:18, 25: *Гдето Го разпнаха, и с Него други двама, от едната и от другата страна, а Исус посред. 25 А при кръста на Исуса стояха майка Му, и сестрата на майка Му, Мария Клеопова и Мария Магдалина.*

„Като стигнаха на мястото на екзекуцията, затворниците бяха завързани към инструментите за мъчение. Двамата крадци се бореха и противяха в ръцете на екзекуторите, които ги поставяха на кръста, но Исус не се съпротиви никак. Майка Му, поддържана от любимия Му ученик Йоан, също придружаваше своя син до Голгота. Беше Го видяла да пада под тежестта

на кръста и бе пожелала да сложи ръка под наранената Му глава, за да я подкрепи и да намокри лицето, което някога бе лежало на гърдите ѝ. Но тази печална привилегия ѝ бе отказана. Заедно с учениците и тя все още хранеше надеждата, че Исус ще прояви силата Си и ще се избави от ръцете на враговете. Но от време на време сърцето ѝ се свиваше, когато си спомняше думите, с които Той бе предсказал точно сцените, разиграващи се сега. Когато разбойниците бяха завързани за кръстовете, тя зачака с агонизиращо напрежение. Дали Този, Който бе давал живот на мъртвите, ще се остави да бъде разпънат? Щеше ли Божият Син да остави сам Себе Си да бъде така жестоко умъртвен? Трябваше ли да престане да вярва, че Исус е Месия? Ще трябва ли да гледа позора и скръбта Му, без да има поне привилегията да се погрижи за Него в страданието Му? Тя видя да разпъват ръцете Му на кръста. Бяха донесени чук и гвоздеи. И когато шиповете започнаха да пробиват Неговата нежна плът, съкрушените ученици отнесоха настрана от жестоката сцена припадналото в ръцете им тяло на Исусовата майка.“ *Копнежът на вековете*, с. 744.

б. Кое действие на войниците изпълни друг пророчески детайл относно Исус? Сравнете Псалм 22:16-18 с Йоан 19:23, 24.

Пс. 22:16-18: *Защото кучета ме обиколиха; тълпа от злодейци ме окръжи; прободоха ръцете ми и нозете ми. 17 Мога да преброя всичките си кости, хората се взират в мене и ме гледат. 18 Разделиха си дрехите ми, и за облеклото ми хвърлиха жребие.*

Йоан 19:23, 24: *А войниците като разпнаха Исуса, взеха дрехите Му и ги разделиха на четири дяла, на всеки войник по един дял; взеха и дрехата. А дрехата не беше шита, а изтъкана цяла от горе до долу; 24 затова те рекоха помежду си: Да не я раздираме, а да хвърлим жребие за нея чия да бъде; за да се изпълни написаното, което казва: - „Разделиха си дрехите Ми, и за облеклото Ми хвърлиха жребие“. Войниците, прочее, сториха това.*

„Векове преди разпятието сам Спасителят бе предсказал мъчението, което щеше да претърпи... Пророчеството относно дрехите Му се изпълни без съвета или намесата на приятелите или враговете на разпнатия. Облеклото Му бе дадено на войниците, които Го бяха издигнали на кръста. Христос чуваше препирнята на мъжете, които си поделяха дрехите Му. Неговата туника бе изтъкана изцяло от горе до долу, без да бъде шита. Затова те казаха: „Да не я раздираме, а да хвърлим жребий за нея чия да бъде.“ *Пак там*, с. 746.

а. Какъв надпис на три езика бе поставен на кръста по заповед на Пилат? Йоан 19:19, 20. Как реагираха еврейските управници? Йоан 19:21, 22

Йоан 19:19, 20: А Пилат написа и надпис, който постави над Него на кръста. А писаното бе: Исус Назарянин, юдейският цар. 20 Тоя надпис прочетоха мнозина от юдеите, защото мястото гдето разпнаха Исуса беше близо до града, и написаното бе на еврейски, на латински и на гръцки.

Йоан 19:21, 22: А юдейските главни свещеници казаха на Пилата: Недей писа: юдейски цар, но - Самозваният юдейски цар. 22 Пилат отговори: Каквото писах, писах.

„Думите в него раздразниха евреите. В съдилището на Пилат те бяха викали: „Разпни Го! Нямаме друг цар освен кесаря” (Йоан 19:15). Бяха заявили, че който признава някакъв друг цар, е предател. Пилат написа точно мисълта, която те бяха изразили. Не се споменавахе за някакво друго нарушение освен това, че Исус е цар на евреите. Надписът представляваше буквално признание за верността на евреите към римската власт. Той всъщност обявяваше, че всеки, който претендираше да бъде цар на Израил, щеше да бъде осъден от тях на смърт. Свещениците бяха надминали себе си. Когато правеха заговор за убиването на Христос, Каяфа бе заявил, че е по-добре да умре един човек, за да се спаси цялата нация. Сега тяхното лицемерие бе разкрито. За да погубят Христос, те бяха готови да жертват дори и националното си съществуване.

Свещениците разбраха какво са направили и помолиха Пилат да промени надписа. Те казаха: „Недей писа: юдейски Цар, но: самозваният юдейски цар.” Но Пилат, бе ядосан на себе си за слабостта, която бе проявил при съдебния процес и свършено презираше завистливите и хитри свещеници и управници. Той им отвърна студено: „Каквото писах, писах!”

Една по-висша сила от Пилат или евреите бе ръководила поставянето на този надпис над главата на Исус. По Божие провидение той бе предназначен да буди размисъл и изследване на Писанията. Мястото, където Христос беше разпънат, бе близо до града. По това време хиляди хора от всички страни се намираха в Йерусалим. И такъв един надпис, който заявяваше, че Исус от Назарет е Месия, щеше да привлече тяхното внимание. Той бе живата истина, написана от направлявана от Бога ръка.“ *Копнежът на вековете, с. 745, 746.*

6. Какво се помоли Исус на кръста и кого включваше тази молитва? Лука 23:34.

Лука 23:34: А Исус каза: Отче, прости им, защото не знаят какво правят. И като разделиха дрехите Му, хвърлиха жребие за тях.

„Тази Христова молитва за враговете Му обгръщаше целия свят. Тя включва всеки грешник, който е живял или ще живее от началото на света до края на вековете. Всички са виновни за разпъването на Божия Син. На всички се предлага даром опрощение. „Който иска“, може да се примири с Бога и да наследи вечен живот“. *Пак там, с. 745.*

5. „СВЪРШИ СЕ“

чет., 6 ноем.

а. Назовете един аспект от благородния пример, който Исус ни остави. Йоан 19:26, 27.

Йоан 19:26, 27: А Исус, като видя майка Си и ученика, когото обичаше, който стоеше близо, каза на майка Си: Жено, ето син ти! 27 После каза на ученика: Ето майка ти! И от онзи час ученикът я прибра у дома си.

„И сега даже в последната Си агония Той не забрави да се погрижи за скърбящата Си, овдовяла майка. Същият дух ще се проявява във всеки ученик на нашия Господ. Христовите последователи ще смятат за част от своята религия да уважават родителите си и да се грижат за тях.“ *Копнежът на вековете, с. 752.*

б. Кого спаси Исус в последните мигове на Своята жертва? Лука 23:39-43. Какво бе значението на последния вик на Исус? Йоан 19:30.

Лука 23:39-43: И един от увисналите на кръста злодейци Го хулеше, казвайки: Нали си Ти Христос? Избави Себе Си и нас! 40 А другият в отговор го смъмра, като каза: Ни от Бога ли се не боиш ти, който си под същото осъждение? 41 И ние справедливо сме осъдени, защото получаваме заслуженото от това, което сме сторили; а Този не е сторил нищо лошо. 42 И каза: [Господи] Исусе, спомни си за мене, когато дойдеш в Царството Си. 43 А [Исус] му рече: Истина ти казвам, днес ще бъдеш с Мене в рая.

Йоан 19:30: А Исус като прие оцета рече: Свърши се, и наведе глава, и предаде дух.

„В древните текстове не е имало пунктуационни знаци. Запетаята [в Лука 23:43] би могла да бъде поставени преди или след думата „днес.“ *Библията от древно-източния текст, с. 1049.*

„Когато от Исусовите уста се изтръгна силният вик: „Свърши се!“, свещениците служеха в храма. Беше часът за вечерната жертва. Агнето, представляващо Христос, бе донесено, за да бъде заклано. Облечен във важното си и красиво облекло, свещеникът стоеше с вдигнат нож, както бе направил Авраам, когато щеше да заколи сина си. Народът го следеше с напрегнат интерес. Но земята се разтърси и се заклати, защото сам Господ приближаваше. Изведнъж храмовата завеса се раздра с шум от горе до долу от една невидима ръка и остави открито за погледите на множеството онова място, което някога се изпълваше с Божието присъствие...

Всички бяха обхванати от ужас и смущение. Свещеникът тъкмо щеше да заколи жертвата, но ножът падна от разтрепераната му ръка и агнето побягна. Символът срещна своята същност в смъртта на Божия Син. Великата жертва бе вече принесена. Пътят към най-святото място бе открит. Нов и жив път бе отворен за всички.“ *Копнежът на вековете, с. 756, 757.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 7 ноем.

1. Как се отнесоха към Исус римските войници преди да Го отведат да бъде разпънат?
2. Как Исус показва, че мисли за другите дори по пътя за Голгота?
3. Опишете пророчествата, които се изпълниха при разпъването на Исус.
4. Как се моли Исус за мен, докато висеше на кръста?
5. Какво означаваше викът на Исус „Свърши се!“ ?

Погребението и възкресението на Исус

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „И определиха гроба Му между злодеите, но по смъртта Му при богатия; защото не беше извършил неправа, нито имаше измама в устата Му“ (Исаия 53:9).

Препоръчително четиво: *Избрани вести*, кн. 1, гл. 44 „Възкръсналият Спасител“ (с. 301 - 303 англ. изд.)

„Исус не предаде живота Си, докато не завърши делото, за което беше дошъл; и Той извика с последния Си дъх: „Свърши се!“ *Историята на изкуплението*, с. 226, 227.

1. ЕДНА ВЕЧНА ИНСТИТУЦИЯ

нед., 9 ноем.

а. Коя божествена институция бе осветена както при сътворението, така и при изкуплението на света и ще бъде освещавана през вечността? Битие 2:1-3; Лука 23:52-56.

Битие 2:1-3: *Така се свършиха небето и земята и цялото тяхно войнство. 2 И на седмия ден, като свърши Бог делата, които беше създал, на седмия ден си почива от всичките дела, които беше създал. 3 И благослови Бог седмия ден и го освети, защото в него си почива от всичките си дела, от всичко, което Бог беше създал и сътворил.*

Лука 23:52-56: *Той отиде при Пилата и поиска Исусовото тяло. 53 И като го сне, обви го с плащаница, и положи го в гроб изсечен в скала, адето никой не бе още полаган. 54 И беше приготвителен ден, и съботата настъпваше. 55 И жените, които бяха дошли с Него от Галилея, вървяха изподире и видяха гроба и как беше положено тялото Му. 56 И като се върнаха, приготвиха аромати и миро; и в съботата си почиваха според заповедта.*

„В началото Отец и Синът си бяха починали в съботата, след като приключи Тяхното дело по сътворението. Когато „се свършиха небето и земята и цялото тяхно войнство“ (Бит. 2:1), Създателят и всички небесни същества съзерцаваха радостно славната гледка. „Звездите на зората пееха заедно и всички Божии синове възкличаваха от радост“ (Йов 38:7). Сега Исус си почиваше от изкупителното дело; и макар сред

тези, които Го обичаха на земята, да царуваше скръб, то на небето имаше радост. Славно беше в очите на небесните същества обещанието за бъдещето. Едно възстановено творение, една изкупена раса, която, веднъж победила греха, никога повече не можеше да падне. Всичко това — резултата от извършената от Христос работа, Бог и ангелите виждаха сега... Когато дойде „времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на светите Си пророци“ (Деян. 3:21), съботата на сътворението — денят, в който Исус си почина в Йосифовата гробница, ще продължава да бъде ден за почивка и радост. Небе и земя ще се обединят в хваление, когато „от събота до събота“ (Исаия 66:23) народите на спасените ще отиват да се покланят с радост на Бога и на Агнето.“ *Копнежът на вековете*, с. 769, 770.

2. ИСУС СИ ПОЧИВА В ГРОБНИЦАТА

пон., 10 ноем.

а. Кои две влиятелни личности поеха отговорността за погребението на Спасителя? Йоан 19:38-42; Исаия 53:9.

Йоан 19:38-42: След това Иосиф от Ариматея, който беше Исусов ученик, но таен, поради страха от юдеите, помоли Пилата да му позволи да вземе Исусовото тяло; и Пилат позволи. Той, прочее, дойде та вдигна тялото Му. 39 Дойде и Никодим, който бе дохождал изпърво при Него нощем, и донесе около сто литри смес от смирна и алой. 40 И тъй, взеха Исусовото тяло и Го обвиха в плащаница с ароматите, според юдейския обичай на погребване. 41 А на мястото, гдето бе разпнат, имаше градина, и в градината нов гроб, в който още никой не бе полаган. 42 Там, прочее, положиха Исуса поради юдейския Пригответелен ден; защото гробът беше наблизо.

Исаия 53:9: И определиха гроба Му между злодеите, но по смъртта Му при богатия; защото не беше извършил неправда, нито имаше измама в устата Му.

„В този критичен час в помощ на учениците дойдоха Йосиф от Ариматея и Никодим. И двамата бяха членове на Синедриона и се познаваха с Пилат. И двамата бяха богати и влиятелни. Те бяха решили да устроят на Исусовото тяло погребение с почести.“ *Копнежът на вековете*, с. 773.

б. Какво занимаваше умовете на юдейските управници в онази събота и какви действия предприеха те? Матей 27:62-66.

Матей 27:62-66: И на следващия ден, който бе денят след приготвянето за празника, главните свещеници и фарисеите се събраха при Пилата и казаха: 63 Господарю, спомнихме си, че Оня измамник приживе

рече: След три дни ще възкръсна. 64 Заповядай, прочее, гробът да се пази здраво до третия ден, да не би учениците Му да дойдат и да Го откраднат, и кажат на народа: Възкръсна от мъртвите. Така последната измама ще бъде по-лоша от първата. 65 Пилат им рече: Вземете стража; идете, вардете Го както знаете. 66 Те, прочее, отидоха и вардиха гроба, като запечатаха гроба с помощта на стражата.

„Те [еврейските водачи] не можаха да си починат много в събота. Макар през този ден и да не посмяха да преминат прага на някой езически дом от страх да не се осквернят, все пак свикаха съвет, за да решат какво да правят с тялото Христово. Смъртта и гробът трябваше да задържат Този, Когото те бяха разпнали...

Свещениците дадоха нареждания да се осигури запечатването на гробницата. Пред отвора ѝ бе поставен грамаден камък. Напреко на камъка прекараха въжета и закрепиха здраво краищата им за солидната скала, като им поставиха и римския печат. Камъкът не можеше да помръдне, без да се счупи печатът. След това около гробницата бе поставена стража от сто войници, за да се предотврати всякакво външно вмешателство. Свещениците направиха всичко, което можеха, за да задържат Христовото тяло там, където бе положено. Той бе запечатан сигурно в Неговата гробница, като че щеше да остане там вечно.“ *Пак там, с. 777, 778.*

в. Какво пророчество се изпълни в този заговор за запечатване на гробницата? Псалм 2:1-4.

Пс. 2:1-4: Защо се разоряват народите, и племената намислюват суета? 2 Опълчват се земните царе, и управниците се наговарят заедно, против Господа и против Неговия Помазаник, като казват: 3 Нека разкъсаве връзките им, нека отхвърлим от себе си въжета-та им. 4 Тоя, Който седи на небесата, ще се смее; Господ ще им се поругае.

„Мерките, които бяха предприети, за да попречат на Христовото възкресение, са най-силните аргументи, че то се е случило. Колкото по-голям бе броят на войниците, поставени край гробницата, толкова по-силно щеше да бъде свидетелството, че Той е възкръснал... Римските стражи и римските оръжия бяха безсилни да задържат в гроба Господаря на живота. Часът на Неговото освобождение бе наближил.“ *Пак там, с. 778.*

а. Какво се случи сутринта на първия ден от седмицата? Матей 28:2-4.

Матей 28:2-4: *А, ето, стана голям трус; защото ангел от Господа слезе от небето и пристъпи, отвали камъка, и седна на него. 3 Изгледът му беше като блескавица, и облеклото му бяло като сняг. 4 И в страха си от него стражарите трепереха, и станаха като мъртви.*

„Ангели, които превъзхождаха по сила сатанинското войнство, пазеха гроба и чакаха да приветстват Княза на живота...

Къде е сега силата на вашата стража, свещеници и управници? Храбрите войници, които никога не се бяха плашили от човешка сила, сега са като пленници, взети без меч и копие. Лицето, към което те гледаха, не бе лице на смъртен воин. Това бе лицето на най-силния от Божията армия. Този пратеник бе ангелът, заемащ поста, от който Сатана отпадна. Това бе същият ангел, който провъзгласи Христовото раждане над Витлеемските хълмове. Земята потрепери при неговото приближаване, войнствата на тъмнината се разбягаха и когато той отърколи камъка на страни, небето сякаш слезе на земята. Войниците го видяха да отстранява камъка сякаш е малко камъче и го чуха да извиква: „Сине Божий, излез; Твоят Отец Те вика!“ Те видяха Исус да излиза и Го чуха да заявява над отворената гробница: „Аз съм Възкресението и Животът!“ Когато Той излезе от гроба величествен и славен, ангелското войнство се поклони пред Изкупителя с дълбоко преклонение и обожание и Го приветства с хвалебни песни.“ *Копнежът на вековете, с. 779, 780.*

б. Каква изненада изпитаха някои от учениците, когато приближиха гробницата? Йоан 20:1; Лука 24:1-3.

Йоан 20:1: *В първия ден на седмицата Мария Магдалина дохожда на гроба сутринта, като беше още тъмно, и вижда, че камъкът е дигнат от гроба.*

Лука 24:1-3: *А в първия ден на седмицата, сутринта рано, жените дойдоха на гроба, носещи ароматите, които бяха приготвили. 2 И намериха камъка отвален от гроба. 3 И като влязоха, не намериха тялото на Господа Исуса.*

в. Каква вест и какво поръчение даде ангелът на жените и как реагираха те? Марк 16:5-8.

Марко 16:5-8: *И като влязоха в гроба, видяха, че един юноша седеше отдясно, облечен в бяла одежда; и много се зачудиха. 6 А той им каз-*

ва: Недейте се учудва; вие търсите Исуса Назарянина, разпнатия. Той възкръсна; няма Го тука; ето мястото гдето Го положиха. 7 Но идете, кажете на учениците Му и на Петра, че отива преди вас в Галилея; там ще Го видите, както ви каза. 8 И те излязоха и побягнаха от гроба, понеже трепет и ужас бяха ги обзели; и никому не казаха нищо, защото се бояха.

„Докато [Йоана, Мария - майката на Яков и Йосиф, Саломе и други жени] се маеха наоколо, изведнъж забелязаха, че не са сами. Млад мъж, облечен с блестящи одежди, стоеше край гробницата. Това бе ангелът, който беше отстранил камъка. Той бе приел човешки образ, за да не изплаши приятелите на Исус. Но въпреки това светлината от небесната слава все още светеше около него и жените се уплашиха. Те се обърнаха, за да побягнат, но думите на ангела ги възпряха.“ *Пак там*, с. 788, 789.

4. РАЗКРИВАНЕ НА ХАРАКТЕРА

ср., 12 ноем.

а. Защо можем да бъдем заредени от ентузиазма на учениците - особено на Йоан - относно значението на празния гроб? Йоан 20:2-4.

Йоан 20:2-4: *Затова се затича и дохожда при Симона Петра и при другия ученик, когото обичаше Исус, и им казва: Дигнали Господа от гроба, и не знаем где са Го положили. 3 И тъй, Петър и другият ученик излязоха и отиваха на гроба; 4 и двамата тичаха заедно, но другият ученик надвари Петра и стигна пръв на гроба.*

„Йоан се вкопчи в Христос, както лозата се вкопчва във величествения стълб. Заради своя Учител той се изправи пред опасностите на съдебната зала и се задържа при кръста; и при вестта, че Христос е възкръснал, той побърза към гроба, в ревността си изпреварвайки дори импулсивния Петър.“ *Осветен живот*, с. 53.

б. Какво можем да научим от примера за ред и добри маниери, който Исус остави при Своето възкресение? Йоан 20:5 -7.

Йоан 20:5-7: *И като надникна, видя плащаниците сложени, но не влезе вътре. 6 След него дойде Симон Петър и влезе в гроба; видя плащаниците сложени, 7 и кърпата, която беше на главата Му, не сложена с плащаниците, а свита на отделно място.*

„Сам Христос бе сгънал така внимателно савана и другите погребални кърпи. Когато мощният ангел слезе при гробницата, към него се

присъедини и един друг ангел — този, който със своята група пазеше Христовото тяло. Дошлият от небето ангел отмести камъка, а другият влезе в гробницата и разви завивките от Исусовото тяло. Но Спасителят със собствената Си ръка сгъна всяка една от тях и я постави на мястото ѝ. За Този, Който еднакво управлява и звездата, и атома, няма нищо маловажно. Всичките Му дела се отличават с ред и съвършенство.“ *Копнежът на вековете, с. 789.*

„...повторени, действията формират навици, навиците създават характер, а чрез характера се решава човешката участ за сега и за вечността.

Само чрез вярност в малките неща човек може да се научи да действа предано при по-големи отговорности.“ *Притчи Христови, с. 356.*

в. Каква вест отнесоха римските стражи на юдейските водачи? Матей 28:11.

Матей 28:11: *Когато те отидоха, ето, някои от стражата дойдоха в града и известиха на главните свещеници всичко що бе станало.*

„Странна гледка представляваха тези войници. Уплашени и с безцветни лица, те донесоха своето свидетелство за възкресението Христово. Войниците разказаха всичко точно така, както го бяха видели. Нямаха време да измислят нещо друго, затова казаха самата истина. С мъка изрекоха думите: „Разпнатият е бил Божият Син! Чухме един ангел да Го прогласява като Величието на небето, Царят на славата!“ *Копнежът на вековете, с. 781.*

5. ИЗМАМА С ЦЕЛ ИЗБЯГВАНЕ НА РЕАЛНОСТТА чет., 13 ноем.

а. Какво сториха първосвещениците, за да предотвратят разпространението на доклада за възкресението? Матей 28:12-15.

Матей 28:12-15: *И те, като се събраха със старейшините и се съвещаваха, дадоха на войниците доволно пари, и рекоха: 13 Кажете, че учениците Му дойдоха през нощта и Го откраднаха, когато ние спяхме. 14 И ако слух за това стигне до управителя, ние ще го убедим, а вас ще направим да нямате грижа. 15 Те, прочее, взеха парите, и постъпиха както бяха научени. И това що те казаха се разнесе между юдеите, и продължава даже и до днес.*

„Лицата на свещениците пребледняха като на мъртъвци. Каяфа се опита да говори. Устните му се раздвижиха, но не можаха да произнесат нито звук. Войниците тъкмо щяха да напуснат заседателната зала, когато един

глас ги спря. Каяфа бе възвърнал гласа си. „Чакайте, чакайте — каза той. — Не казвайте никому какво сте видели!“

След това на войниците бе даден лъжлив доклад. „Кажете — казаха свещениците, — че учениците Му дойдоха през нощта и Го откраднаха, когато ние спяхме.“ С това свещениците прекаляваха. Как можеха войниците да кажат, че учениците са откраднали тялото, докато те са спели? Ако са спели, как можеха да знаят какво е станало? И ако учениците действително се бяха провинили в открадване на Христовото тяло, не щяха ли свещениците да са първите, които да ги осъдят? Или пък, ако стражите са спали пред гробницата, нима свещениците нямаше първи да ги обвинят пред Пилат?

Войниците се ужасиха от мисълта да обвинят себе си, че са заспали на поста си. Това бе нарушение, което се наказваше със смърт. Трябваше ли да представят лъжлив доклад, за да измамят народа, а да поставят собствения си живот в опасност? Не бяха ли пазили будни и с такова усърдие? Как биха могли да издържат разпита, дори и срещу пари, ако бяха излъгали?

За да смълчат показанията, от които се страхуваха, свещениците обещаха на войниците да осигурят безопасност за живота им, като ги увериха, че и Пилат не би искал да се пръсне такъв слух между народа. Така римските войници предадоха честта си на евреите за пари. Те се явиха пред свещениците, обременени с най-потресаващо известие за истината, а си отидоха натоварени с пари и с лъжлив доклад, съставен от свещениците.“ *Копнежът на вековете*, с. 781, 782.

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ОТГОВОР

пет., 14 ноем.

1. Как мога да помагам на Божието дело като Никодим и Йосиф от Ариматея?
2. Какво мога да науча от внимателно сгънатите погребални одежди?
3. Как може да съм в опасност да продам почтеността си, както сториха римските войници?
4. Разкажете за опитността на стражите при гробницата.
5. Обяснете противоречията, съдържащи се в лъжливия доклад, съставен от свещениците.

Исус се появява на учениците

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „И зарадваха се учениците като видяха Господа“ (Йоан 20:20, последна част).

Препоръчително четиво:

1) *Копнежът на вековете, от гл. 82 „Защо плачеш?“ до гл. 84 „Мир вам!“ вкл. (с. 788-806 англ. изд.);*

2) *Притчи Христови, гл. „Сеячът излезе да сее“, подзаглавие „Сеячът и семето“, от „Библията е била лишавана от нейната сила...“ до края на подзаглавието (с. 40-43 англ. изд.)*

„Първата работа на Христос на земята след възкресението Му бе да убеди учениците Си в неизменната Си любов и нежна грижа към тях.“
Копнежът на вековете, с. 793.

1. ЧУДОТО КРАЙ ГРОБНИЦАТА

нед., 16 ноем.

а. Какво видя Мария Магдалена, докато със сълзи на очи се поспря и надникна вътре в гробницата? Йоан 20:11-13.

Йоан 20:11-13: *А Мария стоеше до гроба отвън и плачеше; и така, като плачеше надникна в гроба, 12 и вижда два ангела в бели дрехи седнали там где то бе лежало Исусовото тяло, един откъм главата, и един откъм нозете. 13 И те ѝ казват: Жено, защо плачеш? Казва им: Защото дигнали Господа мой, и не знам где са Го положили.*

б. На кого и как Исус Се разкри за първи път след възкръсването Си? Йоан 20:14-18.

Йоан 20:14-18: *Като рече това, тя се обърна назад и видя Исуса, че стои, но не позна, че беше Исус. 15 Казва ѝ Исус: Жено, защо плачеш? Кого търсиш? Тя, като мислеше, че е градинарят, казва Му: Господине, ако ти си го изнесъл, кажи ми где си Го положил, и аз ще Го дигна. 16 Казва ѝ Исус: Марийо! Тя се обърна и Му рече на еврейски: Равуни! Кое то значи, Учителю! 17 Казва ѝ Исус: Не се допирай до Мене, защото още не съм се възнесъл при Отца; но иди при братята Ми и кажи им: Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог. 18 Мария Магдалина дохожда и известява на учениците, че видяла Господа, и че Той ѝ казал това.*

„През замрежените си от сълзи очи Мария видя очертанието на мъж и мислейки, че това е градинарят, каза: „Господине, ако ти си Го изнесъл, кажи ми где си Го положил и аз ще Го дигна.“ Ако гробницата на този богат човек се смяташе за твърде почтено място, за да може Исусовото тяло да лежи там, тогава сама щеше да намери място за Него. Имаше един гроб, който сам Христос бе опразнил със Своя глас, гробът, където бе лежал Лазар. Нима не можеше да намери там място за погребването на своя Господ? Мислеше си, че грижата за скъпото разпнато тяло щеше да я утеша в голямата ѝ скръб.

Но сега Исус със собствения Си, познат ѝ глас каза: „Марийо!“ Тя веднага разбра, че този, който ѝ говори, не е чужденец и като се обърна, видя пред себе си живия Христос.“ *Копнежът на вековете, с. 790.*

„Мария беше първа на гроба след възкресението Му и първа прогласи, че Спасителят е възкръснал.“ *Пак там, с. 568.*

2. НА ПЪТЯ ЗА ЕМАУС

пон., 17 ноем.

а. Какво се случи, докато двама от Христовите ученици бяха на път за село Емаус? Лука 24:13-16.

Лука 24:13-16: *И, ето, в същия ден двама от тях отиваха в едно село на име Емаус, шестдесет стадии {Около 11 километра.} далеч от Ерусалим. 14 И те се разговаряха помежду си за всичко онова що бе станало. 15 И като се разговаряха и разискваха, сам Исус се приближи и вървеше с тях; 16 но очите им се удържаха да Го не познаят.*

„[Двама от учениците] сега се връщаха у дома си, за да размислят и да се молят. Тъжно вървяха по своя път, обсъждайки сцените на процеса и разпятието. Никога преди това не бяха се чувствали толкова обезсърчени. Изгубили надежда и вяра, те вървяха в сянката на кръста.

Не бяха изминали много от пътя си, когато към тях се присъедини чужденец. Но те бяха така погълнати от своето мрачно настроение и разочарование, че не го огледаха добре.“ *Копнежът на вековете, с. 795.*

б. Разкажете за последвалия разговор. Лука 24:17-24.

Лука 24:17-24: *И рече им: Какви са тия думи, които разменяте помежду си, като пътувате? И те се спряха натъжени. 18 И един от тях, на име Клеопа, в отговор Му рече: Само Ти ли си пришелец в Ерусалим и не знаеш станалото там тия дни? 19 И рече им: Кое? А те му рекоха: Станалото с Исуса Назарянина, Който бе пророк, силен в дело и в слово пред Бога и пред всичките люде; 20 и как нашите главни свещеници и началници Го предадоха да бъде осъден на смърт и Го разпнаха. 21 А ние*

се надявахме, че Той е Онзи, Който ще избави Израиля. И освен всичко това, вече е трети ден откак стана това. 22 При туй и някои жени измежду нас ни смаяха, които като отишли отзарана на гроба, 23 и не намерили тялото Му, дойдоха и казаха, че видели и видение на ангели, които казали, че Той бил жив. 24 И някои от ония, които бяха с нас, отидоха на гроба, и намериха тъй както рекоха жените; а Него не видели.

„[Двамата ученици] разсъждаваха върху уроците, които Христос им бе предал и които те изглежда не бяха в състояние да разберат. Като ги слушаше как разговаряха за случилите се събития, Исус силно пожела да ги утеши. Той бе видял тяхната скръб. Разбрал бе противоречивите, смущаващи мисли и идеи, които им идваха на ум и им навяваха съмнението: „Може ли този човек, който се остави да бъде така унижен, да бъде Христос?“ Не можаха да задържат скръбта си и заплакаха. Исус знаеше, че сърцата им са привързани към Него с голяма любов. Копнееше да изтрие сълзите им и да ги зарадва и развесели, но първо трябваше да им предаде някои уроци, които те никога нямаше да забравят.“ *Пак там*, с. 795, 796.

в. Как Исус деликатно им обясни пророчествата? Лука 24:25-27.

Лука 24:25-27: *И Той им рече: О несмислени и мудни по сърце да вярвате всичко, което са говорили пророците! 26 Не трябваше ли Христос да пострада така и да влезе в славата Си? 27 И като почна от Моисея и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките писания.*

„Ако Той [Христос] им се бе открил още в началото, те щяха да бъдат напълно задоволени и в голямата си радост не биха почувствали нужда от нещо повече. Но бе много необходимо да разберат свидетелството, което даваха за Него старозаветните символи и пророчества. Върху тях трябваше да се основава вярата им. Христос не извърши чудо, за да ги убеди, но първата Му работа беше да обясни Писанията. Смятаха смъртта Му за край на всички свои надежди. Сега Той им показа от пророческите книги, че тя бе най-силното доказателство за тяхната вяра.“ *Копнежът на вековете*, с. 796 -799.

3. СЪРЦАТА СЕ РАЗГАРЯТ

вт., 18 ноем.

а. Какво предложиха двамата ученици на Исус, когато изглеждаше, че Той щеше да продължи пътуването Си, подминавайки Емаус? Лука 24:28, 29.

Лука 24:28, 29: *И приближиха селото, в което отиваха; Той се държеше, като че отива по-надалеч. 29 Но те Го нудеха, казвайки: Остани с нас, защото е привечер, и денят вече е превалил. И Той влезе да остане с тях.*

„Ако учениците бяха пропуснали да Го поканят настойчиво, нямаше да узнаят, че техният спътник е възкръсналият Господ. Христос не на-трапва на никого Своето присъствие. Самият Той се интересува от тези, които се нуждаят от Него. Радостно ще влезе и в най-скромния дом и ще окуражи и най-скромното сърце. Но ако човеците са твърде безраз-лични и не се размислят за небесния Гост, нито Го канят да остане при тях, Той ги отминава. Така, много хора претърпяват голяма загуба. Те не разпознават Христос повече, отколкото учениците, когато Той вървеше заедно с тях по пътя.“ *Копнежът на вековете, с. 800.*

б. Как и кога двамата ученици най-накрая успяха да разпознаят възкръсналия Спасител и как можем и ние да изпитаме подобна радост? Лука 24:30-32.

Лука 24:30-32: И като седна с тях на трапезата, взе хляба и бла-гослови, разчупи и даде им. 31 И очите им се отвориха и Го познаха; а Той стана невидим за тях. 32 И рекоха помежду си: Не гореше ли в нас сърцето, когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше писанията?

„Скромната вечеря от хляб скоро бе приготвена. Тя се постави пред госта, който зае най-почетното място на трапезата. Сега Той протег-на ръце, за да благослови храната. Учениците се сепнаха изумени. Странникът протегна ръце точно по същия начин, както това правеше техният Учител. Погледнаха пак и ето, видяха на ръцете Му белезите от гвоздеите. И двамата възкликнаха едновременно: „Това е Господ Исус! Той е възкръснал от мъртвите!“

Станаха, за да се хвърлят в нозете Му и да Му се поклонят, но Той бе изчезнал от погледа им. Погледнаха към мястото, което допреди малко бе заемал Този, Чието тяло доскоро лежеше в гроба, и си казаха един на друг: „Не гореше ли в нас сърцето, когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше Писанията?“ *Пак там, с. 800, 801.*

„Има много хора, които търсят живия Бог и копнеят за Божественото присъствие. Нека Божието слово да говори на сърцето! Нека людетe, слушали само предания и човешки теории и максими чуят гласа на Онзи, Който може да обнови душата и да ѝ даде вечен живот...

Ако старозаветните светии даваха толкова ярко свидетелство за вярност, не трябва ли онези, върху които е огряла светлината на всич-ки векове, да дават още по-ясно свидетелство за силата на истината?“ *Пророци и царе, с. 626.*

а. Какво сториха двамата ученици от Емаус, веднага щом разпознаха Исуса? Лука 24:33-35.

Лука 24:33-35: И в същия час станаха и се върнаха в Ерусалим, гдето намериха събрани единадесетте и тия, които бяха с тях, 34 които и казаха: Господ наистина възкръснал и се явил на Симона. 35 Те пък разправиха станалото по пътя, и как Го познаха, когато разчупваше хляба.

„Но те не можеха да останат спокойни и да си говорят при тази голяма новина, която трябваше да споделят. Умората и гладът изчезнаха. Храната не бе докосната и изпълнени с радост тръгнаха незабавно по същия път, по който бяха дошли, бързайки да съобщят новината на учениците в града. На някои места пътят съвсем не бе безопасен, но те се изкачваха по стръмнините, хлъзгайки се по гладките скали. Не виждаха, не знаеха, че са закриляни от Този, Който бе пътувал с тях. С поклоннически тояги в ръце бързаха напред, колкото сили имаха. Губеха пътеката, пак я намираха. Понякога тичаха, понякога се спъваха, но напредваха, а техният невидим придружител вървеше близо до тях през целия път.

Нощта бе тъмна, но Слънцето на правдата светеше над тях. Сърцата им подскачаха от радост. Сякаш се намираха в нов свят. Христос бе жив Спасител. Те не скърбяха повече за Него като за мъртъв. Той е възкръснал — не преставаха да повтарят. Това е вестта, която носеха на скърбящите ученици. Трябваше да им разкажат чудната история кой се бе присъединил към тях по пътя. Носеха най-великата вест, давана някога на света, радостната вест, от която зависи надеждата на човешкото семейство сега и за вечността.“ *Копнежът на вековете, с. 801.*

б. Какво се случи неочаквано, докато повечето от Христовите ученици бяха в горницата в Йерусалим? Лука 24:36-40; Йоан 20:19-21.

Лука 24:36-40: И когато говореха за това, сам Исус застана посред тях и каза им: Мир вам! 37 А те се стреснаха и се уплашиха, като мислеха, че виждат дух. 38 И Той им рече: Защо се смущавате? И защо се пораждаат такива мисли в сърцата ви? 39 Погледнете ръцете Ми и нозете Ми, че съм Аз същият; попишайте Ме и вижте, защото дух няма меса и кости, както виждате, че Аз имам. 40 И като рече това, показва им ръцете и нозете Си.

Йоан 20:19-21: А вечерта на същия ден, първия на седмицата, когато вратата на стаята, гдето бяха учениците, беше заключена поради страха от юдеите, Исус дойде, застана посред, и каза им: Мир вам! 20 И като рече това, показва им ръцете и ребрата Си. И зарадваха се учени-

ците като видяха Господа. 21 И Исус пак им рече: Мир вам! Както Отец изпрати Мене, така и Аз изпращам вас.

„Запътиха се [двамата ученици] към горницата, където вечерта Исус бе прекарал последните часове на Своя живот... Вратата на стаята се оказа здраво залостена. Почукаха, за да им отворят, но никакъв отговор не последва. Наоколо бе тихо. Тогава казаха имената си. Вратата бе внимателно отключена. Влязоха и един Друг невидим влезе заедно с тях. Вратата пак бе залостена заради шпионите...

...забелязаха изведнъж, че някаква друга Личност стои пред тях. Всички впиха поглед в Непознатия. Никой не бе почукал, за да му се отвори. Не бяха чули никакви стъпки. Учениците се уплашиха и се чудеха какво ли може да означава това. Тогава чуха глас, който не можеше да бъде на никого друго освен на техния Господ. Ясно и разбрано се отрониха от устните Му думите: „Мир вам!“ *Пак там, с. 802, 803.*

5. ПОВЕРЕНИЯТ ДЪЛГ

чет., 20 ноем.

а. Каква отговорност възложи Исус на църквата по отношение на справянето с греха и грешниците? Йоан 20:22, 23.

Йоан 20:22, 23: И като рече това, духна върху тях и им каза: Приемете Светия Дух. 23 На които простите греховете, простени им са, на които задържите задържани са.

„Преди да можеха да изпълнят своите официални задължения във връзка с църквата, Христос им вдъхна от Своя Дух. Той им поверяваше нещо много свято...

...на църквата като организирано тяло Той възлага отговорността за отделните членове. Църквата има задължението да предупреждава, да наставлява тези, които изпадат в грях, и по възможност да ги възвръща. „Изобличавай, порицавай, увещавай — казва Господ — с голямо търпение и непрестанно поучаване“ (2Тимотей 4:2). Постъпвайте вярно с вършещите неправда. Предупреждавайте всеки човек, който е в опасност. Не оставяйте никого да маме себе си. Наричайте греха с истинското му име. Изявявайте казаното от Бога по отношение на лъжата, нарушаването на съботата, кражбата, идолопоклонството и всяко друго зло. „Който вършат тези работи, няма да наследят Божието царство“ (Гал. 5:21). Ако те упорстват в греха, присъдата, която произнесете над тях от името на Божието слово, е произнесена и от Небето. Като избират да грешат, те се отричат от Христос. Църквата трябва да покаже, че не одобрява техните дела, иначе тя самата безчести

своя Господ. По отношение на греха тя трябва да казва онова, което Бог казва за него. Трябва да го преодолява така, както Бог нарежда и тогава нейните постъпки се потвърждават от Небето. Презиращият авторитета на църквата презира авторитета на самия Христос.

Но картината има и по-светла страна. „На които простите греховете, простени им са.“ Нека тази мисъл се поставя на първо място. При работа със съгрешилите нека всеки поглед бъде насочен към Христос. Нека пастирите се грижат нежно за стадото на Господа. Нека говорят на съгрешилите за опрощащата милост на Спасителя. Нека насърчават грешника да се покае и да вярва в Онзи, Който може да прощава.“ *Копнежът на вековете, с. 805, 806.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 21 ноем.

1. Какво мога да науча от това по кое време Мария търсеше Исус?
2. Обяснете как Исус поучаваше двамата ученици, отиващи в Емаус.
3. Какво мога да науча от усърдието на тези двама ученици?
4. До колко стриктно следвам техния пример при определянето на приоритети?
5. Как мога по-добре да изпълнявам задълженията си в рамките на организираната църква?

Промяна на характера

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „И не бъди невярващ, а вярващ“ (Йоан 20:27, последна част).

Препоръчително четиво:

1) *Свидетелства за Църквата, т. 1, раздел „Свидетелство осмо“, подзаглавие „Северен Уискънсин“, от „Показано ми бе, че някои биха приели публикуваните видения....“, до: „2 Коринтяни 4:3-4...“ вкл. (с. 328 -338 англ. изд.);*

2) Пак там, т. 4, гл. 21 „Опозиция срещу верните предупреждения“, от „Бр. Г., няма да стоиш дълго там, където си сега.“ до „В този век на мрак и грях, изглежда, хората, изповядващи...“ (с. 231-233 англ. изд.)

„Нашият Спасител не може да похвали мудните по сърце да повярват в тези последни дни, повече отколкото похвали съмненията на Тома...“ *Свидетелства за Църквата, т. 2, с. 696.*

1. НЕВЕРИЕТО НА ТОМА

нед., 23 ноем.

а. Как отреагира Тома на новината за Христовото възкресение и защо сме наставени да преодолеем у себе си едно такова отношение? Йоан 20:24, 25; 2 Тимотей 2:8.

Йоан 20:24, 25: *А Тома, един от дванадесетте наречен Близник, не беше с тях, когато дохожда Исус. 25 Затова другите ученици му казаха: Видяхме Господа. А той им рече: Ако не видя на ръцете Му раните от гвоздеите, и не туря ръката си в ребрата Му, няма да повярвам.*

2 Тимотей 2:8: *Помни Исуса Христа, от Давидовото потомство, Който възкръсна от мъртвите според моето благовестие.*

„Когато Исус се срещна за първи път с учениците Си в горницата, Тома не беше с тях. Той чу доклада на другите и изобилните доказателства, че Исус е възкръснал, но мрак и неверие изпълваха сърцето му. Разказите на учениците за чудните прояви на възкръсналия Спасител само го хвърляха в още по-дълбоко отчаяние. Ако Исус наистина е възкръснал от мъртвите, тогава не можеше да има повече надежда за буквално земно царство. А и фактът, че неговият Учител се е открил на всички ученици с изключение на него, нараняваше честолубието му. Той бе решил да не вярва и в продъл-

жение на цяла седмица беше в мрачно настроение и с тягостни чувства, които изглеждаха още по-тягостни в контраст с надеждата и вярата на неговите братя...

Не искаше да вижда през очите на своите братя, нито да упражнява вяра въз основа на тяхното свидетелство. Горещо обичаше своя Господ, но бе позволил на ревността и неверието да завладеят ума и сърцето му.“ *Копнежът на вековете*, с. 806, 807.

„Сатана винаги е наблизко, за да внушава разни съмнения, но ако отвориш очите си с вяра, ще намериш достатъчно доказателства, за да повярваш. Бог обаче никога и за никого няма да премахне всички причини за съмнение... Исус никога не е хвалил неверието и никога не е подкрепял съмненията.“ *Свидетелства за Църквата*, т. 4, с. 232, 233.

2. РАБОТА СЪС СЪМНЯВАЩИ СЕ ДУШИ

пон., 24 ноем.

а. Какво можем да научим от начина, по който Исус подкрепи с любов вярата на Своя съмняващ се ученик? Йоан 20:26-28.

Йоан 20:26-28: *И подир осем дни учениците Му пак бяха вътре, и Тома с тях. Исус дохожда, като беше заключена вратата, застава насред, и рече: Мир вам! 27 Тогава каза на Тома: Дай си пръста тука и виж ръцете Ми, и дай ръката си и тури я в ребрата Ми; и не бъди невярващ, а вярващ. 28 Тома в отговор Му рече: Господ мой и Бог мой!*

„Някои от учениците бяха направили известната горница свой временен дом и вечер всички, с изключение на Тома, се събираха там. Една вечер Тома реши да се срещне с братята си. Въпреки неверието си той подхранваше слаба надежда, че добрата новина може да се окаже вярна. Докато се хранеха, учениците говореха за доказателствата, които Христос им бе дал в пророчествата. Тогава „Исус дохожда, като беше заключена вратата, застава насред и казва: Мир вам!“

И обръщайки се към Тома, каза: „Дай си пръста тука и виж ръцете Ми, и дай ръката си и тури я в ребрата Ми, и не бъди невярващ, а вярващ!“ Тези думи показаха, че Исус бе запознат с мислите и думите на Тома. Съмняващият се ученик знаеше, че никой от другарите му не бе виждал Исус в продължение на цяла седмица. Те не биха могли да кажат на Учителя за неговото неверие. И Тома призна Този, Който стоеше пред него, за своя Господ. Нямаше желание да търси други доказателства. Сърцето му подскочи от радост и той се хвърли в нозете на Исус, извиквайки: „Господ мой и Бог мой!“ *Копнежът на вековете*, с. 807, 808.

6. Как трябва да се отнасяме към хората, които се съмняват в настоящата истина днес, включително и в Духа на пророчеството? 2 Тимотей 3:10.

2 Тимотей 3:10: *А ти си последвал моето учение, поведение, прицелна точка, вярата ми, дълготърпението, любовта, твърдостта.*

„Показано ми бе, че някои биха приели публикуваните видения, съдейки за дървото по плодовете му. Други са като съмняващия се Тома. Те не могат да повярват в издадените „Свидетелства“, нито да приемат доказателствата чрез свидетелствата на други. Трябва да видят и сами да се убедят в доказателствата. Такива хора не бива да бъдат държани настрана, но към тях е нужно да се отнасяме с дълготърпение и братска любов, докато накрая решат своята позиция и се обявят „за“, или „против“. Ако воюват срещу виденията, за които не знаят нищо; ако позицията им е толкова силна, че да се обявят против нещо, в което нямат опит и се дразнят, когато вярващите, че виденията са от Бога, говорят за тях на събранията и се утешават с дадените им от тях напътствия, тогава църквата трябва да разбере, че те не са прави. Божиите люде не бива да се свиват, да се предават и отказват от свободата си заради тези неудовлетворени и недоволни личности.“ *Свидетелства за Църквата, т. 1, с. 328.*

3. СЪЗИЖДАНЕ ВЯРАТА НА СЪМНЯВАЩИТЕ СЕ **вт., 25 ноем.**

а. Какъв нежен укор отправи Исус към Тома? Йоан 20:29. Какъв урок научаваме от начина, по който Исус се отнесе към скептичния апостол?

Йоан 20:29: *Исус му казва: Понеже Ме видя, [Томо], ти повярва, блажени ония, които, без да видят, са повярвали.*

„Вярата на Тома щеше да бъде много по-приятна за Христос, ако той бе повярвал само по свидетелството на своите братя. Ако светът сега следва примера на Тома, никой не би повярвал така, че да се спаси, защото всички, които приемат Христос днес, го правят чрез свидетелството на други.

В днешно време мнозина се отдават на съмнение и се извиняват, като казват, че ако имаха доказателствата, които Тома бе получил от братята си, щяха да повярват. Но те не съзнават, че имат не само тези доказателства, но и много повече. Много хора, чакащи като Тома да бъде премахната всяка причина за съмнение, никога не ще осъществят желанието си. Те стават постепенно още по-упорити в своето неверие. Онези, които се приучават да виждат мрачната страна на нещата, да роптаят и да се оплакват, не знаят какво вършат. Сеят семена на

съмнение и ще жънат жетва на съмнение. Във времето, когато тяхната вяра и доверие ще са им най-необходими, мнозина ще се окажат безсилни да се надяват и да вярват.

Чрез начина, по който се отнесе към Тома, Исус даде урок за всички Свои последователи. Неговият пример показва как трябва да се отнасяме към тези, чиято вяра е слаба и постоянно изтъкват своите съмнения. Исус не се нахвърли върху Тома с упреци, нито пък влезе в спор с него. На съмняващия се Той разкри Себе Си. Много неразумно бе от страна на Тома да диктува условията на своята вяра, но Исус с великодушната Си любов и съобразителност събори всички прегради. Много рядко неверието се побеждава чрез спор, по-скоро то прибъгва до самозащита и намира все нови и нови опори и извинения. Но нека Исус в своята любов и милост бъде разкрит като разпънатия Спасител и от много отричащи Го дотогава уста ще се чуе признанието на Тома: „Господ мой и Бог мой!“ *Копнежът на вековете, с. 707, 708.*

6. С каква цел са записани Христовите знамения и чудеса? Йоан 20:30, 31.

Йоан 20:30, 31: А Исус извърши пред учениците още много други знамения, които не са вписани в тая книга. 31 А тия са написани за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и, като вярвате, да имате живот в Неговото име.

„Бог никога не изисква от нас да вярваме, без да даде достатъчно основания, върху които да изградим своята вяра. Неговото съществуване, Неговият характер, истинността на Неговото слово са установени чрез свидетелства, които апелират към разума; а такива свидетелства има в изобилие. И все пак Бог никога не е премахвал възможността за възникване на съмнение. Нашата вяра трябва да има своите основания върху доказателства, тя не се гради върху външни прояви на религиозност.“ *Пътят към Христа, с. 105.*

4. КРАЙ ЕЗЕРОТО

ср., 26 ноем.

а. Какви бяха обстоятелствата, при които Исус разкри Себе Си на Своите ученици за трети път? Йоан 21:1-3.

Йоан 21:1-3: Подир това Исус пак се яви на учениците на Тивериадското езеро; и ето как им се яви: 2 там бяха заедно Симон Петър, Тома наречен Близник, Натанаил от Кана галилейска, Заведеевите синове, и други двама от учениците Му. 3 Симон Петър им казва: Отивам да ловя риба. Казват му: Ще дойдем и ние с тебе. Излязоха и се качиха на ладия-

та; и през оная нощ не уловиха нищо.

б. Как се яви Исус на учениците, докато ловяха риба? Какво им каза и какъв беше резултатът? Йоан 21:4 -6.

Йоан 21:4-6: *А като се разсъмваше вече Исус застана на брега; учениците, обаче, не познаха, че е Исус. 5 Исус им казва: Момчета, имате ли нещо за ядене? Отговориха Му: Нямаме. 6 А Той им рече: Хвърлете мрежата отдысно на ладията и ще намерите. Те, прочее, хвърлиха; и вече не можах да я извлекат поради многото риби.*

„...[Исус] нарочно им каза да хвърлят мрежата отдысно на лодката — с това Той целеше да ги научи на нещо. Това беше страната, откъм която Той стоеше на брега — страната на вярата. Ако те работеха свързани с Него — Божествената Му сила, съчетана с тяхното човешко усилие — успехът им щеше да бъде сигурен.“ *Копнежът на вековете, с. 811.*

в. Какво се случи, когато очите на учениците се отвориха и те разпознаха Исус? Разкажете за разговора, който последва между Господ и Петър. Йоан 21:7-17.

Йоан 21:7-17: *Тогава оня ученик, когото обичаше Исус, казва на Петра: Господ е. А Симон Петър, като чу, че бил Господ, препаса си връхната дреха (защото беше гол) и се хвърли в езерото. 8 А другите ученици дойдоха в ладията, (защото не бяха далеч от сушата, на около двеста лакти), и влачеха мрежата с рибата. 9 И като излязоха на сушата, видяха жарава положена, и риба турена на нея и хляб. 10 Исус им казва: Донесете от рибите, които сега уловихте. 11 Затова Симон Петър се качи на ладията та извлече мрежата на сушата, пълна с едри риби на брой сто и петдесет и три; и при все, че бяха толкова, мрежата не се съдра. 12 Исус им казва: Дойдете да закусите. (И никой от учениците не смееше да Го попита: Ти Кой си? Понеже знаеха, че е Господ). 13 Дохожда Исус, взема хляба, и им дава, също и рибата. 14 Това беше вече трети път как Исус се яви на учениците след като възкръсна от мъртвите. 15 А като позакусиха, Исус казва на Симона Петра: Симоне Ионов, любиш ли Ме повече отколкото Ме любят тия? Казва Му: Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам. Той му казва: Паси агънцата Ми. 16 Пак му каза втори път: Симоне Ионов, любиш ли Ме? Казва Му: Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам. Той му казва: Паси овцете Ми. 17 Казва му трети път: Симоне Ионов, Обичаш ли Ме? Петър се наскърби за гдето трети път му рече: Обичаш ли Ме? И Му рече: Господи, Ти всичко знаеш, Ти знаеш, че Те обичам. Исус му казва: Паси овцете Ми.*

„Някога Петър бе заявил: „Ако и всички да се съблазнят в Тебе, аз никога няма да се съблазня!“ (Матей 26:33). Но този път прецени себе си по-вярно. „Да, Господи — каза той, — Ти знаеш, че Те обичам!“ Нямаше ги вече онези буйни уверения, че любовта му към Него е по-голяма от тази на братята му. Не изрази собственото си мнение за любовта и посвещението си към своя Спасител...

Три пъти Петър се бе отрекъл явно от своя Господ, три пъти Исус извлече от него уверението за любовта и предаността му, като подчертаваше въпроса, забивайки го като назъбена стрела в неговото ранено сърце. Пред събраните ученици Исус разкри дълбочината на Петровото покаяние и показа колко пълно се бе смирил някогашният самохвален ученик.“ *Пак там, с. 811, 812.*

„[Петър] бе винаги готов да поправя другите и да изразява собственото си мнение, преди да разбере самия себе си или онова, което трябва да каже. Но промененият Петър бе съвсем различен. Той запази по-раншната си пламенност, но сега вече Христовата благодат управляваше неговата ревност. Не бе вече буен, самонадеян и себеизтъкващ се, а тих, самообладан и възприемчив. Следователно сега можеше да пасе както агънцата, така и овцете на Христовото стадо.“ *Пак там, с. 812-815.*

5. ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ

чет., 27 ноем.

а. Какво пророкува Исус относно Петър? Йоан 21:18, 19. Как се изпълни по-късно това пророчество?

Йоан 21:18, 19: Истина, истина ти казвам, когато беше по-млад, ти сам се опасваше и ходеше където си щеше; но когато остарееш ще простреш ръцете си, и друг ще те опасва, и ще те води където не щеш. 19 А това рече като означаваше с каква смърт Петър щеше да прослави Бога. И като рече това, казва му: Върви след Мене.

„...[Петър] малко разбираше до какви височини и дълбочини биха го завели Христовите нозе. Наистина Петър се провали, когато изпитът дойде, но пак щеше да има възможност да докаже любовта си към Христос. За да го укрепи за последния изпит на неговата вяра, Спасителят откри бъдещето му. Той му каза, че след като изживее един полезен живот, когато възрастта щеше да се отрази на физическите му сили и те щяха да отслабнат, тогава наистина щеше да последва своя Господ...

Така Исус разкри на Петър вида на неговата смърт. Той даже предсказа, че ръцете му ще бъдат „прострени“ и приковани на кръста. А след това наново подкани своя ученик: „Следвай Ме!“ Петър не се

обезсърчи от откровението. Той бе готов да пострада от каквато и да е смърт за своя Господ.“ *Копнежът на вековете*, с. 815.

„Петър като евреин и чужденец бе осъден да бъде бичуван и разпънат. Очаквайки тази страшна смърт, апостолът си спомни големия си грях — отричането си от Исус в часа на Неговото изпитание. Той, който по-рано не беше никак подготвен да признае кръста, сега сметна за радост да отдаде живота си за евангелието, чувствайки го като твърде голяма чест към един, отрекъл се от своя Господ, да умре по същия начин, както умря Учителят му. Петър се бе покаял искрено от своя грях и бе простен от Христос. Това бе показано чрез даденото му високо поръчение да храни „овцете и агънцата на стадото“. Но той никога не можа да прости на себе си, нито дори мисълта за агонията на последните ужасни сцени можеше да смекчи горчивината на неговата скръб и покаяние. Като последна привилегия измоли своите палачи да бъде прикован на кръста с главата надолу. Молбата му бе изпълнена и великият апостол Петър умря по този начин.“ *Деянията на апостолите*, с. 537, 538.

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 28 ноем.

1. Как бих могъл да бъда в опасност и аз да изпадна в мрачното настроение, в което беше Тома?
2. Какво трябва да науча от начина, по който Исус се отнесе към съмняващия се Тома?
3. Защо любовта е по-убедителна от споровете?
4. Каква е била целта на Христос при извършването на чудото с рибите (след възкресението Му)?
5. Опишете промяната в отношението на Петър след обръщането му във вярата.

Дарения от първата събота

събота, 6 декември 2025 г.

Ремонт на медийното студио 21M

Къде е вниманието на множествата днес? В екраните! Екраните се намират във всякакви форми и размери и са се превърнали в основна технология за разпространение на информация по целия свят. От началото на революцията на смартфоните насам те са станали по-лични от всякога. Днес над половината от 8-те милиарда души по света носят някакъв екран в джобовете си, като все повече разчитат на него, за да се ориентират и да взаимодействат със света около тях. Тези екрани са се превърнали преди всичко във все по-личен прозорец към света - начин за придобиване на знания и „истини“, относно най-дълбоките аспекти на живота. В такъв случай, каква огромна възможност е налице за евангелието на Исус Христос - най-живе-новажната за живота истина - да се окаже там, от другата страна на тези прозорци, през които безброй очи надничат с копнеж всеки ден!

„Мисионер 21“ е първото медийно служение на Адвентистите от седмия ден реформаторско движение в Северна Америка. То е основано с цел да се използват съвременни средства за комуникация, за да се разпространява ясно и ефективно евангелското послание. Ние създаваме и публикуваме в нашето църковно приложение 21M цифрови записи, подкастове, видеоклипове, музика и други мултимедийни ресурси, насочени към споделяне на благовестието на Исус по начини, които са актуални за нашето време. Все още сме в процес на изграждане и обзавеждане на нашето медийно студио, което ще ни помогне да увеличим значително тази работа. Посетете www.21stmissionary.org, за да изтеглите нашето приложение и да научите повече за нашата мисия.

„Ние сме озарени от по-голяма светлина, отколкото са били бащите ни. За да бъдем приети и благословени от Господ като тях, трябва да имаме тяхната вяност и усърдие, да се възползваме от нашата светлина така, както те са се възползвали от своята, и да правим това, което и те биха правили, ако живееха в нашето време.“ *Свидетелства за Църквата, т. 1, с. 262.*

„Нека всеки работник на Господното лозе изследва, планира, измисля методи за достигане на хората там, където са. Трябва да предприемем нещо, което да бъде извън обичайните неща, защото трябва да задържим вниманието на хората. Трябва да сме адски сериозни в нашите усилия.“ *Евангелизъм, с. 122, 123.*

Даренията от Първата събота днес ще отидат за довършване на нашето медийно студио, където произвеждаме мисионерски материали. Вашите щедри дарения ще ни помогнат да продължим да споделяме евангелието със света.

Медийният отдел на Конференцията в Северна Калифорния

Възлюбеният ученик

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Защото животът се яви, и ние видяхме, и свидетелствуваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца и се яви нам“ (1 Йоаново 1:2).

Препоръчително четиво: *Свидетелства за Църквата, т. 5, гл. 25 „Християнско единство“ (с. 236 -248 англ. изд.)*

„Повече от всички свои приятели възлюбеният ученик Йоан се предаде на силата на тази чудна любов [Христовата].“ *Копнежът на вековете, с. 250.*

1. ХАРАКТЕРЪТ НА ЙОАН

нед., 30 ноем.

а. Какви сериозни недостатъци на характера се наблюдаваха у Йоан? Марк 3:17.

Марк 3:17: *И Якова Заведеев и Якововия брат Иоан, на които даде и името Воанергес, сиреч, синове на гърма.*

„Йоан по естество не притежаваше благ характер, какъвто разкрива неговият живот в по-късните години. Имаше си сериозни недостатъци. Бе не само горд, самоуверен и амбициозен за почести, но невъздържан и негодущ при оскърбление. Той и брат му бяха наречени „синове на гърма“. Зъл нрав и желание за отмъщение, дух на критикарство — всичко това притежаваше любимият ученик.“ *Деяния на апостолите, с. 540.*

б. Кое преживяване разкрива ясно отмъстителните характери на Йоан и на брат му Яков? Лука 9:51-56.

Лука 9:51-56: *И когато се навършваха дните да се възнесе, Той насочи лицето Си да пътува към Ерусалим. 52 И проводи пред Себе Си пратеници, които отидоха и влязоха в едно самарянско село да приготвят за Него. 53 Но не Го приеха, защото лицето Му беше обърнато към Ерусалим. 54 Като видяха това учениците Му Яков и Иоан, рекоха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби [както стори и Илия]? 55 А Той се обърна и ги смъбра; [и рече: Вие не знаете на какъв сте дух; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси]. 56 И отидоха в друго село.*

„Мисията на Христос не е да принуждава хората да Го приемат. Сатана и хората, действащи чрез неговия дух, се стараят да насилят съвестта. Под маската на ревност за правдата обединените със зли ангели хора причиняват понякога страдания на ближните си, за да ги обърнат към своите религиозни идеи. Но Христос винаги показва милост, винаги се старае да спечели чрез разкриване на любовта Си. Той не може да приеме никакъв съперник в душата, нито частична служба. Желает само доброволно служене, искрено предаване на сърцето, подтикнато от любов.“ *Пак там*, с. 541.

2. ЖАЖДАТА ЗА ПРЕВЪЗХОДСТВО

пон., 1 дек.

а. Какво следва да научим от ситуацията с молбата, към която се причисли Йоан и която едва не причини сериозно разделение сред апостолите? Марк 10:35-37; 9:35.

Марко 10:35-37: *Тогава се приближават при него Яков и Йоан, Заведеевите синове, и Му казват: Учителю желаем да ни сториш каквото и да поискаме от Тебе. 36 А Той им казва: Какво желаете да ви сторя? 37 Те Му рекоха: Дай ни да седнем, един отдясно Ти, а един отляво Ти в Твоята слава.*

Марко 9:35: *И като седна, повика дванадесетте и каза им: Който иска да бъде пръв, ще бъде от всички последен и на всички служител.*

„Веднъж Йоан се впусна в спор с няколко от братята си кой от тях следва да се счита за най-голям. Те не възнамеряваха думите им да достигнат до ухото на Господа; но Исус прочете сърцата им и се възползва от възможността да даде на учениците си урок по смирение. Урокът не беше само за малката група, която слушаше Неговите думи, но той трябваше да бъде записан в полза на всички Негови последователи до края на времето. [Марк 9:35 цитирано]

Онези, които притежават Христовия дух, няма да имат амбицията бъдат над братята си. За големи в Божиите очи ще бъдат сметнати душите, които са малки в собствените си очи.“ *Осветеният живот*, с. 55, 56.

б. Каква заблудена надежда вдъхнови тази молба? Деяния 1:6.

Деяния 1:6: *И тъй, веднъж, като се събраха, те Го питаха, казвайки: Господи, сега ли ще възвърнеш на Израила царството?*

„Въпреки че Христос често им даваше наставления за естеството на Своего царство, тези млади ученици още таяха надеждата си за един Месия, Който да заеме Своя трон и царска власт в съгласие с желанията на хората.“ *Деянията на апостолите*, с. 541, 542.

в. Как Исус поправи Йоан и другите ученици? Марк 9:38-41.

Марко 9:38-41: *Йоан Му каза: Учителю, видяхме един човек да изгонва бесове в Твое име; и му запретихме, защото не следваше нас. 39 А Исус рече: Недейте му запрещава, защото няма никой, който да извърши велико дело в Мое име, и да може скоро след това да Ме злослови. 40 Понеже оня, който не е против нас, е откъм нас. 41 Защото който ви напои с чаша вода, понеже сте Христови, истина ви казвам: той никак няма да изгуби наградата си.*

„...Яков и Йоан срещнаха човек, който, макар че не бе признат за последовател на Христос, изгонваше демони в Неговото име. Учениците забраниха на човека да работи и смятаха, че са прави в това, но когато разказаха случая на Исус, Той ги упрекна... Никой, проявил се по някакъв начин приятелски към Христос, не биваше да бъде отблъскван. Учениците не трябваше да се отдават на ограничен и тесногърд дух, но да изразяват същото далеч достигащо съчувствие, което бяха видели у своя Господ. Яков и Йоан бяха помислили, че възпирайки този човек, правят нещо за честта на Господа. Но те започнаха да разбират, че това бе израз на егоистична ревност. Признаха грешката си и приеха упрека.“ *Пак там, с. 543, 544.*

3. ЕДИН ПРЕОБРАЗЕН ХАРАКТЕР

вт., 2 дек.

а. Какво стана с Йоан, докато наблюдаваше характера на Христос и каква е поуката за нас от това? 1 Йоаново 1:2, 3.

1 Йоан. 1:2, 3: *(Защото животът се яви, и ние видяхме, и свидетелствуваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца и се яви нам), 3 това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас; а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос.*

„Но ден след ден, в противовес на бунтарския си дух той [Йоан] виждаше Исусовата нежност и въздържаност и слушаше Неговите уроци на смирение и търпение. Йоан отвори сърцето си за Божието влияние и стана не само слушател, но и изпълнител на думите на Спасителя. Той се научи да търпи игото на Христос и да носи Неговото бреме.

Исус укоряваше и предупреждаваше Своите ученици, учеше ги на предпазливост, но Йоан и неговите братя не Го напуснаха; избраха Го въпреки укорите. Спасителят не ги остави поради слабостите и грешките им. Те продължиха да споделят Неговите изпитания докрай и да учат уроците от живота Му. Наблюдавайки Го, преобразяваха своя ха-

рактер.“ *Копнежът на вековете*, с. 295, 296.

„Може да има забележителни дефекти в нрава на един човек, но когато стане истински Христов ученик, силата на Божествената благодат го прави ново създание. Христовата любов го преобразява и осветява. Но когато хората изповядват, че са християни, а тяхната религия не ги прави по-добри мъже и жени във взаимоотношенията им с другите - да бъдат едни живи представители на Христос по нагласи и характер - то те не са Негови.“ *Осветеният живот*, с. 55.

б. Каква е вестта на Йоан към всички вярващи след неговото преобразяване от любовта на Исус? 1 Йоаново 2:3-5; 3:18; 4:7, 16.

1 Йоан. 2:3-5: *И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. 4 Който казва: Познавам Го, а заповедите Му не пази, лъжец е, и истината не е в него. 5 Но ако някой пази словото Му, неговата любов към Бога е наистина съвършена. По това знаем, че сме в Него.*

1 Йоан. 3:18: *Дечица, да не любим с думи нито с език, но с дело и в действителност.*

1 Йоан. 4:7, 16: *Възлюбени, да любим един друго, защото любовта е от Бога; и всеки, който люби, роден е от Бога и познава Бога. 16 И ние познаваме и сме повярвали любовта, която Бог има към нас. Бог е любов; и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог пребъдва в него.*

„Йоан се стараяше да води вярващите да разбират възвишените привилегии, които щяха да получат чрез упражняване духа на любовта. Тази изкупителна сила, изпълваща сърцето, ще контролира всеки друг подтик и ще издига онези, които я притежават, над оскверняващото влияние на света. И ако се позволи на тази любов да се разгърне напълно и да стане водеща сила в живота, доверието и упованието им в Бога и Неговото отношение към тях ще бъде съвършено. Тогава те ще могат да дойдат при Бога с пълна увереност и ще знаят, че ще получат от Него всичко необходимо за сегашното и за вечното добро.“ *Деянията на апостолите*, с. 551, 552.

4. КАКВО ДА КАЖЕМ ЗА НАС?

ср., 3 дек.

а. Какво пагубно зло преобладаваше в църквата в Коринт, точно както при случая с ап. Йоан, и как би могло това с лекота да овладее и нас в днешно време? 1 Коринтяни 3:1-3.

1 Коринт. 3:1-3: *И аз, братя, не можах да говоря на вас, като на духовни, но като на плътски, като на младенци в Христа. 2 С мляко ви храних, не с твърда храна; защото още не можехте да го приемете, а и*

сега още не можете. 3 Понеже и досега сте плътски; защото, докато има между вас завист и разпра, не сте ли плътски, и не постъпвате ли по човешки?

„Господ е надарил църквата Си с големи благословения. Справедливостта изисква тя да върне тези таланти с лихва. С увеличаването на съкровищата на поверената ѝ истина са се увеличили и задълженията ѝ. Но вместо да използва и усъвършенства тези дарби, тя е изгубила и онова, което бе постигнала при по-ранния си опит. Нейното духовно състояние се е променило постепенно и почти незабелязано. Като започна да търси похвалите и приятелството на света, нейната вяра намаля, загуби се ревността ѝ, а горещата ѝ преданост отстъпи пред мъртвата формалност. Всяка стъпка напред към света е била стъпка настрана от Бога. С подхранването на гордост и светски амбиции, Христовият Дух се е оттеглил и в резултат са се вмъкнали съпреничество, разединение и разпри, които да я отклонят от пътя ѝ и да я направят слаба.“ *Свидетелства за Църквата, т. 5, с. 240, 241.*

„Невъзможно е за умовете, чийто фокус е изместен от завист и пререкания, да схванат дълбоките духовни истини на Божието слово.“ *Пак там, с. 241.*

6. Как сме призовани към призвание, по-високо от едно такова поведение? Галатяни 5:13-16.

Галатяни 5:13-16: *Защото вие, братя, на свобода бяхте призовани; само не употребявайте свободата си като повод за угаждане на плътта, но с любов служете си един на друг. 14 Защото целият закон се изпълнява в една дума, сиреч, в тая „Да обичаш ближния си както себе си“. 15 Но ако се хапете и се ядете един друг, пазете се да не би един друг да се изтребите. 16 Прочее, казвам: Ходете по Духа, и няма да угождавате на плътските страсти.*

„В Божия план няма място за егоистично съперничество.“ *Възпитание, с. 225.*

„Християните да считат за свой религиозен дълг потушаването на всяка завист и дух на надпревара. Те би следвало да се радват на превъзхождащата репутация или благосъстояние на своите братя, дори когато собственият им характер или постижение са сякаш в сянка. Точно гордостта и амбицията, подхранвани в сърцето на Сатана, станаха причина той да бъде изхвърлен от Небето. Тези злини са залегнали дълбоко в нашето паднало естество и ако не бъдат изкоренени, ще помрачат всяко добро и благородно качество и ще родят като свой вреден плод завист и разпри.

Трябва да се стремим по-скоро към истинска доброта, отколкото към величие. Онези, които имат ума Христов ще мислят скромно за себе си. Ще работят за чистотата и благополучието на църквата и ще бъдат готови да

жертват собствените интереси и желания, а не да причиняват разединение между братята си.“ *Свидетелства за Църквата, т. 5, с. 242.*

5. ВЪЗПИТАНИЕТО КАТО КЛЮЧ

чет., 4 дек.

а. Как нашето възпитание може да ни помогне или да ни спъне в изкушението да се отдаваме на духа на съперничеството? 2 Коринтяни 10:12; Филипяни 2:3; Колосяни 2:8.

2 Коринт. 10:12: *Защото не смеем да считаме или да сравняваме себе си с някои от ония, които препоръчват сами себе си; но те, като мерят себе си със себе си, и като сравняват себе си със себе си, не постъпват разумно.*

Филипяни 2:3: *Не правете нищо от партизанство или от тщеславие, но със смиреномъдрие нека всеки счита другия по-горен от себе си.*

Колосяни 2:8: *Внимавайте да ви не заплени някой с философията си и с празна измама, по човешко предание, по първоначалните учения на света, а не по Христа.*

„В нашите учебни институции трябваше да се упражнява влияние, което да противодейства на влиянието на света, а не да насърчава задоволяването на апетита, егоистичното задоволяване на сетивата, гордостта, амбицията, любовта към облеклото и показността, любовта към похвалите и ласкателствата и борбата за високи награди и почести като отплата за добър успех в учението. Всичко това не трябваше да бъде насърчавано в нашите училища. Всичките тези би било невъзможно да се избегнат, ако младежите се изпратят в държавните училища, където всеки ден ще бъдат в контакт с нещата, които биха покварили техния морал. По целия свят беше налице такова сериозно пренебрегване на правилното обучение у дома, че децата, обучени в държавните училища, в по-голямата си част бяха разпуснати и потопени в пороци.

Делото, което ние като народ бяхме призвани да свършим по този въпрос, бе да създадем училище и да извършим работата която Исус Христос от облачния стълб, бе посочил като дело на Своя народ - да обучаваме и възпитаваме нашите деца и младежи да спазват Божиите заповеди. Отявленото незачитане на Божия закон от света покварява морала на изповядващите, че спазват Божия закон. Но ние сме призвани да следваме примера на Авраам. За него Господ каза: „Аз знам, че той ще заповяда на чадата си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие“ (по *Бит. 18:19*).

Авраам трябваше да напусне родината си и бащиния си дом и да пребивава в чужда земя, за да може да въведе успешно новия ред в дома

си.“ *Основи на християнското възпитание*, с. 286.

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 5 дек.

1. Какви отрицателни черти на характера копнее Христос да преобрази у мен?
2. Как да реагирам, когато другите изглежда не ме оценяват и зачитат?
3. Какво мога да науча от основната цел, върху която преобразеният Йоан се бе съсредоточил?
4. Защо духът на съперничеството е толкова голям проблем днес?
5. Как начинът, по който се възпитава едно дете, може силно да се отрази на живота му?

Великото поръчение

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Идете, прочее, научете всичките народи, и кръствайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века. Амин“ (Матей 28:19, 20).

Препоръчително четиво: *Свидетелства за Църквата, т. 6,*

1) *част 2 „Евангелска работа“, подзаглавие „Притчата за изгубената овца“ (с. 124, 125 англ. изд.),*

2) *част 4 „Здравно мисионско дело“, гл. „Нашият дълг към обществото от вярващи“, от подзаглавие „Небрежност на църквата и проповедниците“ до подзаглавие „Нужда от покаяние“, вкл. (294-298 англ. изд.)*

„Евангелското поръчение е великата месианска основа на Христовото царство. Учениците трябваше да работят сериозно за души, представяйки на всеки милостивата покана. Не трябваше да чакат народът да отиде при тях, а те трябваше да отидат при Него.“ *Деяния на апостолите, с. 28.*

1. СРЕЩА В ГАЛИЛЕЯ

нед., 7 дек.

а. Къде отидоха учениците в отговор на Христовата покана? Матей 28:10, 16. Колко човека бяха на тази среща? 1 Коринтяни 15:6.

Матей 28:10, 16: *Тогава Исус им рече: Не бойте се; идете кажете на братята Ми да идат в Галилея, и там ще Ме видят. 16 А единадесетте ученика отидоха в Галилея, на бърдото, гдето Исус им определи.*

1 Коринт. 15:6: *Че след това се яви на повече от петстотин братя наведнъж, от които повечето и досега са живи, а някои починаха.*

„Поръчката бе поверена на дванадесетте, когато Христос се срещна с тях в горницата, но сега тя трябваше да бъде дадена на много по-голям брой Негови последователи. На събранието, което се състоя на една планина в Галилея, присъстваха всички вярващи, които можеха да бъдат призовани....

В определеното време на планинския склон се бяха събрали на малки групи около петстотин вярващи със силното желание да научат всичко възможно от виделите Христос след възкресението Му. Учениците минаваха от група на група, като разказваха всичко видно и чуто от тях за Исус и потвърждаваха казаното с текстове от Писанието,

както Исус го бе правил с тях. Тома разправяше случката със своето неверие и как бяха заличени всичките му съмнения. Изведнъж Исус застана сред тях. Никой не можеше да каже откъде или как бе дошъл. Много от присъстващите не Го бяха виждали преди това, но забелязаха на ръцете и нозете Му белезите от разпятието. И когато Го видяха, Му се поклониха.“ *Копнежът на вековете*, с. 818, 819.

2. ЗАПОВЕД, НОСЕЩА РАДОСТ

пон., 8 дек.

а. Коя заповед на Исус следва да окаже голямо въздействие? Матей 28:19, 20 (първа част).

Матей 28:19, 20 (първа част): Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, 20 като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал.

„Учениците Му се бяха поклонили, преди Той да заговори, а думите Му, излизащи от уста, която е била затворена от смъртта, ги развълнуваха с особена сила. Сега Той бе възкръсналият Спасител.“ *Копнежът на вековете*, с. 819.

„Само на една стъпка от Своя небесен престол Христос даде на учениците Си следната поръчка: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята — каза Той. — Идете, прочее, научете всичките народи.“ „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар“ (Марко 16:15). Многократно бяха повторени тези думи, за да могат учениците да схванат тяхното значение. Всички жители на земята, висши и нисши, богати и бедни трябваше да бъдат огрени от небесната светлина с ясни, силни лъчи. Учениците трябваше да бъдат съработници на своя Изкупител в делото за спасяване на света.“ *Пак там*, с. 818.

б. Какво уверение е включено в Христовата заповед? Марк 16:16.

Марк 16:16: Който повярва и се кръсти ще бъде спасен; а който не повярва ще бъде осъден.

„Христовите думи, изречени на планинския склон, бяха едно съобщение, че жертвата Му заради човека е пълна и достатъчна. Условието на изкуплението са били изпълнени. Делото, за което бе дошъл на този свят, е било извършено. Той бе на път към Божия престол, за да бъде прославен от ангели, началства и власти. Христос бе встъпил в Своята ходатайствена служба. Облечен с неограничена власт, Той предаде Своята заръка на учениците...“ *Пак там*, с. 819.

в. С какви думи апостол Петър потвърди тази основна истина и какъв бе резултатът? Деяния 4:12.

***Деяния 4:12:** И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между хората, чрез което трябва да се спасим.*

„Исус Христос - мъдростта и силата на Бога, беше темата на всяка беседа. Те въздигнаха името Му високо — единственото име, дадено под небето, чрез което хората могат да бъдат спасени. Докато разгласяваха пълнотата на Христос, възкръсналият Спасител, думите им вълнуваха сърцата. Мъже и жени биваха спечелвани за евангелието. Множества, които бяха оскърбявали Христовото име и презирали Неговата сила, сега се обявяваха за ученици на Разпнатия.“ *Деяния на апостолите, с. 594.*

3. „ДАДЕ МИ СЕ ВСЯКА ВЛАСТ“

вт., 9 дек.

а. Какво означават думите на Христос: „Даде ми се всяка власт“? Матей 28:18.

***Матей 28:18:** Тогава Исус се приближи към тях и им говори, казвайки: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята.*

„Тази сила не е намаляла с времето, нито се е изчерпила от непрестанното действие на Неговата изобилна благодат. За всички, които вярват в Него, Той е все още жив Спасител.“ *Копнежът на вековете, с. 319.*

„Когато сме сигурно утвърдени в Христос, ние имаме сила, която никое човешко същество не може да ни отнеме. Защо? Защото сме участници в Божественото естество, като сме избягнали развалата, която е в света чрез похотта. Участници сме в естеството на Този, Който дойде на земята, облечен в човешките одежди, за да може да застане начело на човешката раса и да развие характер без петно от грех.“

Защо много от нас са толкова слаби и неспособни? Защото гледаме към себе си, изучавайки собствените си темпераменти и чудейки се как да направим място за самите себе си, за собствените си личности и за своите особености, вместо да изучаваме Христос и Неговия характер.“ *Свидетелства за Църквата, т. 9, с. 187.*

б. Как получаваме сила от Христос? Филипяни 4:13; Евреи 12:1, 2.

***Филипяни 4:13:** За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява.*

***Евреи 12:1, 2:** Следователно и ние, като сме обиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяка тежота и греха, който*

лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на предлежащото пред нас поприще, 2 като гледаме на Исуса начинателя и завършителя на вярата ни, Който, заради предстоящата Нему радост, издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол.

„Божие слово, прието в душата, оформя мислите и се включва в развиването на характера.

Като гледаме постоянно на Исус с очите на вярата, ние ще се укрепим. Бог ще даде най-ценни откровения на Своите гладуващи и жадуващи чада. Те ще открият, че Христос е личен Спасител. Като се хранят от словото Му, ще констатира, че то е дух и живот. Словото унищожава плътското, земното естество и придава нов живот в името на Исус Христос. Светият Дух идва при душата като Утешител. Чрез преобразяващата сила на Неговата благодат в ученика се възпроизвежда Божият образ. Ученикът става ново създание. Любовта измества омразата и сърцето става богоподобно. Това означава да се живее „с всяко слово, което излиза от Божиите уста“. Това значи да се яде слезлият от небето Хляб.“ *Копнежът на вековете*, с. 391.

4. РАЗНАСЯНЕ НА БЛАГОВЕСТИЕТО

ср., 10 дек.

а. Какво се разбира под думите „Идете“ и „научете“? Матей 28:19 (първа част).

Матей 28:19 (първа част): *Идете, прочее, научете всичките народи.*

„Ние сме призвани да вдигнем очи към далечните страни. Христос събаря стената на разделението и отчуждението, на националните предразсъдъци, разделящи народите, и ни учи на любов към цялото човешко семейство. Той извежда хората от тесния, начертан от техния егоизъм кръг, заличава всички териториални граници и изкуствено създадени разделения в обществото. Не прави разлика между близки и чужденци, между приятели и врагове. Учи ни да гледаме на всеки нуждаещ се човек като на наш брат, а на света — като на наше работно поле.“ *Копнежът на вековете*, с. 823.

б. Какво обещание прибави Исус към мисионското поръчение и какво означава това за нас? Матей 28:20 (последна част).

Матей 28:20 (последна част): *И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века.*

„Църквата има обещанието на Христовото присъствие, когато извършва Христовото дело.“ *Пак там*, с. 825.

„[Христос] взе всички мерки за успешно провеждане на делото и пое върху Себе Си отговорността за неговия успех. Докато се покоряваха на Словото Му и работеха свързани с Него, те нямаше да претърпят неуспех. „Идете до всички нации — им заръча Той. — Идете и до най-отдалечените кътчета на обитаемото земно кълбо и знайте, че Моето присъствие ще бъде с вас. Работете с вяра и доверие, защото Аз няма да ви напусна никога.“

Поръката, която Спасителят даде на учениците Си, включва всички вярващи в Христос до края на времето. Фатална грешка е да се смята, че спасителното дело зависи единствено от труда на ръкоположения служител. Всички, до които е достигнало небесното вдъхновение, са длъжни да проповядват евангелието. Всички, които приемат живота на Христос, са назначени да работят за спасението на своите ближни. Именно за тази цел бе основана църквата. Всички, които приемат нейния свят обет, се задължават да станат съработници на Христос.“ *Пак там, с. 822.*

„Вие съработници ли сте с Христос? Не можете ли заради Него да понесете страдания, жертви и изпитания? На лице е възможност да се върши добро за душите на младежите и заблудените. Ако видите някой, чиито думи или отношение показват, че е отделен от Бога, не го обвинявайте. Не е ваша работа да го осъждате, но идете при него и му помогнете.“ *Свидетелства за Църквата, т. 6, с. 125.*

5. СПОДЕЛЯНЕ НА БЛАГАТА ВЕСТ

чет., 11 дек.

а. Какво е библейското определение за евангелието? Римляни 1:16, 17.

Рим. 1:16, 17: *Защото не се срамувам от благовестието [Христово]; понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва, първо на юдеина, а после и на езичника. 17 Защото в него се открива правдата, която е от Бога чрез вяра към вяра, както е писано: „Праведният чрез вяра ще живее“.*

„Прощението и оправданието са едно и също нещо. Вярващият от бунтовник, дете на греха и Сатана, се обръща на лоялен поданик на Христос Исус, чрез вярата - не поради някаква присъща доброта, а защото Христос го приема като Свое дете посредством осиновяването. Грешникът получава прошка за греховете си, защото те са понесени от неговия Заместник и Гарант. Господ се обръща към Своя небесен Отец, казвайки: „Това е Мое дете. Аз го освобождавам от осъждането на смъртта и му давам Моята гаранция за живота - вечният живот - защото Аз съм заел неговото място и съм страдал за греховете му. Той е Моят възлюбен син.“ Така човекът, оп-

ростен и облечен с красивите одежди на Христовата праведност, застава пред Бога безгрешен.

Грешникът може да бърка и да изпада в заблуди, но не е отхвърлен без милост. Неговата единствена надежда обаче е покаянието пред Бога и вярата в Господа Исуса Христа.“ *Отразяване на Христос*, с. 74.

б. Защо апостол Павел счита себе си за длъжник? Римляни 1:14, 15.

Рим. 1:14, 15: *Имам длъжност към гърци и към варвари, към учени и към неучени; 15 и така, колкото зависи от мене, готов съм да проповядвам благовестието и на вас, които сте в Рим.*

„В какъв смисъл Павел бе длъжник както на евреина, така и на гърка? Нему бе дадена задачата, която е дадена и на всеки Христов ученик [Матей 28:19, 20 цитирано]. Когато прие Христос, той прие тази поръчка. Осъзна, че върху него почива задължението да работи за всички класи хора - за евреи и неевреи, учени и необразовани, за тези, които заемат високи позиции и за тези в най-ниските слоеве на живота.“
Библейски коментар на АСД [Коментари на Е.Г.Уайт], т. 6, с. 1067.

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 12 дек.

1. Какво е възложил моят Господ конкретно на мен, в моята сфера?
2. Защо все още не съм получил Христовата сила в нейната истинска пълнота?
3. Какво предизвикателство и увереност отправя Господ към мен днес?
4. Какво означава името на Христос за Неговите последователи?
5. Какво означава „да гледаме към Христос“?

Практическо мисионерство

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТАВАНЕ: „Иди си у дома при своите, и кажи им какви неща ти стори Господ и как се смили за тебе.“ (Марк 5:19).

Препоръчително четиво:

1) *Свидетелства за Църквата, т. 6, част 4 „Здравно мисионерско дело“, подзаглавие „Нуждата на света“ (с. 254 -260 англ. изд.);*

2) *Пак там, т. 1, част „Свидетелство десето“, подзаглавие „Делото на изток“ от „Някои от тези личности практикуват неща, които наричат дарове...“ до „Почти е проумял нещата в правилна светлина.“ (с. 412 англ. изд.)*

„Учениците трябваше да започнат от там, където се намираха.“
Копнежът на вековете, с. 822.

1. МНОГО НАЦИОНАЛНОСТИ НА ЕДНО МЯСТО

нед., 14 дек.

а. Кога за първи път видимо се изпълни Христовото обещание за специална сила за учениците Му? Деяния 2:1-4.

Деян. 2:1-4: *И когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха на едно място. 2 И внезапно стана шум от небето като хвученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, гдето седяха. 3 И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. 4 И те всички се изпълниха със Светия Дух, и почнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят.*

„Светият Дух под формата на огнени езици застана над събраните. Това бе знакът за дадения на учениците дар, направил ги способни да говорят свободно непознати дотогава за тях езици. Огньят бе символ на пламенността, с която щяха да се трудят апостолите, както и на силата, която щеше да съпровожда делото им.“ *Деяния на апостолите, с. 39.*

б. Защо беше необходима в онзи момент дарбата за говорене на езици ? Деяния 2:5-11.

Деян. 2:5-11: *А тогава престояваха в Ерусалим юдеи, благочестиви човечи, от всеки народ под небето. 6 И като се чу тоя шум, една навалица се събра; и смутиха се, защото всеки един ги слушаше да говорят на неговия език. 7 И всички, смаяни и зачудени, си думаша: Ето, всички тия,*

които говорят, не са ли галилеяни? 8 Тогава как ги слушахме да говорят всеки на собствения наш език, в който сме родени? 9 Партяни, мидяни и еламита и жители от Месопотамия, от Юдея и Кападокия, Понт и Азия, 10 Фригия и Памфилия, от Египет и ония страни от Ливия, които граничат с Кириней, и посетители от Рим - и юдеи и прозелити, 11 критяни и араби, слушахме ги да говорят на нашите езици за великите Божи дела.

„Евреите се бяха разпилели почти по всички краища на обитавания тогава свят и в изгнаничеството си се бяха научили да говорят различни езици. Много от тях се намираха сега в Йерусалим за религиозните тържества. Тук имаше хора, говорещи познатите тогава езици. Тяхното разнообразие бе пречка за проповядване на евангелието. Затова Бог по чуден начин запълни недостига на апостолите. Светият Дух направи за тях това, което те нямаше да постигнат сами цял живот.“ *Пак там*, с. 39, 40.

2. СВИДЕТЕЛСТВАНЕ ЗА ХРИСТОС НА ЧУЖДИ ЕЗИЦИ

пон., 15 дек.

а. Какво казва апостолът за истинския дар да се говори на чужди езици? 1 Коринтяни 12:28, 30. Как е приложимо това в днешно време?

1 Коринт. 12:28, 30: *И Бог е поставил някои в църквата да бъдат: първо апостоли, второ пророци, трето учители, други да правят чудеса, някои имат изцелителни дарби, други с дарби на помагания, на управлявания, на говорене разни езици. 30 Всички имат ли изцелителни дарби? Всички говорят ли езици? Всички тълкуват ли?*

„Сред нас има такива, които без труд и изразходване на време в изучаване на чужд език биха могли да се квалифицират за прогласяване на истината пред други народи. В ранната църква мисионерите бяха надарени по чуден начин със знание на езици, на които да проповядват неизследимите богатства на Христос. И ако тогава Бог е пожелал да помогне по този начин на Своите служители, можем ли да се съмняваме, че Неговото благоволение няма да бъде и в нашето усилие да обучим онези, които по естествен начин са научили чужди езици и които - подходящо насърчени - биха занесли вестта на истината на своите съотечественици? Би трябвало да имаме повече работници в чуждестранните мисионски полета. И можехме да имаме, ако онези, които навлизаха в тях, представяха на разположение всеки свой талант...

В някои случаи може да е необходимо млади хора да научават чужди езици. Това те могат да направят най-успешно, като общуват с хората и всеки ден посвещават част от времето за изучаване на езика. Това трябва да се прави само като необходима подготвителна стъпка за образованието на хора, които вече се намират в самото мисионско поле и които при правилно обучение могат да станат работници. Много е важно тези, които са подтикнати към служене, да могат да говорят на майчиния си език на хората от различните нации.“ *Служители на евангелието*, с. 82, 83.

б. Какви таланти обещава Бог на Своите служители и какво трябва да правим, за да развиваме тези таланти? Ефесяни 2:8; 1 Коринтяни 12:7-11.

Ефесяни 2:8: Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога.

1 Коринт. 12:7-11: А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза. 8 Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух; 9 на друг вяра чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единия дух; 10 на друг да върши велики дела, а на друг да пророкува; на друг да разпознава духовете; на друг да говори разни езици; а пък на друг да тълкува езици. 11 А всичко това се върши от един и същи Дух, който разделя на всеки по особено, както му е угодно.

„Не че всички дарби ще се дадат на всеки един от вярващите... Но дарбите на Духа са обещани на всеки вярващ според нуждата му в Божието дело. Обещанието е точно толкова валидно и надеждно днес, както бе и в дните на апостолите.“ *Копнежът на вековете*, с. 823.

„Божие дело се нуждае от способни хора; то се нуждае от хора, които са обучени да служат като учители и проповедници. Има хора, които и при недостатъчно ниво на образование от училище или колеж, са се трудили с известен успех; но те можеше да постигнат много повече и да бъдат по-ефективни работници, ако в самото начало бяха придобили умствена дисциплина.“ *Служители на евангелието*, с. 92.

3. ЖИЗНЕНОВАЖНИ КЛЮЧОВЕ КЪМ УСПЕХА

вт., 16 дек.

а. Защо мисионските училища са толкова ценен ресурс и кое е първото задължение на всеки, който иска да бъде ефективен в споделянето на евангелието? 2 Тимотей 2:15.

2 Тимотей 2:15: Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от що да се срамува, като излагаш право

„Делото за спечелване на души за Христос изисква внимателна подготовка. Хората не могат да се заемат да служат на Господа без необходимото обучение и да очакват максимални успехи. Механици, адвокати, търговци, хората от който и да е вид занаят и професия, се обучават за дейността, която се надяват да практикуват. Тяхната цел е да станат възможно най-ефективни. Отидете при шапкарката или шивачката и тя ще ви каже колко време се е трудила, преди да придобие задълбочени познания за професията си. Архитектът ще ви каже колко време му е отнело да разбере как да планира изискана и удобна сграда. И така е във всички сфери на дейност, в които хората работят.

Трябва ли Христовите служители да показват по-малко усърдие в подготовката за работа, която е безкрайно по-важна? Трябва ли да са невежи за начините и средствата, които могат да се използват за спечелване на души? Изисква се познаване на човешката природа, внимателно изучаване, внимателно обмисляне и сериозна молитва, за да знаем как да подхождаме към хората по великите теми, които засягат тяхното вечно благополучие.“ *Служители на евангелието, с. 92.*

„Само пред Божия олтар можем да запалим светилниците си с божествения огън...

Божии пратеници трябва да прекарват дълго време с Господа, ако искат да имат успех в работата си. Има една история за една възрастна жена от Ланкашир, която веднъж се заслушала в причините, на които съседите ѝ приписвали успеха на техния пастор. Съседите споменавали дарбите му, отношението му към хората, обноските му. „Не - казала старицата, - аз ще ви кажа каква е причината. Вашият човек е „много гъст“ с Всемогъщия.“ *Пак там, с. 255.*

б. Каква божествена защита е обещана на Христовите ученици, които излизат да разпространяват вестта на истината? Марк 16:18 (първа част). Посочете пример за изпълнението на това обещание. Деяния 28:1-5.

Марко 16:18 (първа част): *Змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди.*

Деян. 28:1-5: *И когато се избавихме, познахме, че островът се наричаше Малта. 2 А туземците ни показаха необикновено човеколюбие, защото приеха всички нас, и, понеже валише дъжд и беше студено, накладоха огън. 3 И когато Павел натрупа един куп храсти и го тури на огъня, една ехидна излезе от топлината и се залепи за ръката му. 4 А туземците, като видяха змията, как висеше на ръката му, думаха помежду си: Без съмнение този човек ще е убиец, който, ако и да се е*

избавил от морето, пак правосъдието не го остави да живее. 5 Но той тръсна змията в огъня и не почувствува никакво зло.

„По онова време [времето на ранното християнство] убийството чрез отравяне се практикуваше често. Безскрупулни хора не се поколебаваха да премахнат чрез отрова изпращащите се на пътя на амбициите им. Исус знаеше, че животът на учениците Му ще бъде изложен на такава опасност. Много хора щяха да смятат, че правят услуга на Бога, като умъртвяват Неговите служители. Затова Той им обеща да ги закриля.“ *Копнежът на вековете, с. 821.*

4. СЛУЖЕНЕ НА БОЛНИТЕ

ср., 17 дек.

а. Каква допълнителна сила даде Исус на Своите ученици и кое тяхно заявление потвърди тази дарба? Лука 9:1; 10:17 Какво им отговори Христос? Лука 10:20.

Лука 9:1: И като свика дванадесетте, даде им сила и власт над всички бесове, и да изцеляват болести.

Лука 10:17: И седемдесетте се върнаха с радост, и казаха: Господи, в Твоеото име и бесовете се покоряват на нас.

Лука 10:20: Обаче, недейте се радва на това, че духовете ви се покоряват; а радвайте се, че имената ви са написани на небесата.

„Не се радвайте от това, че притежавате сила, за да не забравите, че сте зависими от Бога. Бъдете внимателни да не ви завладее себедоволството и да не работите със собствената си сила вместо с духа и силата на вашия Господ. Личното „аз“ винаги е готово да отдаде заслугата на себе си, ако се постигне някакъв успех в делото. Когато собственото „аз“ се ласкае и възхвалява, впечатлението у другите, че Бог е всичко и във всичко се притъпява.... Когато осъзнаваме нашата слабост, ние се научаваме да зависим от сила, която не ни е присъща.“ *Копнежът на вековете, с. 493.*

б. Какъв беше резултатът от това, че Исус даде приоритет на изцелението на болните? Лука 4:38, 39; 5:12, 13; 6:6, 10.

Лука 4:38, 39: И като стана та излезе от синагогата, влезе в Симоновата къща. А Симоновата тъща беше хваната от силна треска; и молиха Го за нея. 39 И Той, като застана над нея, смъмра треската, и тя я остави; и на часа стана та им прислужваше.

Лука 5:12, 13: И когато беше в един от градовете, ето, човек, който беше цял прокажен, като видя Исуса, падна на лицето си и Му се помоли,

казвайки: Господи, ако искаш можеш да ме очистиш. 13 А Той простря ръка и се допря до него, и рече: Искам; бъди очистен. И на часа показата го остави.

Лука 6:6, 10: И в друга събота влезе в синагогата и поучаваше; и там имаше един човек, чиято дясна ръка бе изсъхнала. 10 И като ги изгледа всички, рече на човека: Простри ръката си. И той направи така; и ръката му оздравя.

„По време на Своята дейност Исус отделяше повече време за лекуване на болни, отколкото за проповядване. Чудесата, които вършеше, свидетелстваха за истинността на думите Му, че е дошъл не да унищожава, а да спасява. Правдата Му Го предвождаше и Божията слава бе Неговата задна стража. Където и да отидеше, новините за милосърдието на Исус стигаха преди Него. Там, откъдето бе минал, хората, получили милост от Спасителя, се радваха на здраве и изпробваха новите сили, които бяха придобили. Около тях се събираха тълпи, за да чуят от устните им за делата, извършени от Господа. Гласът Му бе първият звук, който мнозина чуваха; лицето Му бе първото нещо, което някои виждаха. Защо в такъв случай да не обичат Исус и да не Го хвалят? Минавайки през градове и села, Исус бе като поток от жизнена сила, който разпръсква по пътя си живот и радост.“ *Пак там*, с. 350.

в. Какво вършеха учениците по примера на Христос? Деяния 3:1-7; 9:32-34; 28:8, 9.

Деян. 3:1-7: Един ден, когато Петър и Иоан отиваха в храма в деветия час, часът на молитвата, 2 някои носеха един човек куц от рождението си. Него слагаха всеки ден при тъй наречените Красни врата на храма, да проси милостиня от ония, които влизаха в храма. 3 Той, като видя Петра и Иоана, когато щяха да влязат в храма, попроси да му се даде милостиня. 4 А Петър, с Иоана, се взря в него и рече: Погледни ни. 5 И той внимаваше на тях, като очакваше да получи нещо от тях. 6 Но Петър рече: Сребро и злато аз нямам; но каквото имам, това ти давам; в името на Исуса Христа Назарянина, [стани и] ходи. 7 И като го хвана за дясната ръка, дигна го; и на часа нозете и глезените му добиха сила.

Деян. 9:32-34: И Петър, като обикаляше всичките вярващи, слезе и до светиите, които живееха в Лида. 33 И там намери един човек на име Еней, който бе пазил легло осем години, понеже беше парализиран. 34 И Петър му рече: Енее, Исус Христос те изцелява; стани направи леглото си. И веднага той стана.

Деян. 28:8, 9: И случи се Попливият баща да лежи болен от треска и дизентерия; а Павел влезе при него, и като се помоли, положи ръце на него и го изцели. 9 Като стана това, и другите от острова, които

5. ОБЛЕКЧАВАНЕ НА ЧОВЕШКОТО СТРАДАНИЕ

чет., 18 дек.

а. Какво широкообхватно поръчение се отнася и за нас до края на благодатното време? Матей 10:7, 8; Марк 5:19; 16:18 (последна част); Лука 9:1, 2.

Матей 10:7, 8: *И като отивате, проповядвайте, казвайки: Небесното царство наближи. 8 Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, бесове изгонвайте; даром сте приели, даром давайте.*

Марко 5:19: *Обаче Той не го допусна, но му каза: Иди си у дома при своите, и кажи им какви неща ти стори Господ и как се смили за тебе.*

Марко 16:18 (последна част): *На болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват.*

Лука 9:1, 2: *И като свика дванадесетте, даде им сила и власт над всички бесове, и да изцеляват болести. 2 И изпрати ги да проповядват Божието царство и да изцеляват болните.*

„Христовите последователи трябва да работят така, както Той работеше. Ние трябва да храним гладните, да обличаме голите и да утешаваме страдащите и измъчените. Необходимо е да помагаме на отчаяните и да вдъхваме надежда на обезсърчените... Христовата любов, изразена чрез всеотдайно служене, е по-ефикасно средство за променяне на злодея, отколкото мечът или съдебното наказание. Оръжието и съдът са необходими, за да всяват страх у закононарушителите, но любещият мисионер може да направи много повече. Често сърцето се закоравява от укорите, но то може да се смекчи от Христовата любов. Мисионерът може да облекчава не само физическото страдание, но и да заведе грешника при великия Лекар, Който е в състояние да очисти душата от проказата на греха. Бог е наредил така, че болните, нещастните, завладените от нечисти духове да чуят гласа Му чрез Неговите служители. Той иска чрез човешки посредници да бъде такъв Утешител, какъвто светът не познава.“ *Копнежът на вековете*, с. 350, 351.

б. Кой библейски принцип се отразява върху някои от методите на изпълнение на Господното дело? Еклесиаст 3:1; 8:5.

Еклесиаст 3:1: *Има време за всяко нещо, и срок за всяка работа под небето.*

Еклисиаст 8:5: *Който пази заповедта няма да види нещо зло; и сърцето на мъдрия познава, че има и време и съдба за непокорството.*

„...ще бъдат извършвани дела на лечение със съмнителен характер, за които ще се претендира, че са с божествен характер.

Поради тази причина Господ е определил начин, по който Неговият народ трябва да продължи делото на физическо изцеление, съчетано с учението на словото. Нужно е да бъдат създадени санаториуми и с тези институции да бъдат свързани работници, които ще извършват истинска медицинска мисионерска работа.“ *Медицинско служение, стр. 14.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 19 дек.

1. Защо дарбата за говорене на езици е била необходима в дните на апостолите?
2. Какво правя с поверените ми таланти?
3. Как мога да подобря служението си за другите в сферата на медицинското дело?
4. При какви обстоятелства Исус предлага защита срещу смъртоносни опасности?
5. Как мога да разширя своята полезност в делото Господне?

Посрещане на жетвата от души

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Излез по пътищата и по оградите, и колкото намериш накарай ги да влязат, за да се напълни къщата ми“ (Лука 14:23, втора част).

Препоръчително четиво: *Свидетелства за Църквата*, т. 6, част 4 „Здравно мисионско дело“, от подзаглавие „Наградата на служенето“ до края на 4-та част (с. 305 -312 англ. изд.)

„Всеки, получил евангелието, е получил и свята истина, за да я раздава на света. Божият верен народ се е състоял винаги от настъпателни мисионери...“ *Деяния на апостолите*, с. 109.

1. ПОДГОТОВКА НА БОЖИЕТО ДОМОЧАДИЕ

нед., 21 дек.

а. Опишете духовната подготовка, необходима за плодотворни мисионерски усилия. Притчи 16:1; Деяния 1:14 (първа част); 2:1.

Притчи 16:1: Плановите на сърцето принадлежат на човека, но отговорът на езика е от Господа.

Деян. 1:14 (първа част): Всички тия единомудно бяха в постоянна молитва.

Деян. 2:1: И когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха на едно място.

„Първите ученици излязоха да проповядват словото. Те разкриваха Христос в живота си и Господ работеше заедно с тях „и потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха.“ (Марк 16:20). Бяха се подготвили за своята работа. Преди деня на Петдесетницата те се събраха заедно, отстраниха всички несъгласия помежду си и станаха напълно единомудни. Вярваха в Христовото обещание, че благословението ще им бъде дадено и затова се молеха с вяра. Не искаха благословения само за себе си; чувстваха голямата си отговорност за спасяването на хора. Евангелието трябваше да се занесе и до най-отдалечените кътчета на земята и те поискаха да бъдат надарени със силата, която Христос бе обещал. Тогава Светият Дух се изля над тях и хиляди преживяха духовно обръщане в един ден.

Така може да бъде и днес. Вместо човешки спекулации, нека бъде проповядвано Божието слово. Нека християните да премахнат своите различия и да се посветят на Бога за спасението на изгубените. Нека с вяра поискат благословието и то ще дойде. Изливането на Духа в дните на апостолите бе „ранният дъжд“ и резултатът бе славен, но „късният дъжд“ ще бъде много по-изобилен (Йоил 2:23).“ *Копнежът на вековете*, с. 827.

2. ПОДГОТОВКА ЗА ЖЪТВАТА

пон., 22 дек.

а. Опишете духовните недъзи, които църквата трябва напълно да преодолее, преди да могат големи множества от новопокръстени безопасно да влязат в нейните редици. Лука 21:34; Матей 24:48-50; 25:42-45.

Лука 21:34: Но внимавайте на себе си, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи, и ви постигне оня ден внезапно като примка.

Матей 24:48-50: Но, ако оня слуга е зъл, и каже в сърцето си: Господарят ми се забави, 49 и той почне да бие служителите си, и да яде и пие с пияниците, 50 господарят на оня слуга ще дойде в ден, когато той не го очаква, и в час, когато не знае.

Матей 25:42-45: Защото огладнях и не Ме нахранихте; ожаднях и не Ме напоихте; 43 странник бях, и не Ме облякохте; болен и в тъмница бях, и не Ме посетихте. 44 Тогава и те в отговор ще кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме? 45 Тогава в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже не сте направили това на ни един от тия най-скромните, нито на Мене сте го направили.

„За колко много църкви се полагат грижи като за малки болни агънца от тези, които би трябвало да търсят изгубените овци! А през цялото това време милиони по милиони души загиват без Христос.

Божествената любов се бе затрогнала за хората до неизследими дълбини и ангелите се чудят, като виждат, че получателите на великата любов проявяват само повърхностна признателност. Небето негодува от проявата на небрежността, с която се гледа на човешките души. Бихме ли искали да знаем какво мисли Христос за това? Как биха се чувствали баща и майка, ако знаеха, че тяхното дете, изгубено в студа и снега, е било отминато и оставено да загине от хора, можещи да го спасят? Не биха ли се оскърбили страшно и не биха ли възнегодували бурно? Не биха ли порицали тези убийци с ярост, гореща като сълзите им и силна като любовта им? Страданията на всеки човек са страдания на едно Божие дете, така че тези, които не протягат ръце за помощ към загиващи близки предизвикват

справедливия Божия гняв.“ *Копнежът на вековете*, с. 825.

б. Кой трябва да бъде включен в получаването на Божията благодат? Лука 14:23; 2 Летописи 6:32, 33.

Лука 14:23: *И господарят рече на слугата: Излез по пътищата и по оградите, и колкото намериш накарай ги да влязат, за да се напълни къщата ми.*

2 Летописи 6:32, 33: *А за чужденеца, още който не е от хората Ти Израиля, но иде от далечна страна, заради Твоето велико име, и заради Твоята мощна ръка, и заради Твоята издигната мишца, - когато дойдат та се помолят в този дом, 33 тогава послушай от небето, от местобиталището Си, и действуй според всичко, за което чужденецът Те призове; за да познаят името Ти всичките племена на света, и Ти се боят както хората Ти Израил, и да познаят, че с Твоето име се нарече този дом който построиш.*

„На учениците Си Христос каза: „Вие сте свидетели на Моя себепожертвувателен живот за света. Вие сте свидетели на Моя труд за Израил. Макар те да не пожелаха да дойдат при Мене, за да имат живот, макар свещеници и управници да постъпиха с Мене така, както си поискаха, макар да Ме отхвърлиха, както предсказаха и Писанията, те ще имат още една възможност да Ме приемат като Божия Син. Вие видяхте, че всички, които идват при Мене, изповядвайки греховете си, Аз великодушно ги приемам. Никога няма да изпъдя този, който дойде при Мене. Всички, които пожелаят, могат да се примирят с Бога и да получат вечен живот. На вас, Моите ученици, Аз поверявам тази вест на милост. Тя трябва да бъде предложена най-напред на Израил, а след това на всички народи, племена и езици. Тя трябва да се предложи както на евреи, така и на езичници. Всички, които повярват, трябва да бъдат събрани в една църква.“ *Пак там*, с. 821.

3. ДОСТИГАНЕ ДО ИЗГУБЕНИТЕ

вт., 23 дек.

а. Опишете Божия план за невярващите с искрено сърце — атеисти и езичници, — които всъщност дълбоко в себе си търсят Бога. Евреи 11:6; Исаия 56:3-8.

Евреи 11:6: *А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които го търсят.*

Исаия 56:3-8: *А чужденецът, който се е прилепил към Господа да не говори като каже: Господ съвсем ще ме отдели от хората Си; нито да каже скопецът: Ето, аз съм сухо дърво. 4 Защото така казва Господ за*

скопците: Които пазят съботите Ми, и избират каквото Ми е угодно, и държат здраво завета Ми: 5 На тях Аз ще дам в дома Си и вътре в стените Си спомен и име по-добро от синове и дъщери; на тях ще дам вечно име, което няма да се заличи. 6 Също и чужденците, които се прилепват към Господа, за да Му служат, да обичат името на Господа, и да бъдат Негови слуги, - всеки от тях, който пази съботата да я не оскверни, и държи завета Ми, - 7 и тях ще доведе в светия Си хълм, и ще ги зарадвам в Моя молитвен дом; всеизгарянията им и жертвите им ще Ми бъдат благоугодни на олтара Ми, защото домът Ми ще се нарече Молитвен дом на всичките племена. 8 Господ Иеова, Който събира изгонените на Израиля ето що казва: Ще му събера още и други освен своите му, които вече са събрани.

„Сред жителите на земята, разпръснати по всичките ѝ части, има и такива, които не са преклонили коляно пред Ваала. Подобно на небесните звезди, появяващи се само през нощта, тези верни люде ще започнат да светят, когато тъмнина ще покрие земята и мрак племената. В езическа Африка, в католическите страни на Европа и Южна Америка, в Китай, в Индия, в морските острови и по всички тъмни кътчета на земята Бог Си е запазил избрани люде, които ще излъчват светлина в тъмнината и ясно ще разкрият на отстъпилото човечество преобразяващата сила на послушанието към Божия закон.“ *Пророци и царе, с. 188, 189.*

„По целия свят мъже и жени търсят небето с желание. Молитви, сълзи и въпроси се издигат от души, копнеещи за светлина, за благодат и за Светия Дух. Мнозина са на границата на царството и очакват само да бъдат въведени в него.“ *Деяния на апостолите, с. 109.*

б. Какво обещание дава Бог на всички вярващи? Римляни 10:8-11. Какво представлява вярата, за разлика от самонадеяността? Второзаконие 6:6-9.

Рим. 10:8-11: Но що казва тя? Казва, че „думата е близо при тебе, в устата ти и в сърцето ти“, сиреч думата на вярата която проповядваме. 9 Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите ще се спасиш. 10 Защото със сърце вярва човек и се оправдава, и с уста прави изповед и се спасява. 11 Защото писанието казва: „Никой, който вярва в Него, не ще се посрами“.

Второзак. 6:6-9: 6 Тия думи, които ти заповядвам днес, нека бъдат в сърцето ти; 7 и на тях да учиш прилежно чадата си, и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш. 8 Да ги връзваш за знак на ръката си, и да бъдат като надчелия между очите ти. 9 И да ги написваш на стълбовете на врати-

те на къщата си и на портите си.

„...Сатана ще може чрез различни измами да върши чудеса, които ще бъдат считани за истински. С такива чудеса той се надяваше да изпита и израилтяните по времето на избавлението им от Египет. Настанвлението, дадено на Мойсей за Израил, се отнася и за нас: *[Второзаконие 6:6-9 цитирано.]*

Когато приведем живота си в пълно послушание на Божия закон, считайки Бог за нашият върховен Водач и държейки се за Христос като нашата надежда за праведност, Бог ще работи за нас. Това е праведността чрез вяра, праведност, забулена в мистерия, за която светският човек не знае нищо и която той не може да разбере. Софистиката и раздорите се намират в следите на змията; но когато Божиите заповеди усърдно се изучават и практикуват, те ни отварят канал за общуване с небето и ни помагат да различим истината от измамата. Това послушание изработва божествената воля за нас, внасяйки в живота ни праведността и съвършенството, които се виждаха в живота на Христос.“ *Издадени ръкописи, т. 7, с. 357.*

4. ИСТИНСКА, ИСКРЕНА ВЯРА

ср., 24 дек.

а. Как истинската вяра се откроява от фалшивата вяра? Яков 2:19, 20; Галатяни 5:6.

Яков 2:19, 20: *Ти вярваш, че има само един Бог, добре правиш; и беговете вярват и треперят. 20 Обаче искаш ли да познаеш, о суетни човече, че вяра без дела е безплодна?*

Галатяни 5:6: *Понеже в Христа Исуса нито обрязването има някаква сила, нито необрязването, но вяра, която действува чрез любов.*

„Истинската, искрена вяра винаги действа чрез любов. Когато погледнеш към Голгота, не го правиш, за да успокоиш душата си за неизпълнения дълг, не е, за да се приспиш, а за да създадеш вяра в Исус, вяра, която ще работи, очиствайки душата от тинята на егоизма. Когато се хванем за Христос чрез вяра, нашата работа едва започва. Всеки човек има някакви покварени и греховни навици, които трябва да бъдат преодоленни чрез енергична битка. Всяка душа е длъжна да се включи в борбата на вярата. Ако човек е последовател на Христос, той не може да бъде рязък в отношенията си, коравосърдечен и лишен от съчувствие. Той не може да бъде груб в речта си. Не може да е пълен с помпозност и самомнение. Той не може да бъде надменен, нито да използва груби думи, да укорява и осъжда.

Усилието на любовта произтича от действието на вярата. Библейската религия означава постоянна работа. Нека светлината ви така да свети

пред хората, че те да могат да видят добрите ви дела и да прославят вашият небесен Отец (по Матей 5:16). Изработвайте собственото си спасение със страх и трепет, защото Бог е, Който ви прави и да искате, и да действувате според богатата Му воля. Трябва да бъдем ревностни за добри дела, да внимаваме да поддържаме вършенето на добри дела. Истинският Свидетел заявява: „Зная делата Ти“ (Откровение 2:2).

Макар да е вярно, че нашите активни действия сами по себе си няма да ни осигурят спасение, също така е вярно, че вярата, която ни свързва с Христос, ще подтикне душата към работа.“ *Избрани вести, кн. 2, с. 20.*

б. Обяснете истинското значение на кръщението. Марк 1:4; 1 Петрово 3:21; Римляни 6:4-9.

Марко 1:4: Иоан дойде, който кръщаваше в пустинята, и проповядваше кръщение на покаяние за опрощаване на греховете.

1 Петр. 3:21: Която е образа на кръщението и сега ви спасява, (не измиването на плътската нечистота, но позива към Бога на чиста съвест), чрез възкресението на Исуса Христа.

Рим. 6:4-9: Затова, чрез кръщението ние се погребяхме с Него да участвуваме в смърт, тъй щото, както Христос биде възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот. 5 Защото, ако сме се съединили с Него чрез смърт подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение подобно на Неговото; 6 като знаем това, че нашето старо естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха. 7 Защото, който е умрял, той е оправдан от греха. 8 Но ако сме умрели с Христа, вярваме, че ще и да живеем с Него, 9 знаейки, че Христос, като биде възкресен от мъртвите, не умира вече; смъртта няма вече власт над Него.

„Христос направи кръщението знак за влизане в Неговото духовно царство. Превърна го в категорично условие, което трябва да бъде спазвано от всеки, пожелал да признае, че се намира под властта на Отца, Сина и Светия Дух. Преди човекът да открие в църквата своя дом, преди да прекрачи прага на Божието духовно царство, трябва да приеме печата на Божественото име „Господ е правда наша“ (Еремия 23:6).“ *Свидетелства за Църквата, т. 6, с. 91.*

5. СЪБИРАНЕ ЖЪТВАТА НА ДУШИТЕ

чет., 25 дек.

а. Какво би трябвало да бъде очевидно в живота на вярващия преди кръщението? Деяния 2:38; 8:36, 37; Ефесяни 4:22, 23.

Деян. 2:38: А Петър им рече: Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете тоя дар, Светия Дух.

Деян. 8:36, 37: *И като вървяха по пътя дойдоха до една вода; и скопецът каза: Ето вода; какво ми пречи да се кръстя? 37 [И Филип рече: Ако вярваш от все сърце, можеш. А той в отговор каза: Вярвам, че Исус Христос е Син Божий].*

Ефесяни 4:22, 23: *Да съблечете, според по-предишното си поведение, стария човек, който тлее по измамнителните страсти, 23 да се обновите в духа на своя ум.*

„Кръщението е най-тържественото отричане от света. Който се кръщава в тройното име на Отца, Сина и Светия Дух, публично заявява на прага на своя християнски живот, че напуска служенето при Сатана и става член на царското семейство - дете на небесния Цар.” *Свидетелства за Църквата, т. 6, с. 91.*

„[Кандидатите за кръщение] следва да бъдат приети, когато дадат доказателства, че напълно разбират и осъзнават своето положение.“ *Свидетелства към проповедници, с. 128.*

б. Какво обещание е дадено на истинските вярващи и при какви условия? Матей 1:21; 24:13; Йоан 10:27-29.

Матей 1:21: *Тя ще роди син, когото ще наречеш Исус {Спасител.}; защото Той е Който ще спаси людеите Си от греховете им.*

Матей 24:13: *Но който устои до край, той ще бъде спасен.*

Йоан 10:27-29: *Моите овце слушат гласа Ми, и Аз ги познавам, и те Ме следват. 28 И Аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат, и никой няма да ги грабне от ръката Ми. 29 Отец Ми, Който Ми ги даде, е по-голям от всички; и никой не може да ги грабне от ръката на Отца.*

„Врагът никога не може да отнеме от ръката на Христос този, който се доверява простичко на Неговите обещания. Ако душата уповава и действа послушно, умът е податлив на божествените впечатления и Божията светлина грее в него, просветлявайки разбирането. Какви привилегии имаме в Христос Исус!

Трябва старателно да бдим за завръщането на Господа... Всеки момент трябва вярно да се оползотворява. „Който устои докрай, той ще бъде спасен.“ *Синове и дъщери на Бога, с. 351.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 26 дек.

1. Как да се подготвя да извърша своя дял в изпълнението на великото поръчение?
2. Как мога да развия истинска вяра?
3. Какво означава за мен спасението, както е посочено в Матей 1:21?
4. Определете разликата между истинската и фалшивата вяра.
5. Какво означава кръщението?

ЗАЛЕЗ НА СЛЪНЦЕТО

ОКТОМВРИ

4 - 19:03 ч.

11 - 18:51

18 - 18:40

25 - 18:29

НОЕМВРИ

1 - 17:19 ч.

8 - 17:11

15 - 17:04

22 - 16:58

29 - 16:55

ДЕКЕМВРИ

6 - 16:53 ч.

13 - 16:53

20 - 16:55

27 - 16:58

Корекция на залезите в минути
за някои градове в България (спрямо София)

Благоевград + 1

Бургас - 17

Варна - 18

В. Търново - 9

Видин + 2

Враца - 1

Габрово - 8

Добрич - 18

Кюстендил + 3

Кърджали - 8

Ловеч - 6

Монтана 0

Плевен - 5

Пловдив - 6

Разград - 13

Русе - 10

Силистра - 16

Сливен - 12

Смолян - 6

Ст. Загора - 9

Търговище - 13

Хасково - 9

Шумен - 14

Събота, 4 октомври 2025 г. е ден за все-
общ пост, за молитва, за лично освещение
и за успеха на Божието дело.

Програма за сутрешно и вечерно богослужение

ОКТОМВРИ

Дата	Ден	Сутрешно богослужение	Вечерно богослужение
1	сряда	Лука 4:5-8	Йов 19:25-27
2	четвъртък	Лука 4:9-13	Откровение 2:4
3	петък	Псалм 51:6, 7	Молитвен час
4	събота	Йоил 1:15; 2:12-18	Залез: 19:03 ч
5	неделя	Псалм 25:11-13	Йоан 3:3-6
6	понеделник	Изход 13:21, 22	Откровение 22:12
7	вторник	Матей 14:28-31	Притчи 3:11, 12
8	сряда	Псалм 39:1-4	Иов 21:7, 13-18
9	четвъртък	Битие 26:3-5	Исая 41:21, 22
10	петък	2 Лет. 31:20, 21	Молитвен час
11	събота	Псалм 24:3-6	Залез: 18:51 ч
12	неделя	2Лет. 32:6-8	1 Петрово 1:3-7
13	понеделник	3Царе 2:3	Еремия 31:3
14	вторник	Псалм 27:1-3	Исая 25:1, 4
15	сряда	Матей 15:10, 11, 19	Псалм 51:9-12
16	четвъртък	2 Коринтяни 9:8	Йоан 14:15-18
17	петък	Ездра 7:9, 10	Молитвен час
18	събота	Псалм 23	Залез: 18:40 ч.
19	неделя	Второз. 7:17-19,21	Матей 18:19,20
20	понеделник	Псалм 68:19, 20	Псалм 40:16, 17
21	вторник	Лука 9:10, 11	Йоан 2:23-25
22	сряда	Исая 1:16, 17	Осия 14:1, 2
23	четвъртък	Михей 6:6-8	Псалм 43:5
24	петък	1Кор. 16:13, 14	Молитвен час
25	събота	Исая 2:5, 12, 17-19	Залез: 18:29 ч
26	неделя	Колосяни 3:12-15	Второз. 32:1-6
27	понеделник	Притчи 16:20	1Петрово 3:10-13
28	вторник	Второз. 32:9-11, 15	Псалм 37:27-29
29	сряда	Исая 49:13-16	Исая 64:6-9
30	четвъртък	Притчи 16:20	Еклисиаст 2:10, 11
31	петък	Матей 18:19, 20	Молитвен час

НОЕМВРИ

Дата	Ден	Сутрешно богослужение	Вечерно богослужение
1	събота	Матей 18:19, 20	Залез: 17:19 ч
2	неделя	Йоан 15:1-5	Исая 40:3
3	понеделник	Лука 5:4-11	1 Петрово 4:7, 8
4	вторник	Ефесяни 2:8-10	Филипяни 2:8, 9
5	сряда	2 Царе 3:9-12	3 Царе 3:14
6	четвъртък	2 Лет. 15:1,2	Второзаконие 31:17
7	петък	Лука 16:9-13	Молитвен час
8	събота	Еремия 3:9-11	Залез: 17:11 ч
9	неделя	1 Коринт. 2:2	2 Коринт. 1:3-5
10	понеделник	Притчи 3:21-23	Притчи 3:24-26
11	вторник	Второзаконие 31:8	Исая 55:10, 11
12	сряда	Лука 18:1-8	1Солун. 5:1-6
13	четвъртък	Псалм 143:6-8	2 Тимотей 2:11-13
14	петък	3Царе 3:9-12	Молитвен час
15	събота	Исая 41:10-14	Залез: 17:04 ч
16	неделя	Яков 2:5	Езекиил 33:10, 11
17	понеделник	1Лет. 22:13	Матей 5:43-48
18	вторник	Притчи 3:27-28	Филипяни 3:13, 14
19	сряда	Еремия 45:3-5	Исая 40:6-8
20	четвъртък	1Петрово 3:3, 4	Даниил 4:27
21	петък	Филипяни 3:7,8	Молитвен час
22	събота	Йоан 12:35,36	Залез: 16:58 ч
23	неделя	Неемия 2:17-20	Юда 14-21
24	понеделник	Псалм 17:1-8	Йоан 18:36
25	вторник	1Солун. 5:14	1Солун. 5:16-18
26	сряда	Ефесяни 4:1-3	Притчи 3:33
27	четвъртък	Йоан 14:13-18	Езекиил 36:25-27, 31
28	петък	Матей 7:12	Молитвен час
29	събота	Исая 62:10-12	Залез: 16:55 ч.
30	неделя	1Солун. 5:19-22	Малахия 3:1-3

ДЕКЕМВРИ

Дата	Ден	Сутрешно богослужение	Вечерно богослужение
1	понеделник	Исая 33:14-16	2 Коринт. 11:24-30
2	вторник	Филипяни 4:11-13	Откр. 3:20, 21
3	сряда	Ефесяни 3:17-21	Филипяни 3:13, 14
4	четвъртък	2Лет. 19:7	Иов 5:17-21
5	петък	Марк 13:32-37	Молитвен час
6	събота	Второз. 30:15-19	Залез: 16:53 ч
7	неделя	Лука 17:7-10	Римляни 5:3-5
8	понеделник	Псалм 1	Йоан 7:37,38
9	вторник	Йоан 3:16-21	Исая 64:5-9
10	сряда	Матей 24:12, 13	Второз. 4:29-31
11	четвъртък	1 Йоаново 2:15-17	Йоан 10:27-29
12	петък	4 Царе 5:9-16	Молитвен час
13	събота	Изход 19:3-6	Залез: 16:53 ч
14	неделя	Псалм 71:5, 6, 8, 9	4Царе 19:30-31
15	понеделник	Притчи 21:2	Псалм 119:41-48
16	вторник	Второз. 33:27	Осия 6:1-3
17	сряда	Псалм 10:12-14	Евреи 11:13-16
18	четвъртък	Псалм 27:1, 5	Иов 11:12-19
19	петък	1Коринтяни 10:31,33	Молитвен час
20	събота	Евреи 10:19-25	Залез: 16:55 ч
21	неделя	Йоан 16:24-27, 30	Лука 13:24, 25
22	понеделник	Псалм 119:65-68	Захария 9:16
23	вторник	Притчи 11:23-28	Софония 3:17-19
24	сряда	Левит 20:23, 26	Еремия 10:1-3
25	четвъртък	2Коринятни 5:10	Евреи 4:15, 16
26	петък	Йоан 9:4	Молитвен час
27	събота	Псалм 27:4, 5	Залез: 16:58 ч
28	неделя	Лука 12:15-21	Йоан 14:15-19
29	понеделник	Притчи 2:1-13	Исая 33:22
30	вторник	Второзаконие 6:1,2	Деяния 3:19-21
31	сряда	Откровение 22:12	1 Царе 7:12

Беленски

[illegible]

Дарения от първата събота

събота, 4 октомври 2025 г.

Мисия Лесото в Южна Африка

Обучение, евангелизация и литература достигат Лесото - нека направим това възможно! (вж. с. 4)

събота, 1 ноември 2025 г.

Литература за бедните страни

Публикациите, съдържащи настоящата истина са скъпоценни. Да ги споделим с нуждаещите се! (вж. с. 31).

събота, 6 декември 2025 г.

Ремонт на медийното студио 21M.

Днес толкова много от мисионската дейност зависи от електронните медии. Нека я извършим по най-добрия начин! (вж. с. 67).